

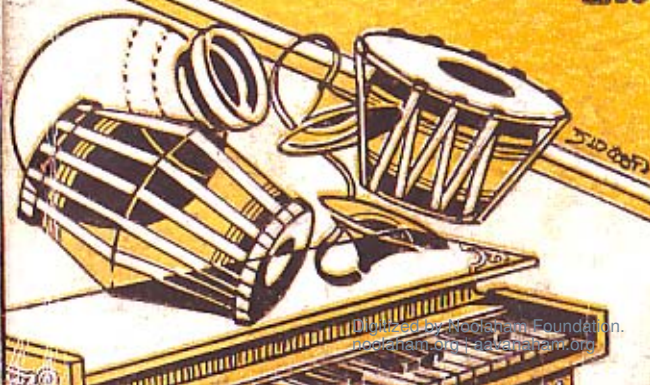
நாட்டுக்கூத்துக் கலாநிதி

பந்தாள் பயாசைப்

கலையலக
வாழ்க்கைக் கரலாறு

எஸ்.அகஸ்தியர்

யாழ்ப்பாண நாட்டுக்கூத்துக்
கலாமன்ற லெனியர்

நாட்டுக் கூத்துக் கலாநிதி

பூந்தான் யோசேப்பு

கலையுலக

வாழ்க்கை வரலாறு

எஸ். அகஸ்தியர்

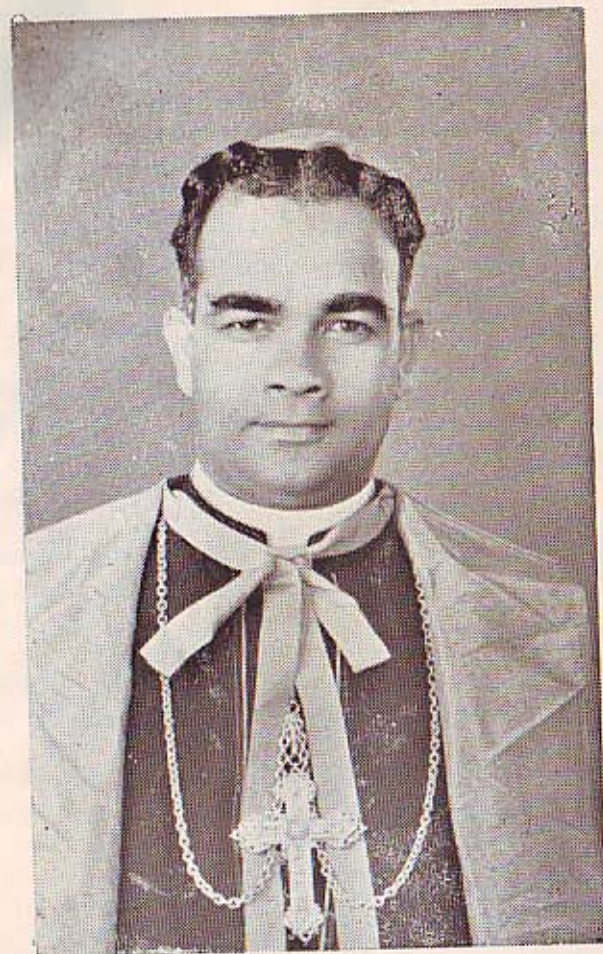
வெளியீடு :

நவரச நாட்டுக்கூத்துக் கலா மன்றம்
யாழ்ப்பாணம்

முதற் பதிப்பு : 1981

அச்சுப் பதிப்பு :
ஆசீர்வாதம் அச்சகம்
யாழ்ப்பாணம்

இப்பிரகரம் யாழ்நவரச நாட்டுக்கூற்றுக் கலா மன்றத்திற்காக 123 யாழ்சம்
பத்திரிகையார் விதியில் வசிக்கும் ரோக் யோசேப் என்பவரால் 50 கண்டிவிதியிலுள்ள
ஆசீர்வாதம் அச்சகத்தில் அச்சிட்டு 19-5-81இல் வெளியிடப்பட்டது

யாழ். மறை மாவட்ட ஆயர்
அதிவந். B. தியோசுப்பிள்ளை ஆண்டகை
அவர்கள்

ஆசியுரை

நாட்டுக் கூத்து தமிழ் மக்களின் பாரம்பரியக் கலை. இக்கலை யானது அழிந்து மங்கி மறைந்து போகாவண்ணம் கட்டிக் காத்து வளர்த்த பெருமக்களுள் அண்ணாவியார் ம. யோசேப்பு அவர்கள் பாராட்டுக் குரியவர்கள்.

நான் அவரை அறிந்த காலம் முதல் இன்றுவரை வடமா காணத்தின் பல கிராமங்களுக்குச் சென்று, ஊர்மக்களைத் திரட்டி, கத்தோலிக்க சமய வரலாறுகளை நாடக பாணியிலே பழக்கி மேடையேற்றி நாடகத்தினூடாக அவர் மறைத்தொண்டாற்றி வந்துள்ளார்.

மேலும், கல்வி வாசனையில்லாத கிராமமக்களுக்கு நாடகப் பாடல்களை வரிவரியாகப் பல்லாயிரம் தடவை சொல்லிக் கொடுப்பதிலும், மனனமாக்கச் செய்வதிலும் அவர் அநுபவித்த கஷ்டங்களும் பிரயாசையும் பல.

நமது சுற்றாடலிலுள்ள கல்விக் கழகங்கள் பலவற்றிலும் சிறுவர் சிறுமியர்க்குப் பல நாடகங்களைப் பழக்கி அரங்கேற்றி அவர்களை எதிர்காலக் கலைஞர்கள் வரிசைக்கு உருவாக்கியும் வந்துள்ளார்.

அவரது 55 வருட அயராத சேவைக்காக கலைஞர்களும் அறிஞர்களும் அவரைப் பலபடப் பாராட்டிக் கௌரவித்துள்ளார்கள்.

அன்னரின் சேவை தமிழ் மக்களுக்கும், திருமறைக்கும் இன்னும் பல்லாண்டு காலம் நீடவேண்டுமென ஆசி கூறுகின்றேன்.

† வ. தியோகுப்பிள்ளை

ஆயர் இல்லம்,

யாழ்ப்பாணம்.

3-6-1980

யாழ். ஆயர்

அணிந்துரை

அண்மைக் காலத்திலே மேடையேறிவரும் நாடகங்களெல்லாம் ஏதோ வகையில் நாட்டுக்கூத்து மரபுகளுடன் தொடர்புற்றனவாக அமைகின்றன. நவீன உத்திகளுடன் மேடையேற்றப்பட்ட சில நாடகங்களிலும்கூட இம்மரபுகள் பின்பற்றப்படுகின்றன. இதற்குக் காரணம் என்ன? எமது நாடக மரபுக்கு அடிப்படையாக அமைவது நாட்டுக்கூத்தேயாகும். எமது நாடக வளர்ச்சிக்கு அவ்வுடிப்படை காலங் காலமாக உதவக்கூடியது, அத்தகைய நாட்டுக்கூத்து மரபிலே விரல் விட்டு எண்ணக்கூடிய விசேட விற்பன்னர்களிலே ஒருவர் நாட்டுக் கூத்துக் கலாநிதி பூந்தான் திரு. ம. யோசேப்பு அவர்கள். அவர் நாட்டுக்கூத்து மரபின் வரலாறு, நாட்டுக்கூத்து வளர்ச்சியின் அடிச் சரடு, அவர் ஒரு கலைக்கோயில். அன்னார் பற்றிய வரலாறு, அவர் கண்முன்னே எழுதப்படுவது மிகவும் நல்ல விடையமாகும். கலையுலகிலே வரலாறு படைத்த 'பூந்தானுக்கு' ஒரு வரலாறு அவசியமானதே யாகும். அப்பணியினை பூர்த்திசெய்வதாக அமைகின்றது பூந்தான் யோசேப்பு கலையுலக வாழ்க்கைவரலாறு என்னும் நூலாகும். இந்நாட்டிலுள்ள நாட்டுக்கூத்து விற்பன்னர்கள் எல்லோருடனும் எனக்குத் தொடர்புண்டு. 'பூந்தானை' நான் நன்கு அறிவேன். அன்னார் பற்றிய இந்நூலுக்கு அணிந்துரை வழங்குவதில் மிகுந்த மகிழ்ச்சியடைகிறேன்.

எங்கள் நாட்டின் எல்லா வகையான கூத்துக்களுடன் எனக்குத் தொடர்புண்டு. இக்கூத்துக்கள் எல்லாவற்றுக்கும் பாடல் மிக அவசியமான பண்பாகும். இந் நூலாசிரியர்,

“கிராமக் கூத்துகள் ‘வடமோடி’ ‘தென் மோடி’ என்று வகுக்கப்பட்டது போல் ஆட்டக்கூத்து, பாட்டுக்கூத்து, அண்ணாவி மரபுக்கூத்து என்றும் யாழ்ப்பாணப்பாணி, மாதோட்டப்பாணி, மட்டக்களப்புப் பாங்கு, மலையகப்பாங்கு என்றும் வகைப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. இருந்தபோதும் எதற்கும் பாட்டே உயிர் நாடி”

என்று பொருத்தமாகக் கூறியுள்ளார். நாட்டுக்கூத்துக் கலாநிதி யோசேப்பு அவர்கள் நல்ல கம்பீரமான, இனிய குரல்வளம் பெற்றவர். மேடையிலே அவர் தோன்றி,

புலரி வந்திடப் பொற்சேவல் கூவிடப்

பூவண்டார்த்தெழப் பொன்மலை மீதெழும்

அலரி கண்ட செந்தாமரை போல் முகம்

அந்தித் தாமரை யாகிய தென்கொலோ

சிலரிகழ்ந்ததோ தேர்வேந்தன் கோபமோ

தீய நோய்களோ தேவிதன் செய்கையோ

வலரியான் ரண வீரிய சூரிய

மந்திர தந்திரியே நீ வகுப்பையே

என்று சணீரென்ற குரலிலே கம்பீரியத்துடன் பாடுகின்ற காட்சிகளை யார் மறப்பார். நூலாசிரியர் பல இடங்களிலே அந்தச் சிறப்பினை விதந்து வியந்து எழுதியுள்ளார்.

இந்நேரத்தில், நாட்டுக்கூத்துக் கலாநிதியின் திருமண ஐம்பது வருட நிறைவையும் நாட்டுக்கூத்துச் சேவை ஐம்பது வருட நிறைவையும் முன்னிட்டு வெளிவந்த பொன்விழா மலரிலே ‘சொக்கன்’ எழுதிய ஒரு பந்தி எனக்கு நினைவு வருகின்றது. ‘‘ஈழத்தமிழரின் தனித்தன்மையான கலையாக ஒன்று இருக்குமானால் அது அவர்களின் நாட்டுக்கூத்துக் கலையேயாகும் என்பதை நீ உனது சிந்தையில் இருத்துதல் வேண்டும், சர்வதேசரீதியில் ஒரு கலைவிழா நடைபெறுமானால் அவ்வேளையில் எமது தமிழினத்தின் கலைத்திறனைப் பிரதிநிதித்துவப் படுத்த வல்லது இந்நாட்டுக் கூத்து ஒன்றுதான். உனது திரைப் படங்களோ, தமிழ் நாடகங்களோ, பொப் இசையோ அல்ல’’ இத்தகைய ஓர் அரிய எமது இனத்துக்கு பெருமைதரக்கூடிய கூத்து மரபினை உருவாக்கிய பெருமக்களில் ஒருவராக நாட்டுக் கூத்துக் கலாநிதி திகழ்கின்றார். அன்னருடைய வரலாறு கலை மலிந்த வரலாறு. இந்நூலிலே விரிந்து செல்கிறது, இத்தகைய கைமாறு இல்லாத அருமையான பணியினை மேற்கொண்ட நூலாசிரியருக்குத் தமிழுலகம் கடமைப்பட்டுள்ளது. உலகத்திற்கு முன்மாதிரியாக விளங்குபவர்களின் சரிதைகளே எழுதப்படவல்லன. பூந்தான் கலையுலகிலே ஒரு முன்மாதிரி. அவர் வரலாற்றினைக் கலையுலகம் பொன்போற் போற்றி வைக்க எழுதப்பட்டுள்ள இந்நூல் பாராட்டுக்குரியதாகும்.

நூலினுடைய அமைப்பு வாசிப்போரைக் கவரவல்லதாக அமைந்துள்ளது. “பூந்தான் கூத்தில் மீண்டும் புகுந்தான்”, ஓர் இரவுக் கதாநாயகன்” என்பன போன்ற கவரத்தக்க சிறுசிறு தலைப்புக்களின் கீழே வரலாறு கூறப்படுகின்றது. நாட்டுக்கூத்துக் கலாநிதியின் நாடக வாழ்வில் ஏற்பட்ட சம்பவங்கள், நிகழ்ச்சிகள் யாவும் கவைபடக் கூறப்படுகின்றன. நூலாசிரியர் ‘பூந்தாளை’ புகழ் வேண்டுமென்ற நோக்கிலே இந்நூலை எழுதவில்லை. ஒரு நாடகக் கலைஞரின் கலைவாழ்வு வரலாறு ஆவணப் படுத்தப்பட வேண்டுமென்ற ஒரே நோக்குடனேயே நூலை எழுதியுள்ளார் என்பதற்கு நூலை சான்று. நாடகக் கலைஞர் களுக்கும் நாடக அபிமானிகளுக்கும் இந்நூல் பயனளிக்கும். இந்நூலாசிரியரைப் பாராட்டுவதுடன், இந்நூலின் கதாநாயகன் நாட்டுக் கூத்துக் கலாநிதி ‘பூந்தான்’ யோசேப்பு இன்னும் தொடர்ந்து தன் கலைத்தொண்டினை ஆற்றுவதற்கு எல்லாம் வல்ல இறைவன் அவருக்கு அருள்பாலிக்க வேண்டுமெனப் பிரார்த்திக்கின்றேன்.

பேராசிரியர் கலாநிதி சு. வித்தியானந்தன்
துணைவேந்தர்,
யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்.

அணிந்துரை

நாட்டுக் கூத்துக் கலாநிதி, கலைவேந்தன், பூந்தாரான் ம. யோசேப்பு அவர்களின் ‘ஐம்பத்தைந்து வருட நாட்டுக் கூத்துச் சேவை’ என்ற நூலைக் கையெழுத்துப்படிவ நிலையிலேயே வாசிக்கும் வாய்ப்பு எனக்குக் கிடைத்தது. அவர் எழுதியுள்ள ஆரம்ப உரையினை வாசித்த வேளையில் “இவர், தம்மை அளவுக்கு மீறிப் புகழ்கின்றாரோ” என்ற ஐயம் எனக்கு உண்டானது உண்மையே. ஆனால் தொடர்ந்து வாசித்துச் சென்ற பொழுதுதான் அவர் சொன்னவை யாவும் உண்மையே என்ற எண்ணமும் வேறு ஒருவர் இவற்றை ஆதாரமாகக் கொண்டு நாட்டுக் கூத்து வேந்தனின் வரலாற்றை எழுதியிருப்பின் இன்னும் அதிகமான புகழுரைகளைச் சொரிந்திருப்பார் என்ற முடிவும் எனக்கு ஏற்பட்டன.

பூந்தாரான் யோசேப்பு அவர்கள் ஒரு கலைப்பித்தன். நாட்டுக் கூத்து என்ற தமிழரின் பாரம்பரியக் கலைக்காகவே அவர் தமது வாழ்வு முழுவதையும் அர்ப்பணித்துள்ளார். தமது எழுபத்தாறுவது வயதிலும் இராஜகம்பீரத்துடன் அவர் சங்கிலி மன்னனாய் மேடையேறி இரசிகர்களை மெய்மறக்கச் செய்ய முடிகிறதென்றால், கலை அவரின் இரத்தநாளம் எங்கும் நீக்கமற நிறைந்து ஓடிக்கொண்டிருக்கிறது என்பதைத்தான் புலப்படுத்துகின்றது.

‘ஐம்பத்தைந்து வருட நாட்டுக் கூத்துச் சேவை’ என்னும் இந்நூல் ‘பூந்தாரானுடைய கலை வளர்ச்சி வரலாற்றை மட்டும் எடுத்துக் காட்டுவதோடு அமைந்து விடவில்லை. ஈழத்துத் தமிழ் நாட்டுக் கூத்தின் வரலாற்றையும் வாழ்வையும் அவரின் சமகால, முற்பட்ட காலக் கலைஞர்களின் திறங்களையும் சித்திரங்களாக இந்நூல் வரைந்து காட்டுகின்றது எனலாம். இவ்வகையில் இதனை ‘நாட்டுக் கூத்துக் கலைக் களஞ்சியம்’ என்ற பெயரால் அழைப்பதே பொருத்தம்.

இந்நூலின் ஊடாக உன்னதமான கலைஞன் ஒருவரின் உணர்வுகளையும் கலைத்தாகத்தையும், கனவுகளையும், துன்ப இன்பங்களையும் அறிந்து கொள்ளவும் வாய்ப்பு ஏற்படுகின்றது. நாட்டுக் கூத்துக்

கலாநிதி என்ற தனிமனிதர் ஒருவரின் சாதனைகளா இவை ?' என்ற மலைப்பு ஏற்படும் அளவுக்கு இடையறாது பல சாதனைகளை அவர் புரிந்துள்ளமைக்கு நிரந்தரமான சான்றாக இந்த நூல் விளங்குகின்றது.

ஏதாவது ஒரு தொழிலைச் செய்யத் தொடங்கி அதில் முழு ஈடுபாடு கொண்டு உழைத்தாலும் ஒருநிலையில் எத்தகையவருக்கும் தெவிட்டுநிலை, சலிப்பு ஏற்படுவதையே நாம் கண்கூடாகக் கண்டு வருகின்றோம். ஆனால் எத்தனையாண்டுகளானாலும் எவ்வளவு சோதனைகள் தாம் வந்தாலும் அவற்றையெல்லாம் மேற்கொண்டு மெய்வருத்தம் பாராது கண்துஞ்சாது முயன்று உழைக்கும் உழைப்புத்திறனும் அதிலே சலிப்படையாத் திண்ணிய உள்ள நிலையும் கலைஞன் ஒருவனுக்கே அருங்கொடையாய் அமைந்துவிடுகின்றன.

இந்த அருங்கொடையை மிக அதிகமாகப் பெற்ற மாபெருங் கலைஞர்தாம் எங்கள் நாட்டுக் கூத்துச் சக்கரவர்த்தி ம. யோசேப்பு அவர்கள்,

அவர் தமது நூறுவது வயதில் 'எண்பது வருட நாட்டுக் கூத்துச் சேவை' என்ற நூலையும் எழுத இறைவனின் ஆசி கிடைப்பதாக.

க. சொக்கலிங்கம்
(சொக்கன்)

நாயன்மார்கட்டு,
யாழ்ப்பாணம்.
80-05-21

நீடுழி வாழ்க

கலைஞர்கள்தாம் ஆயிரவர் வந்தார் நின்றார்
காரிருளின் மின்னலெனக் கடிதிற் சென்றார்
மலைவிளக்காய்ச் சிலர் ஒளியைக் காலுகின்றார்
மங்காத புகழ்படைத்து வாழு கின்றார்
நிலைகுலையாக் கீர்த்திதனை நிறுத்தி னோரில்
நெஞ்சினிக்க நிற்பவர்தாம் யோசேப் அண்ணல்
விலைமதிக்க முடியாத கலையின் வேந்தன்
வீண்புகழ்ச்சி இல்லையிது உண்மை உண்மை

★

முதுமைதனை வயதளவில் அடைந்தா ரேனும்
முத்தமிழ்போல் இளமையோடு இன்றும் வாழும்
புதுமைதனைக் கண்டுமனம் வியப்போர் என்றும்
பூரித்துக் கலைஞர்தம்மைப் போற்று கின்றார்
முதுமலரின் வண்டுகள்போல் அவர்தம் பாடல்
மணிக் குரலில் மயங்காதோர் எவரு மில்லை
இதுவரையில் மாமன்னர் வேடந் தாங்கி
இவர்போலும் நடித்தவரை எங்குங் காணோம்.

★

*முமணித் திருநாட்டில் நாட்டுக் கூத்தை
எழிலடையச் செய்தகலைப் புலமைத் தந்தை
வாழ்விலரை நூற்றாண்டாய்ச் செய்த சேவை
வார்த்தைகளால் விதந்தோத வல்லா ரில்லை
யாழ் நகரில் இலங்குமிவர் கலையின் மன்றம்
நந்தாத மணிவிளக்காய் என்றும் வாழும்
வாழிய நீடுழி முதுகலைஞரென்று
வாயார மனமார வாழ்த்து கின்றோம்.

யாழ் ஜெயம்

வெளியீட்டுரை

“பாட்டுக்குப் பாரதிபோல் நாட்டுக்கூத்திற்குப் பூந்தான் யோசேப்பு” என்றால் அது மிகையாகாது. அத்தகைய நிலைக்கு நாட்டுக் கூத்தினை இதயசுத்தியோடு நேசிப்பவர். “நாட்டுக் கூத்தென்றால் கீழ்மட்டக் கலைஞர்களின் கேலிக்குத்து” என்னும் தவறான கருத்தை முறியடித்து, அதற்கு ஒரு சமூக அந்தஸ்தை உருவாக்கிய முன்னோடிகளில் ஒருவர். அவர், நடிப்பில் அழகு மிளிரும்; பாட்டில் இனிமை சுரக்கும்; ஆட்டத்தில் தாளம் நர்த்தனமாடும்.

இன்று அவருக்கு எழுபத்தேழு வயதானாலும், நாட்டுக்கூத்து ரசிகர் உள்ளத்தில் அவர் இளைஞராக வாழ்கிறார். அவர் கைவண்ணத்தில் உருவாகிய நாட்டுக்கூத்துக் கலைஞர்கள் ஏராளம். தனக்குத் தெரிந்தவற்றை அணுஅளவும் பிசகாது, தன் சீடர்களுக்குச் சொல்லிக் கொடுக்கும் பரந்த மனப்பான்மை கொண்டவர். ஆனால் “தலைக் கனம்” மிக்க அண்ணாவிமார்களுக்கு பதிலடி கொடுப்பதிலும் சளைத்தவர் அல்ல. அவர் ஒரு திறந்த புத்தகம்.

இத்தகைய பெருமைகளைச் கொண்ட நாட்டுக்கூத்துக் கலாநிதி ம. யோசேப்பு எம் மன்றத்தின் போஷகராயிருந்து மன்றத்தை அலங்கரித்து வருகிறார். அவரது கலைச்சேவையின் உச்சநிலையாக இந் நூல் வெளிவருகிறது. இந் நூல் அவரது கலையுலக அனுபவங்களின் தொகுப்பாகையால், பலருக்கும் பயன்படக்கூடியது என்பதை நாமறிவோம் இந்நூலுக்கும் வித்திட்ட மன்ற முன்னாள் தலைவர் அமரர் மு. வி ஆசீர்வாதம் அவர்களின் கனவை, நனவாக்கியதில் ஆனந்த மடைகிறோம்.

இந்நூலினை அச்சேற்றுவதற்குத் துணைபுரிந்த ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய புத்தகசாலை அதிபர் உயர்திரு எஸ். சுப்பிரமணியம் அவர்களுக்கும், மில்க்வைற் அதிபர், சிவநெறிப் புரவலர் க. கனகராசா அவர்களுக்கும் எமது நன்றிகள். கொண்ட கருமமே கொள்கையாக இருந்து இந் நூலினை யாத்த ‘அகஸ்தியர்’ அவர்களுக்கும் அட்டையினை அழகுற அமைத்த ‘ரமணி’ அவர்களுக்கும், குறுகிய காலத்தில் அச்சேற்றித் தந்த ஆசீர்வாதம் அச்சகத்தாருக்கும் எமது சிரம் என்றும் தாழும்.

நன்றி கலந்த வணக்கம்

அ. பிரான்சீஸ் ஜெனம்

செயலாளர்

“கலைச்சோலை”

425, நாவலர் வீதி,

யாழ்ப்பாணம்

12-5-81

நவரச நாட்டுக் கூத்துக் கலா மன்றம்

பதிப்புரை

ஈழத்தின் மூதுபெருங் கலைஞர், நாட்டுக்கூத்துக் கலாநிதி, நடிகவேந்தன், ‘பொன்விழா’க் கண்ட பூந்தான் யோசேப்பு அவர்கள் நாட்டுக்கூத்துக் கலையுலகில் கடந்த ஐம்பத்தைந்து ஆண்டுகளுக்கு மேலாகப் புரிந்த சாதனைகள் அளப்பரியன. ‘பூந்தான்’ என்றால் ‘நாட்டுக்கூத்து’ ‘நாட்டுக்கூத்து’ என்றால் ‘பூந்தான்’ என்று மக்கள் கூறுமளவிற்கு அவர் புகழ் நாட்டுக் கூத்துக்கலையுலகில் கொடிகட்டிப் பறப்பதை யாவரும் அறிவர்.

இப்படிப்பட்ட மகத்தான ஓர் கலைஞன் தம் வாழ்நாளில் - கலையுலகில் புரிந்த சாதனைகள் மேடைக்காட்சிகளாகவும், காற்றினிற் றலந்த ஓசைகளாகவும், மக்கள் வாய்ப் பேச்சுக்களாகவுமே இருக்கின்றன. அவர் கலையுலகில் சாதித்தவையும், புரிந்த தியாகங்களும் சரித்திர நூல்களில் முறையாக இடம்பெறத்தக்க வகையில் அவர் முத்திரை பதிக்கப்படவல்லது, இது பெருங்குறை மட்டுமன்றி, நாட்டுக் கூத்துக்கலையுலக வளத்துக்கும் அதன் வளர்ச்சிக்கும் நஷ்டம். பூந்தான் யோசேப்பு அவர்களின் திறமைகள், கலையுலகத்தில் அவரின் பங்களிப்புகள் சரித்திரத்தில் தக்கமுறையில் இடம் பெற்றால் மட்டுமே வாழையடி வாழையாக வளர்ந்துவரும் கலைஞர்களுக்கும், எதிர்காலச் சந்ததியினர்க்குப் பயனுள்ளதாகவிருக்கும்; இளங்கலைஞர்களும் பயனடைவர்.

ஓர் கலைஞன் இறந்துவிடுவான். ஆனால், அவன் கலையுலகில் புரிந்த சாதனைகள், பங்களிப்புகள், தியாகங்கள் ஒருபோதும் இறக்க மாட்டா.

இவ்வுண்மையை நிலைநாட்டும் பொருட்டு இலக்கியவாதியான எழுத்தாளர் எஸ். அகஸ்தியர் கலைவாதியான திரு. பூந்தான் யோசேப்பு வின் கலையுலக வாழ்க்கை வரலாற்றை நூலுருவில் எழுதியுள்ளமை காலத்தால் செய்த பணியாகும். எழுத்தாளர் எஸ். அகஸ்தியர் இப் பணியின் முதற் கட்டமாக ‘நாட்டுக்கூத்துக் கலாநிதி நடிகவேந்தன் பூந்தான் யோசேப்பு கலையுலக வாழ்க்கை வரலாறு’ நூலைப் படைத்துள்ளமை கலைஞர்கள் பெருமிதங்கொள்ளத்தக்கது

எழுத்தாளர் அகஸ்தியர் நாடுபோற்றும் பழம்பெரும் புகழ் படைத்த இலக்கிய கர்த்தா. ஈழத்து இலக்கியவுலகில் மட்டுமன்றி இந்திய இலக்கியவுலகிலும் அவர் புகள் படைத்தவர். அவருடைய இலக்கியங்கள் சிங்கள - ருஷ்ய மொழிகளிலும் பெயர்க்கப்பட்டுள்ளன. அவரின் நான்கு இலக்கிய நூல்கள் ஏற்கனவே வெளிவந்துள்ளன. கவிதை, சிறுகதை, நாவல், நாடகம், விமர்சனம், வானொலி நாடகம், என்றெல்லாம் படைப்பிலக்கியத்துறையில் மட்டுமன்றி. நாட்டுக் கூத்து, கர்நாடக இசைப் பயிற்சிக் கலைகளிலும் தேர்ச்சி பெற்றவர்.

இத்தகைய எழுத்தாளர் எஸ். அகஸ்தியர் அவர்கள், முது பெரும் நாட்டுக்கூத்துக் கலைஞர். பூந்தான் யோசேப்பு அவர்களின் கலையுலக வாழ்க்கை வரலாற்றை எழுதமுன்வந்தமை குறித்து மகிழ்ச்சியும் பெருமிதமுடைகிறோம்.

திரு. அகஸ்தியர் இந்நூலை மிக இலகுவான நடையில், பலரும் விரும்பி இரசித்துப் படிக்கும் வகையில் அழகு தமிழில் சுவைசொட்ட எழுதியுள்ளார். எழுத்தாளர் எஸ். அகஸ்தியர் அவர்களுக்கும், கலைஞர் பூந்தான் யோசேப்பு அவர்களுக்கும், அணிந்துரை வழங்கிய பேராசிரியர் வித்தியானந்தன் அவர்களுக்கும், ஆசிரியரை வழங்கிய அதிவணக்கத்துக்குரிய ஆயர் வ. தியோகுப்பிள்ளை அவர்களுக்கும், இந்நூலை அழகாக அச்சிட்ட ஆசீர்வாதம் அச்சகத்தினருக்கும், ஓவியர் 'ரமணி' அவர்களுக்கு எங்கள் அன்பு கலந்த நன்றி.

கலைஞர்கள், கலை ரசிகர்கள், இலக்கிய அபிமானிகள், கல்லூரி மாணவ - மாணவியர், பொதுமக்கள் பயன்பெறும் பொருட்டு இந் நூலைப் பெருமையுடன் வெளியிடுகின்றோம்.

54, ஈச்சமோட்டை வீதி,
யாழ்ப்பாணம்.

யாழ். நவரச
நாட்டுக்கூத்துக் கலா மன்றம்

கலைஞர் பூந்தான் உரை

இலங்கையின் பிரபல முற்போக்கு எழுத்தாளரும், சிறுகதை நாவல் ஆசிரியருமான திரு எஸ். அகஸ்தியர், இலக்கியத்தின் மூலம் கடந்த முப்பத்துமூன்று முப்பத்துநான்கு ஆண்டுகளுக்கு மேலாக நமது தேசத்துக்கும், தமிழ் மொழிக்கும் அதன் வாயிலாகத் தமிழ் அன்னைக்கும் பெரும் பணியாற்றிவருகின்றார். பலகாலமாகவே அகஸ்தியருடைய படைப்பு இலக்கியங்களை ஈழத்தின் சகல பத்திரிகைகள் சஞ்சிகைகளிலும் படித்து ரசித்து வருகிறேன். ஈழத்தின் பல்வேறு பிரதேச மக்களின் மொழி நடையை மிக நுணுக்கமாகக் கையாண்டு வெற்றி கண்ட எழுத்தாளர் இவர்.

அகஸ்தியருடைய வானொலி நாடகங்களும் நாவல்களும் - குறிப்பாகத் 'தினகரனில்' வெளியான 'ஊற்றுக்கண்' நாவலில் இவர் நாட்டுக்கூத்து அலங்கார நிகழ்ச்சிகளை அப்படியே தத்ரூபமாக எழுதி அழகாக வர்ணித்திருந்த பாங்கு - என்னை மிகவும் கவர்ந்தன. இதன் மூலம் அகஸ்தியர் இலக்கியத்துறையில்மாத்திரமல்ல, கலைத்துறையிலும் வல்லமையுள்ள சான்றோன் என்பதை அறிந்து மகிழ்ந்தேன்.

எனது ஐம்பதாவது 'பொன்விழா' மலரில் அகஸ்தியர் சிறுகதையருவத்தில் எனது கலையுலகம் பற்றி எழுதிய சம்பவங்களைப் பார்த்தபோது, என்னைப்பற்றியும் என் கலையுலக வாழ்க்கைபற்றியும் எப்படிகெல்லாம் நுணுக்கமாக இவர் தெரிந்து வைத்துள்ளார் என்பதை நினைத்து வியந்து பெருமிதங்கொண்டேன்.

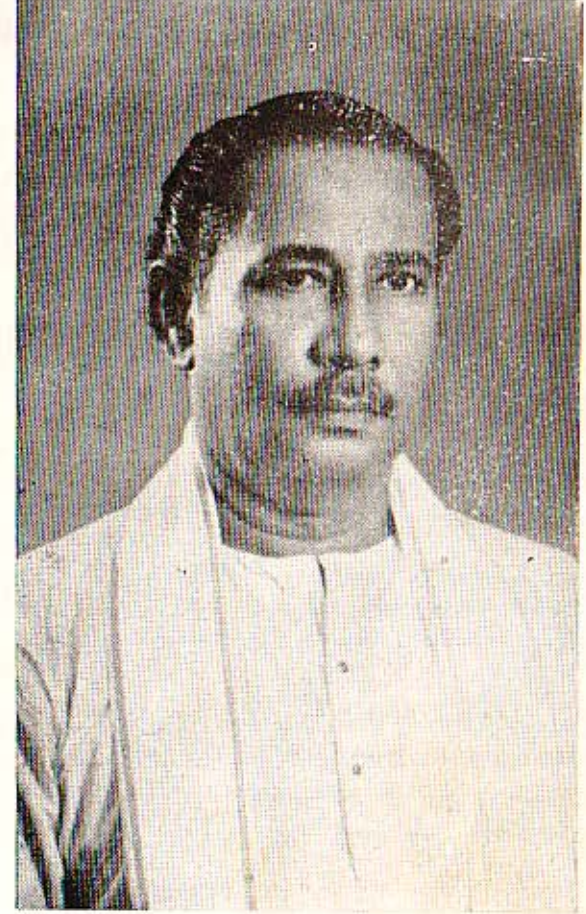
திரு. அகஸ்தியர் ஆரம்பத்தில் கவிதைகள் எழுதியே எழுத்துலகில் பிரவேசித்தவர். கவிதை எழுதுவோர் ஏதோவோர் கலையில் பெரும் பாலும் ஈடுபட்டிருப்பார்கள் என்பது நிச்சயம். அகஸ்தியரும் கர்நாடக ஈங்கீதப் பயிற்சி உடையவர். மிருதங்கம் வாசிக்கக் கற்றுக்கொண்ட கலைஞர். மிருதங்க வித்துவான் மானிப்பாய் கா. செல்லையா அவர்களிடம் இவர் மிருதங்கம் பயின்றபோதே இவரை நான் அறிவேன். அகஸ்தியருடைய கவித்துவத்தை, அண்மையில் அவர் மேடையேற்றி 'ஆஞ்சலோன்' அரசனாக நடித்த 'விஜயமனோகரன்' நாடகத்தில் அவரே இயற்றிய சில பாட்டுகளிலிருந்து காணமுடிகின்றது. அந்தப் பாடல்களில் இப்படி ஒரு சந்தவிருத்தம்.

“அண்டமே மண்டி நடுங்கி ஒடுங்கிட
 ஆண்டவென் ஆட்சிதனில்
 விண் குகாடாவிடும் தண்டியர் படையொடு
 தெண்டனிட்டென்னெதிரே
 கண்டனக்குரலிடும் மண்டிகப் பிறவியாம்
 மாபெரும் மூடர்களே
 தெண்டிசை ஆஞ்சலோன் கண்டிப்புரைகளைத்
 துண்டி மறுத்திடவோ”

இப்படியாகப் பலவகை ஆற்றலுள்ள புகழ்மிக்க எழுத்தாளர் எஸ். அகஸ்தியர், எனது கலையுலக வாழ்க்கை வரலாற்றை எழுதுவதற்கும் முழுத் தகுதியுடையவர் என்பதால், என்னை அவர் அணுகி இது பற்றிக் கூறியபோது, இதற்கு அனுமதி வழங்கி மகிழ்வடைந்தேன்,

இந்நூலின் மூலப்படிவம் என்னாலேயே எழுதப்பட்டது. ஆனால் பெரியார்கள் பலர் “வேறு யாராவது உங்கள் வரலாற்றினை எழுதுவது நல்லது” என்று ஆலோசனை வழங்கியது எனக்குப் பொருத்தமாகத் தோன்றவே பாஷையூர் ஆரம் அவர்களிடம் நான் எழுதிய பிரதியைக் கையளித்தேன். அவர் இந்நூல் அச்சுருவில் அமைப்பதற்கான முறையிலே பல திருத்தங்கள் செய்துதவினார்; பல தவறுதல்களையும் திருத்தி நிரைப்படுத்தினார். பின்பு என் கலையுலக வாழ்க்கை நூல் வெளிவரப்போவதைக் கேள்வியுற்ற திரு. எஸ். அகஸ்தியர் தாமே இதனை எழுதி வெளியிடுவதாக எனது கையெழுத்துப் பிரதியைப் பெற்றுச் சென்று இன்னும் பல திருத்தங்களுடன் தமது கூற்றாக இந்நூலினை உருவாக்கி உதவினார்.

எனது கலையார்வம், கலையுலக சேவை, கலையுலக அநுபவங்கள் தனித்துவம் ஆகியவற்றை நுணுக்கமாக விபரித்து முறையாகவும் அழகாகவும் அவர் எழுதி இந்நூலை ஆக்கியுள்ளார். கலையுலகின் சார்பாக எழுத்தாளர் அகஸ்தியருக்கு என் பாராட்டும் அன்பு கலந்த நன்றியும் உரித்தாகுக.

தசவிருதுச் சக்கரவர்த்தி
 நாட்டுக்கூத்துக் கலாநிதி
 ம. யோசேப்பு
 அவர்கள்

நூலாசிரியர் உரை

கலை இலக்கிய வரலாறுகள் எழுத்தாளன் கற்பனைப் படைப்பு களன்று; அவன் கற்பனைப் படைப்புகள் கலை இலக்கிய வரலாறுகின் றன; கற்பனைப் படைப்புகளோ வாழ்க்கையினின்று பிறக்கின்றன; வாழ்க்கையினின்று பிறக்கும் இலக்கியங்கள் கோட்பாடுகளுக்குட்படுத் தப்படுகின்றன.

கலை இலக்கிய வாதிகளைப் பற்றிய வரலாறுகளில் எழுத்தாளன் கற்பனைக்கு இடமில்லை; கற்பனைக்கிடமற்ற கலை இலக்கியவாதிகளின் வரலாறுகள் அவன் கற்பனைக்கு வித்திடுகின்றன; பின் ஊற்றெடுக் கின்றன.

வரலாறு என்பது நிதர்சனத்தின் வெளிப்பாடு அது கற்பனை யின் தரிசனமாகவிருப்பதில்லை; கற்பனைத் தரிசனமாக அது இருக்கவும் முடியாது; கற்பனையின் தரிசனமாக அமையுமாயின் அது வரலாறுக இருக்கவே முடியாது.

சமீப காலமாக ஈழத்துக் கலை இலக்கிய வரலாறு எழுதிய பலர் இவ்வுண்மைகளை நெகிழ்த்தி, தமது விருப்பு, வெறுப்பு, புறக்கணிப்பு என்கின்ற பாதகங்களைப் புரிந்து, தமது கற்பனை வளம் சேர்த்துக் கூட்டிக் குறைத்தும், மறைத்தும், மறந்தும், விதந்தும், நிராகரித்தும் எழுதிக் குவித்து, ஈழத்துக் கலை இலக்கிய உலக வரலாற்றையே இயந்திர ரீதியாக நோக்கி, மிகத் திறமையாக மறைத்துப் புரட்டி யடித்துவிட்டனர்.

இப்போக்கு இன்றும் ஈழத்துக் கலை இலக்கியப் பரப்பில் ஒரு சாபக் கேடாகவே இருந்து வருகின்றது. எழுத்தாளனுக்குள்ள சத்திய தரிசனம், திண்மை நேர்மை வாய்மை என்னும் அரிய பண்புகள் இவர்களிடம் பஞ்சப்பட்டுப்போனதன் விளைவே இக்கேடுகள் நிகழக் காரணம் எனலாம்.

அண்மைக் காலங்களில் வெளிவந்த ஈழத்துக் கலை இலக்கிய வரலாற்று நூல்களும் கட்டுரைகளும் இதற்குக் கட்டியங்கூறி நிற்கின் றன. இவற்றை ஆழ்ந்து நோக்குவோர் என் கூற்றினை உணர்வர்.

கலை இலக்கியப் படைப்புகள் — விமர்சனங்களை இயக்க இயல் சரித்திர உரைகல்லில் நோக்குவதைவிடுத்து, அவற்றை இயந்திர ரீதியில் அணுகுவதால் வரும் கேடே இது. இந்த நுனிப்புல் மேய்ச்சலில்

கலை இலக்கிய வரலாறுகள் எழுதும் சட்டம்பிகள் — இருக்கும் வரை நல்லதோர் அறுவைச் சிகிச்சை செய்யும்வரை இது மூக்குச்சளி விவகாரம்தான்.

இந் நூலில் இதனை எவ்வித அறுவைச் சிகிச்சைக்கும் உட்படுத்த முடியாவண்ணம் விருப்பு வெறுப்பின்றிச் சத்திய தரிசனம் செய்திருக்கின்றேன்.

கலையுலகில் இதுகாலவரை நான் கண்டவை, கேட்டவை. அனுபவித்தவை இந்நூலை எழுத உதவின. சில கலைஞர்களின் கலை நிகழ்ச்சிகள் விடுபட்டுப்போயிருக்கலாம். இது ஓர் கலைஞரைப்பற்றியதாக மட்டும் இருப்பதால் அது நியதியே. எனினும், அப்படி விடுபட்டிருக்கிறது எனக் கருதும் கலைஞர்கள் எனக்குச் சுட்டிக்காட்டின் அடுத்து வரும் 'ஈழத்து நாட்டுக்கூத்துக் கலைஞர்கள் வாழ்க்கை வரலாறு' நிச்சயம் நிவர்த்தி செய்வேன்.

எழுத்துலகில் காலடி வைக்கமுன்பு — சின்னஞ்சிறு பராயத்திலிருந்தே கலையார்வங்கொண்டு அதனைப்பெற வழி திறவாமல் அலைந்து திரிந்து, பின் மடைதிறந்தாற்போல் மக்கள் மத்தியிற் சென்று நான் பெற்ற அனுபவங்கள் என்னுள் கிளர்ந்து கொண்டிருக்கின்றன. இதன் காரணமாக, ஈழத்துக் கலையுலகில் சிறந்த கலைஞர்கள் பலரின் கலையுலக வாழ்க்கை வரலாறுகளை — குறிப்பாக நாட்டுக்கூத்துக் கலைஞர்களின் கலையுலக வாழ்க்கை வரலாறுகளை எழுதச் சித்தங்கொண்டிருந்த நேரத்தில் எழுத்துத்துறையில் படைப்பிலக்கியவாதியாகவுள்ள நான், நமது சித்தாந்தக் கருத்தினில் முற்றிலும் மாறுபட்ட முதுபெரும் நாட்டுக் கூத்துக் கலைஞர் பூந்தான் யோசேப்பு அவர்களின் கலையுலக வாழ்க்கை வரலாற்றையே முதன் முதலாக எந்தவோர் பஞ்சப்பாடுமின்றி ஒரு முன்மாதிரிக்காக எழுதினேன். கருத்து முரண்பாடுகள் மாறுவன; பின் பாசப்பிணைப்பாகவும் இணைந்துகொள்வன. ஆனால், வரலாறுகள் மாறுதன; மாறுவன வரலாறுகளாகா. எனவேதான், வரலாறுகள் சரித்திர வியல்பாகச் சத்திய தரிசனங்களாகத் திகழவேண்டும் என்கின்றேன்.

சிறு பராயத்திலிருந்தே கலைஞர் பூந்தானை அறிவேன் அவர் நடித்த நாடகங்கள், மேடையேற்றிய நாடகங்கள், நாடகங்களுக்காக அவர் புரிந்த பரித்தியாகங்கள் அனைத்தையும் ஓரளவு அவர் அனுபவித்தும் அறிந்தும்வைத்துள்ளேன். அக்காலம் எனது தந்தை, சகோதரர்கள், இனபந்துக்கள், நண்பர்கள் ஆகியோர்' கலையார்வம் கொண்ட கோஷ்டி போன்றிருந்தனர். நாரந்தனைப் பூந்தான் யோசேப்பு குருநகர்ச் செம்பன், பாஷையூர் அந்தோனி, பாஷையூர்

அருளானந்தம், குருநகர்ப் பக்கிரி சின்னத்துரை போன்ற கலைஞர்களின் நாடகங்களென்றால் காலையிலேயே ஆரவாரித்துவிடுவர். அவர்கள் கிளம்பும்போது சிறுவன் நானும் கூடவே கிளம்புவேன். "இந்த வயதில் உதுகளைப்பற்றி உனக்கென்ன தெரியும்?" என்று கூறி என் தாயார் என்னைத்தடுப்பா நான் அழுது சினுங்கி எப்படியோ காரியத்தைச் சாதித்துவிடுவேன். தந்தையின் வேக நடைக்கு என் நடைபறியாவிடின், என்னைத் தூக்கித் தமது தோளிற் சுமந்து கொட்டகைவரை கூடச் செல்வார். பூந்தான் நாடகம் பார்க்க அப்படி ஓர் ஆவல்.

இக்கலையை ஐம்பத்தைந்து ஆண்டுகளுக்கு மேலாக வளர்த்த முதுபெரும் அற்புதக் கலைஞரான முதல்வர் - நாட்டுக் கூத்துக்கலாநிதி - நடிகவேந்தன் பூந்தான் யோசேப்பு அவர்களின் நாடகங்கள், நடிப்பாற்றல் பாடும் திறன் ஆகிய வற்றில் நான் வசமிழந்து மோகலாகிரி கொண்டது. ஒன்றும் மிகையல்ல. இது எந்தக் கலை எனக்கும் இயல்பாக உண்டாகும் நிலைப்பாடே. இப்படியாக அவர்தம் கலைத் திறனில் மோகலாகிரி கொண்ட நான், இப்பெருங் கலைஞனின் கலையுலக வாழ்க்கைபற்றி முதலாக எழுதுவதே பொருத்தம் என்பது என்கருத்து.

இப்பணிக்குப்பின் பல நாட்டுக்கூத்துக் கலைஞர்களின் வாழ்க்கை வரலாறுகளை எழுதவுள்ள எனக்குக் கலைஞர்கள் மட்டுமன்றி, மக்களும் ஆதரவு நல்குவார்களாக.

இந்நூலை எழுதுவதற்கு அனுமதியளித்ததுடன், வேண்டிய சில தகவல்கள் தந்துதவிய கலைஞர் பூந்தான் யோசேப்பு அவர்கள், நூலை வெளியிடும் யாழ். நவரச நாட்டுக்கூத்துக்கலை மன்றத்தினர், அழகாக நூலாக்கிய ஆசீர்வாதம் அச்சகத்தினர், ஓவியர் அனைவர்க்கும் நன்றி வணக்கம்.

எஸ். அகஸ்தியர்

'அன்னை இல்லம்'

சீரிமலை

5-3-81

1947-ல் கவிதையில் ஆரம்பித்த இவர் 300 சிறுகதைகள், 9 குறுநாவல்கள், 9 நாவல்கள், 40 வாடுவோலி - மேடை நாடகங்கள் உலகத்தலைவர்களின் 40 வாழ்க்கைச் சித்திரக்கதைகள், 2 ஹாஸ்ய நாடகங்கள், 'பிரமுகர் பேட்டி' உத்தியில் 15 சிருஷ்டிகள், 100 இலக்கிய - சித்தாந்த விமர்சனக் கட்டுரைகள், 'ஒரு நூற்றாண்டின் இரு தமிழ் நாவல்கள்' என்ற ஒப்பாய்வுக்கட்டுரை, 70 குட்டி - உருவக் கதைகள், 'உணர்வூற்றுவகச் சித்திரம்' என்ற 10 பரிசோதனைக் கதைகள் - இப்படியெல்லாம் இதுவரை எழுதியுள்ளார்.

'இருளினுள்ளே' (3 குறுநாவல் தொகுப்பு), 'நீ' (ஏழு உணர்வூற்றுவகச் சித்திரங்களின் தொகுப்பு), 'திருமணத்திற்காக ஒரு பெண் காத்திருக்கின்றாள்' (நாவல்), 'மண்ணில் தெரியுதொருதோற்றம்' (நாவல்) ஆகிய நூல்கள் வெளிவந்துள்ளன.

சுழத்தின் சகல பத்திரிகைகள் - சஞ்சிகைகளிலும் 14 புனை பெயர்களில் எழுதிவரும் அகஸ்தியர், 'தாமரை', 'கலைமகள்', 'தீபம்', 'எழுத்து', 'கண்ணதாசன்' ஆகிய இந்திய இலக்கிய சஞ்சிகைகளிலும் எழுதி வருகிறார். 'தாமரை' 1970-ல் இவரின் உருவப் படத்தை முகப்பட்டையில் போட்டு இந்தியாவில் கௌரவித்தது. 1963, 1964, 1968-ம் ஆண்டுகளில் வாடுவோலி, இலங்கை எழுத்தாளர் சங்கம், சுமநாடு ஆகிய ஸ்தாபனங்கள் நடத்திய சிறுகதை - நாவல் போட்டிகளில் முதலாம் இரண்டாம் பரிசுகள் பெற்றுள்ளார். சோவியத், சிங்கள மொழிகளிலும் இவர் கதைகள் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளன.

கர்நாடக சங்கீதம் - மிருதங்கம் -, நாட்டுக்கூத்துக்கலை -, நடிக் தல் - பாடுதலிலும் ஈடுபட்டுள்ளவர். இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம், இலங்கை மக்கள் எழுத்தாளர் முன்னணி ஆகிய இலக்கிய ஸ்தாபனங்களின் தலைமைப்பீடத்தினர்.

1926-8-29-ல் ஆணைக்கோட்டை சவரிமுத்து அன்னம்மா தம்பதிகளின் மூன்றாவது புதல்வராகப் பிறந்த அகஸ்தியர். 1955-2-5-ல் 'அன்னை இல்லம்' கீரிமலை அக்னேஸ் நவமணி என்னும் பெண்மணியைத் திருமணம் புரிந்தார். நவஜோதி, நவஜெகா, நவஜெகனி என்னும் புதல்விகளும், நவஜீவா என்ற புதல்வரும் இருக்கின்றனர்.

கலையின் விளை நிலம்

பல்லாண்டுகளுக்குமுன் காலாவதியாகிவிட்ட பண்டைய பிரபுத்துவ சமுதாய அமைப்பில் அன்று ஆதிக்கம் புரிந்த பிரபுக்கள், ஜமீன்தார்கள், வட்டிக்கடைக் குபேரர்கள் மது, மாது, குது போன்ற போதை வஸ்துக்களில் மூழ்கி இன்பங்கள் அனுபவித்ததுமன்றி, தங்கள் பொழுது போக்குக் கருவிகளாக அன்றாடப் பல்வேறு வகையான களியாட்டங்களிலும் ஈடுபட்டு அவற்றினில் மூழ்கி இன்பலாகிரியில் திளைத்தனர்.

இதன்பொருட்டு அவர்கள் நாடு, நகரம், கிராமப் புறங்களிலுள்ள கழைக்கூத்தாடிகள், நடனவாங்கர்கள், நடனமாதர்கள், தெல்லோட்டிகள், விறுத்தாப்பியர் போன்ற குற்றேவற் கிராமக் கலைஞர்களை அழைப்பித்தும் ஆக்ஞை பிறப்பித்தும் நகர வீதிகளிலும், மாளிகை முன்றில்களிலும் கோபுர வாசல்களிலும், தெருச் சந்திகளிலும் நாட்டிய நாடகப் பாவினங்களை அரங்குபண்ணி ஆடுவித்தும் பாடுவித்தும் மகிழ்ந்து இன்புற்றுக் களித்தனர்.

பண்டைய பொதுவுடைமைச் சமுதாய அமைப்பிலோ அன்றேல் அடிமைச் சமுதாய அமைப்பிலோ மக்கள் வாழ்க்கைப் போராட்டங்களில் அமிழ்ந்திப் போயிருந்தமையால் மக்கள் கலாசாரங்கள் தேங்கிப் போயிருந்தன. அடிமைச் சமுதாய அமைப்பிலிருந்து பிரபுத்துவ சமுதாய அமைப்புத் தோன்றியபோதே மக்கள் மத்தியில் கலாசார அம்சங்கள் மெல்லத் தலைநீட்டின. கலை கலாசாரங்கள் இவ்வாறு சரித்திரவாயிலாக வளர்ச்சி பெற்றுப் பரவினவேயன்றி, எங்கும் 'திடீர் திப்' என்று தோன்றுவதில்லை என்பதனைக் கூறவே இதனைச் சுட்டிக் காட்டினேன்.

பிரபுத்துவ சமுதாய அமைப்பில், அச்சமுதாய ஆதிக்கவாதப் பிரபுக்களுக்கெனப் பாட்டாளிகளாலும் பாமர மக்களாலும், தெல்லோட்டிகளாலும் அவ்வாறு ஆடுவிக்கப்பட்ட அவ்வரங்கக் கலைக் கோலங்களே, காலகதியில் அதே கிராமப்புறப் பாட்டாளி மக்களின் களிப்பூட்டும் சாதனங்களாகவும், அவர்களுக்கான பொழுதுபோக்குக் களியாட்டங்களாகவும் பரிணாமம் பெற்று விளங்கின.

பிரபுத்துவ சமுதாய அமைப்பை நிராகரித்துக்கொண்டு மாற்ற மடைந்த முதலாளித்துவ சமுதாய அமைப்பு ஒரு கண்ணையாகவும், இம்முதலாளித்துவ சமுதாய அமைப்பை நொறுக்கி எறிந்து கொண்டு அதன் வீழ்ச்சியைத் துரிதப்படுத்த வேகமாக மாறிவரும் சோசலிஸ சமுதாய அமைப்பு மறுகண்ணையாகவும் விளங்குகின்ற இரு முகாமைத் துவ சமுதாய அமைப்புகளிலே இன்று மனிதகுலம் தத்தளித்து வாழ்ந்துகொண்டிருக்கின்றது. கலைகள் முதலாளித்துவ அமைப்பில் தனியார்களின் லாப வேட்டைக் களியாட்டங்களாகவும், சோசலிஸ அமைப்பில் பொதுமக்களின் அபிலாசைக் களியாட்டங்களாகவும் திகழ்வதை அவதானிக்கலாம்.

எனவே, கலைகளிலும் இலக்கியங்களைப்போலவே இவ்விரு முகாங் களின் தனித்துவ, 'பொதுமையின் தாக்கத்தின் கோலங்களையும் மனிதகுலம் தரிசிக்கின்றது.

நமது நாட்டுக்கூத்துக்கலை கீழைத்தேயங்களின் பண்டைய பாரம் பரியக் கலையாக்கமாகவிருந்தபோதும் - உண்மையில் தமிழர்தம் பாரம்பரியக் கலையாக அது திகழ்ந்தபோதும், அக்கலை - குறிப்பாக நாட்டுக்கூத்துக்கலை, அமுக்கும் ஆதிக்க வர்க்கத்தின் கருத்துருவங்களைப் பிரதிபலிப்பனவாகவே பெரும்பாலும் விளங்குகின்றன. எனினும், புதிய பல கோலக்கலைகள் கருத்துருவத்தில் புதிய சமுதாயத்தை வர வேற்று, இச்சமுதாய மாற்றத்திற்கு - மனிதகுல விடுதலைக்குக் கட்டியங்கூறி வருகின்றன என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

இக்கலையுலகின் சுருக்க வரலாற்றின் இன்றைய தாற்பரியம் இது.

இவ்வாறு சமுதாயப் புணர்வோடு பின்னிப் பிணைந்து வளர்ச்சி யடைந்த இக் கலையைச் சமுதாய வரலாற்றுடன் இணைத்துப் பார்க்க வேண்டியது அவசியம். அப்படிப் பார்க்கும்போது, இந்நாட்டுக்கூத்துக் கலையின் வடிவம் கீழைத்தேயக் கலைகள் அனைத்திற்கும் முந்தியதும், முதன்மையானதும், தொன்மை வாய்ந்ததும் எனலாம். இதன் பின்னணித் தொடர்பாகவே கர்நாடக இசையும் வளர்ச்சியடைந்து உருவமாற்றம் பெற்று இன்று கீழைத்தேயத்தில் மட்டுமன்றிச் சர்வ உலகிலும் ஓர் உன்னத கலையெனக் கொண்டு திகழ்வதையும் அவ தானிக்கலாம். இவ்வுன்னத இசைக்கலையின் வெளிப்பாடாகவே பரதக்கலை, கர்நாடக இசை, நாடகவியல் என்பன பல்வேறு கலை வடிவங்களில் இன்று தோற்றமளித்து வியாபித்து வருகின்றன. தோற்ற வெளிப்பாடு எவ்வாறெனினும், இவ்வின்னிசைப்பண் கலை யுலகில் இன்று உலகந் தழுவி நிற்பதனைப் பார்க்கின்றோம்.

இதனடியாக இப்படி வளர்ச்சியுற்ற இக்கலை, கீழைத்தேசங் களிலும், குறிப்பாக இந்தியா இலங்கை போன்ற நாடுகளிலும் பரந்து வளர்ந்து தற்போது பண்டைய கலையுருவங்களை மருவிப் புதிய நவீன வார்ப்பாகத் திகழ்ந்து பாமர மக்கள் மத்தியில் மட்டுமன்றிப் படித்த அறிஞர்கள் மத்தியிலும் பெருஞ்செல்வாக்குப் பெற்றுப் பிரபல்ய மடைந்து வருவதனையும் காண்கின்றோம்.

நம் மூதாதையர் வித்திட்ட இவ் அருங்கலைகள் இன்று ஈழத்து யாழ்ப்பாணம், மன்னார், மட்டக்களப்பு, மலையகப் பிரதேசங்களில் பரவலாக விரிந்து 'வடமோடி' 'தென்மோடி' என்னும் பாவனையில் வெவ்வேறு உத்திகளில் கையாளப்பட்டு வருகின்றன. இவற்றினூடாகவே இந் நாட்டுக்கூத்துக் கலையையும் கலைஞர்களையும் நோக்கல் வேண்டும்.

'தேமதுரத் தமிழோசை உலகமெலாம் பரவும் வகை செய்தல் வேண்டும்' என்ற நமது பாரதியின் வேனாவா இன்று இக்கலையின்பால் ஓரளவு சாத்தியப்பாடாகி வருகின்றது. உலகெலாந் தமிழ் முழக்கம், தமிழ்க் கலை, தமிழிசை என்றெல்லாம் வீசத்தொடங்கியுள்ளது. இத் தேமதுரத் தமிழை நம் முன்னோர், 'இயற்றமிழ், இசைத்தமிழ், நாடகத் தமிழ்' என்று முப்பிரிவாக வகுத்தனர். இம் முத்தமிழில் நாடகத் தமிழே 'முதற்றமிழ், முத்துத் தமிழ்' என்பர் அறிஞர். இத்தகைய நாடகத் தமிழை நமது பாரதியார் விரும்புவதுபோல் தெருவெல்லாம் - மேடையெல்லாம் - நாட்டங்க முழக்கமிடுவது 'நாட்டுக் கூத்து'க் கலையாகும்.

நம் முன்னோரின் பாரம்பரிய கலைச் செல்வங்களில் முதன்மை வாய்ந்த இந்நாட்டுக் கூத்துக் கலையை - 'நாட்டுக் கூத்து' என்ற வடிவத்தினை, ஈழத்தில் சுமார் ஐம்பத்தைந்து ஆண்டுகளுக்குமுன் யாழ்ப்பாணப் பிரதேசத்திலிருந்து திருகோணமலை, மன்னார் வரை கொண்டு சென்று பரப்பி அங்குள்ள எழுபது எழுபத்தைந்து கிராமங் களுக்கு அறிமுகப்படுத்திப் பழக்கி மேடையேற்றி வெற்றிகண்ட பெருமைக்குரிய ஓர் கலைஞரே நாட்டுக்கூத்துக் கலாநிதி - நடிகவேந்தன் திரு. பூந்தான் யோசேப்பு.

திரு. யோசேப்பு இற்றைவரை தமது கலைக்குழுவினருடன் இரண்டாயிரத்திற்கும் அதிகமான தடவைகள் பல நாட்டுக் கூத்துக்களை நாடு பூராவும் மேடையேற்றிப் பல்லாயிரக்கணக்கான ரசிகர்களின் அபிமானத்தையும் பாராட்டையும் பெற்று இன்று ஓர்

‘மக்கள் கலைஞர்’ கத் திகழ்கின்றார். ‘நாட்டுக்கூத்து’ என்றால் ‘பூந்தான் யோசேப்பு’ என்று கூறுமளவிற்கு மக்கள் மத்தியில் அவர் புகழ் ஒங்கியிருப்பது ஒன்றும் மிகையான கூற்றல்ல.

அளேகமாகத் திரு. யோசேப்பு நாடகங்களில் அரசபாத்திரங்களில் நடிப்பதே இவரின் தனி முத்திரை. எனினும், பல நாடகங்களில் கதாநாயகன் பாத்திரங்களில் நடித்தும் இவர் சாதனைகளை நிலைநாட்டியுள்ளார். அத்துடன் நாட்டுக்கூத்து நாடகங்களை நெறிப்படுத்தி மேடையேற்றி, ‘அண்ணாவி’ யார் ஸ்தானத்தையும் பெற்ற முதற்கலைஞருகவும் அவர் இன்று விளங்கி வருகின்றார்.

தற்போது வாரத்திற்கு இருமுறை இலங்கை வானொலியில் நாட்டுக்கூத்துக்கள் ஒலிபரப்பப்படுகின்றன. இதற்கு வித்திட்டவரும் கலைஞர் திரு. யோசேப்புவே. பல்லாண்டுகளாக மேடைகளில் மட்டும் ‘பார்த்து’ ரசித்தமக்கள், ‘கேட்டு’ ரசிக்கும்படியாகவும் வானொலிமூலம் நாட்டுக்கூத்துக்களை நிகழ்த்துவதற்கு வித்திட்ட கலைஞர் யோசேப்பு, பல நாடகங்களைப் பல்வேறு உத்திகளில் தொடர்ந்தும் வானொலியில் அளித்தும் வருகின்றார்.

இவ்வாறு அக்கலையை அவர் தம் ‘உடல் பொருள் உயிர்’ என்று மதித்துப் பேணிப் பாதுகாத்துப் பரப்பி வருதலைக் கண்ட பெரியார்கள், கலைஞர்கள், கலை நிறுவனங்கள், மதப்பிரசாதிகள், அரசியல் தலைவர்கள், அரசாங்க மந்திரிகள் — கலைஞர் அவர்களுக்கு வழங்கிய பாராட்டுக்களும், பரிசுகளும், பட்டங்களும் அளப்பரியன. அத்தனை சம்பவங்களையும் விரித்துக் குறிப்பிடின் பெரும் புராணமாகிவிடும். அவற்றில் முக்கியமான நிகழ்ச்சிகளை ஓரளவு வகைப்படுத்தி ஆண்டுவாரியாகக் குறிப்பிடுவது நல்லது. வழங்கப்பட்ட பட்டங்கள் கீழே வரிசைப்படுத்தித் தரப்படுகின்றன :

1. பூந்தாரான் — 1925
2. நாட்டுக்கூத்துக் கலைஞன் — 1961
3. நாடகசிரோமணி 1963
4. நாடகக் கலாநிதி — 1965
5. நாட்டுக் கூத்துச் சக்கரவர்த்தி — 1965
6. நாட்டுக் கூத்துப் பேரொளி — 1969
7. கலைவேந்தன் — 1973
8. கலைஞர் பூபதி — 1973
9. இசைப் புலவர் — 1973
10. நாடக மாமன்னன் — 1974
11. தசவிருது நாட்டுக்கூத்துக் கலைக்காவலன் — 1975

12. கலைக்குரூபி — 1975

13. நாட்டுக்கூத்துப் பேராசிரியர் திலகம் — 1975

14. நாட்டுக்கூத்து மாமேதை — 1977

15. நாட்டுக் கூத்துத் தந்தை — 1977

மேற் குறிப்பிட்ட பட்டங்கள் எங்கே, யாரால் அவருக்கு வழங்கப் பட்டன என்று வாசகர்கள் வியந்து கேட்கத் தோன்றும். அவற்றை இங்கே வாசிக்கும்போது வாசகர்கள் பொருத்தமான கட்டங்களில் தரிசிப்பார்கள்.

இத்தகைய உயர்ந்த பட்டங்களை ஈழத்தில் பெற்ற எந்தக் கலைஞரையும் நான் பார்த்ததில்லை. இவை வலிந்து கொடுத்த பட்டங்களல்ல; வரவேற்று வழங்கிய பட்டங்கள்; அவர்தம் அளப்பரியசாதனைகளுக்காக வழங்கப்பட்ட பட்டங்கள். இப்பேர்ப்பட்ட பட்டங்களைக் கலையுலகம் மட்டுமன்றி, மதபீடத்தலைவர்களும் வழங்கியுள்ளனர்.

இதற்குச் சிகரம் வைத்தாற்போல் யாழ்ப்பாண ஆசனக்கோவில் முன்றலில் பல்வேறு கலைஞர்கள் புடை சூழ்ந்து ஆசி வழங்க யாழ்ப்பாண ஆயர் வணக்கத்துக்குரிய வ. தீயோகுப்பிள்ளை ஆண்டகை அவர்கள் திரு. யோசேப்புவுக்கு ‘மலர்க் கிரீடம்’ சூட்டி ஆசீர் பொழிந்த நிகழ்ச்சி, அவரின் கலைவாழ்க்கையில் கிடைத்த அணிகலன் எனலாம். ஆயர் வண. வ. தீயோகுப்பிள்ளை அவர்கள் சிறந்த கல்விமான் மட்டுமன்றி, பெரும் கலை இலக்கிய ரசிகருமாவர். அத்தகைய ஓர் கலை இலக்கிய ரசிகரும், அறிஞரும், குரு பீடாதிபதியுமான ஆண்டகை வண. வ. தீயோகுப்பிள்ளை அவர்களின் ‘மலர்க் கிரீடம்’, தமக்குப் ‘பொற்கிரீடம்’ ஆகவிருந்தது என்று அடிக்கடி கூறுவார் கலைஞர் யோசேப்பு.

திரு. யோசேப்பு இன்று தமது எழுபத்தாறுவதுபராயத்திலும் இளமை குன்றமல் கம்பீர்யக் கோலத்தில் காட்சியளிப்பதே பெரும் வியப்புக்குரியது. ‘அவர் இதயம் நாட்டுக் கூத்துக்கலையில் தோய்ந்து மூழ்கிவிட்டதே இவர் இளமைத் தோற்றத்திற்குக் காரணம்’ என்றும் ‘நாட்டுக் கூத்துக்கலையின் ஆதிக்கம் அவரில் மையல் கொண்டு அவரையே ஆதிக்கவாணக்கிவிட்டது’ என்றும் மக்கள் பாசத்தோடு கூறுவர். நாடக நடிகர்கள் மேடையில் நடிக்கும்போது கூடவே தேகாப்பியாசத்துக்கு மாளாகின்றனர்; மதுப்பழக்கமில்லாத நடிகர்கள் தேகாரோக்கியமுள்ளவர்களாயிருப்பர். கலைஞர் திரு. யோசேப்பு சிறந்த இயக்க நடிகர்; மதுபானப் போதையில் ஈடுபடாதவர். அவர் இளமைத் தோற்றத்துக்கு இவையே காரணம் என்று நான் கருதுகிறேன்.

கலைஞரின் கன்னிமேடை

திரு. யோசேப்பு தமது இருபத்தோராவது வயதில் இளங் காளைப் பருவத்தில் முதன்முதல் நாட்டுக்கூத்து நாடக மேடையில் தோன்றி நடித்த காட்சியை இன்றும் பழங்கலைஞர்கள் நாலூறிக் கூறுவர்.

அன்றைய தினம் யாழ்ப்பாண நகரமே விழாக்கோலம் பூண்டு புதிய ஏரோது அரசனை நேரில் தரிசித்ததாம். புதிய ஏரோது அரசன் வேறு யாருமல்ல. தமது கன்னிமேடையில் அவரது நடித்த பாத்திரமே அது. 1925 ஆவணி 29 ஆம் திகதி இளங்காளை திரு. யோசேப்பு, யாழ்ப்பாணம் சுண்டிக்குளி அர்ச். யுவானியார் தேவாலய முன்றிலில் மேடையேற்றப்பட்ட 'சஞ்சுவாம்' நாட்டுக்கூத்தில்தான் முதன் முதலாக நடித்து, அதில் ஏரோது அரசன் பாத்திரத்தில் தோன்றினார். இதுவே, திரு. யோசேப்புவின் கன்னி மேடையேற்றம்.

தமது முதல்மேடை நடிப்பில் மக்களை மெய்சிலிக்க வைத்த திரு. யோசேப்பு, தொடர்ந்து அதே நாடகத்தை மூன்று வாரம் மேடையேற்றி நடித்துப் பல்லோரினதும் ஏகோபித்த பாராட்டைப் பெற்றுக்கொண்டார். எந்த ஒரு கலைஞனுக்கும் அவன் முதற் பிரவேசத்தின் வெற்றியே சதாகாலமும் உந்துசக்தியாகவிருக்கும். அந்தச் சக்தியை அவர் தமது முதல் மேடையில் பெற்றுக்கொண்டதே அவர் வளர்ச்சிக்கு மூலகாரணமாக அமைந்தது.

நாட்டுக்கூத்தில் நடிகளே பாடி நடிப்பது ஒரு தனிச்சிறப்பு. இன்றைய சினிமா நடிகர்களுக்கு இது 'வில்லங்க' மாகிவிட்டது. இந்த வில்லங்கத்தை விலக்கித்தான் இன்றைய பல நடிகர்கள் 'பிர பல்யப்படுத்த'ப்பட்டுள்ளனர். ஆனால், திரு. யோசேப்பு அக்காலத்தில் எந்த வில்லங்கமுமின்றி முரசறைந்தாற்போல் கழலுரை செய்வார்.

நாடகத்தில் இரவுமுழுவதும் அரசன், கதாநாயகன், கதாநாயகி ஆகிய மூன்று முக்கிய பாத்திரங்களும் விடியும்வரை முழுமைபெற்ற நடிகர்களாக அமைவது நாட்டுக்கூத்து மரபு; அதன் மரபுகளில் இது முக்கிய அம்சம். தனி ஒரு நடிகர் இப்பாத்திரங்களை விடியும்வரை நிறைவு செய்வதும் கடினம். ஆகவே இந்த மரபுகளையும் யோசேப்பு தகர்த்தார். அதாவது, ஒவ்வொரு பாத்திரத்திற்கு இருவர் அல்லது மூவர் என்று வகுத்து நடிக்கும் உத்தியை நாட்டுக் கூத்தில் இவர் கையாண்டார். வெற்றியும் கண்டார். அப்படி நடிக்கும் பாத்திரங்களை முன் ராசா என்றும், இடைராசா என்றும், பின் ராசா என்றும்,

முன் கதாநாயகன் - பின் கதாநாயகன் என்றும், முன் கதாநாயகி - பின் கதாநாயகி என்றும்-பாத்திரங்களும் பாத்திரங்களின் பாடல்களும் பகிர்ந்து கொடுக்கப்படும். சில பாத்திரங்களை மூன்று நான்கு நடிகர் களாக 'முன், நடு, இடை, பின்' என்று வகுத்து நடிப்பதுமுண்டு.

ஒலிபெருக்கியோ மின்சாரமோ களியாட்டங்களில் பாவனைக்கு வராத அக்காலத்திலே இத்தகைய நாட்டுக் கூத்து நாடகங்களைப் பார்த்து ரசிக்க மக்கள் சாரி சாரியாய் வந்து குவிவர். நாடகம் தொடங்க முதலே ஜன இரைச்சல் மெலெழுந்து அளாவும். இரைச் சலைக் கட்டுப்படுத்துவதும் நாடக காரர்களுக்குப் பெருஞ்சிரமம். அண்ணாவியார் அடிக்கடி மேடைக்கு வந்து கூழைக் கும்பிடுபோட்டு, "மகா ஜனங்களே, நாடகம் இன்னுங்கொஞ்ச நேரத்தில் தொடங்கும். அதுவரை பொறுத்துக் கொண்டு அமைதியாக இருக்குமாறு பணி வன்போடு கேட்டுக்கொள்கிறேன்" என்று வேண்டுவார். அவர் சீனுக்குள் மறைந்ததும் இளவட்டங்களின் விசிலடிப்பும் கூச்சலும் மேலும் உரத்துத் தொனிக்கும். மறுபடியும் அண்ணாவியார் மகா ஜனங்களைச் சத்தம் போடாமல் அமைதியாக இருக்குமாறு வேண்டுவார். மறுபடியும் கூச்சல் வானளாவி நிற்கும். அண்ணாவியாரால் கூச்சலைக் கட்டுப்படுத்தவே முடியாது

சற்று வேளைக்குள் கட்டியகாரன் அல்லது சாம்புவன் மேடையில் தோன்றியதும் சபையின் சத்தம் அடங்கும். இப்படியான குழுவில் மேடையில் தோன்றும் நடிகன் மகாஜனங்கள் ஆழ்ந்து கேட்டு ரசிக்கும் படியாக உரத்துப் பாடவேண்டும். ஒலிபெருக்கியில்லாத அக்காலத்தில் உரத்துப்பாடி மகாஜனங்களைத் திருப்திப்படுத்துவதென்பது சாதாரண காரியமல்ல அடிவயிற்றுக் குடல்களிலிருந்து எழும் மூச்சு வேகத்தி னூடே கர்ணகரேக் குரலில் கண்டந்திறந்து பாடினாலே இது சாத்திய மாகும்; மகா ஜனங்களும் திருப்தியடைவார்கள். இத்தகைய கால நிலையில்தான் இளைஞன் திரு. ம. யோசேப்பு, 'சஞ்சுவாம்' என்ற நாடகத்தில் முதன் முதல் ஏரோது அரசனாக நடித்து, தமது வெண்கலக் குரலோசையாலும், நடிப்பாற்றலாலும் மகாஜனங்களை மௌனமாக்கி வியப்பிலாழ்த்தினார்.

அந்த நாடகம் முடியும்பொழுது திரு. யோசேப்புவின் திறமையைப் பாராட்டி யாழ்ப்பாணம் சுண்டிக்குளி கருட்டுத் தொழிலதிபரும் புலவருமான திரு. ஞா. யாக்கோப்பு அவர்கள் மேடையில் ஏறி, திரு. யோசேப்புவுக்குப் பூமாலை அணிந்து, ஆரத்தழவி முத்தமிட்டு, "பூந்தாரான் யோசேப்பு வாழ்க" என்று உரக்கச் சத்தமிட்டு வாழ்த்திய

காட்சி கண்கொள்ளாத - மறக்கமுடியாத திருக்காட்சியாகும். இந் நிகழ்ச்சியை இன்றும் பழம் பெரும் கலைஞர்கள் நினைவு கூர்ந்து பெருமிதங் கொள்வதைப் பலதடவைகள் பார்க்கமுடிந்தது.

'பூந்தாரான்' என்றால் 'மலர் மாலைகள் அணித்த மன்னன்' என்பதாகும். இப் பதங்களையே புலவர் யாக்கோப்பு அவர்கள் திரு. யோசேப்புவுக்குப் பட்டமாக வழங்கி அன்று நெஞ்சார வாழ்த்தினார். அவ்வாறு திரு. ம. யோசேப்பு என்ற அவரை வாழ்த்தி, புலவர் அவர்களால் பட்டஞ்சூட்டப்பட்டவரே' அதன் பின் இன்றுவரை 'பூந்தாரான் யோசேப்பு' என்று அழைக்கப்படுகின்றார். 'பூந்தாரான்' என்ற பதம் காலகதியில் மக்கள் வாயில் 'பூந்தான்' என்று மருவலாயிற்று. தற்போது 'பூந்தான் யோசேப்பு' என்ற நாமமே மக்கள் வாயில் நடமாடுகின்றது. அப்புலவர் அன்று இவரைப் பாராட்டி வாழ்த்தியதோடு நிற்கவில்லை. தமது வாழ்த்துரையில் புலவர் இவ்வாறு கூறித் திரு. யோசேப்புவை வர்ணித்தார்.

'தம்பி யோசேப்புவின் வெண்கலக் குரலும், ராக தாள லய அமைவும், இவ்வளவு சிறப்பாக இதுவரை வேறு எவரிடத்திலும் வெளிப்பட்டது கிடையாது. இவர் கொலுவில் வீற்றிருக்கும் கம்பீரத்தைப் பார்க்கப் பதினாறு கண் வேணும். 'சலோமி' என்ற நடனமாதை இவர் வெருட்டியபோது, 'இவர் கழில் நெடிச் சூசிரியம், என்ற கல்வெட்டைக் கூறிச் சிந்து தொடுத்துக் கனல் தெறிக்கப் பாடிக் கால்கள் நிலத்தில் பாவாது நடித்த விதத்தைப் பார்த்த மக்கள் ஆரவாரித்து அக்களிப்புப் பொங்கக் கரகோஷமிட்ட காட்சியே கால் மணிநேரம் எடுத்தது. இப்படிப்பட்ட ஓர் கலைஞனைப் பாராட்டாமல் என்னால் ஆத்ம சுகத்தோடு இருக்கமுடியாது. கன்னி மேடையேற்றத்திலேயே இவ்வளவு சிறப்பாக நடித்து மக்களைக் கவர்ந்துவிட்ட தம்பி யோசேப்பு வருங்காலத்தில் தனிப்பெருங் கலைஞனாகத் திகழ்வார் என்பதற்கு ஐயமில்லை''

இந்தப் பாராட்டை நேரில் புலவர் வாய்க் கேட்ட திரு. யோசேப்பு, கண்ணீர் மல்க ஆனந்தபரவசமடைந்து மௌனமாக நின்ற காட்சியே அவர் நடிக்கோலத்தின் ஓர் அற்புத வெளிப்பாடாக விருந்தது.

இதன் பின் 1926-ம் 1927-ம் ஆண்டுகளில் முறையே ஆனி 24-ம் திகதியும், ஆவணி 29-ம் திகதியும் தாம் மணம்புரிந்த ஊராகிய பெரிய விளான் புனித யுவானியார் ஆலய முன்றிலில் மேடையேற்றப் பட்ட மேற்படி 'சஞ்சுவாம்' நாட்டுக்கூத்தில் திரு. யோசேப்பு பின் ஏரோது அரசனாக நடித்து அக்கிராம மக்களால் பெரிதும் பாராட்டப் பட்டது குறிப்பிடக்கூடியது.

கிராமப் புறங்களிலுள்ள கத்தோலிக்க ஆலயத் திருவிழாக்களின்போது இறுதியில் சிறப்பு நிகழ்ச்சியாக நாட்டுக்கூத்து நாடகங்கள் பொதுவாக இடம் பெறுவதுண்டு.

யாழ்ப்பாணம், பாஷையூர், குருநகர், ஆணைக்கோட்டை, நாவாந்துறை, வசாவிலான், மாதகல், இளவாலை, மானிப்பாய், வலித்தூண்டல், ஊறணி, ஊர்காவந்துறை, கரம்பன், நாரந்தனை, மன்னார், பேசாலை, முகமாலை, முல்லைத்தீவு தானையடி முதலான நகர-கிராமப்புறக் கத்தோலிக்க மக்கள் தத்தம் தேவாலயத் திரு விழாக்களின்போது நாட்டுக் கூத்துக்களை மேடையேற்றிக் களித்துக் கொண்டாடுவதை இன்றும் பரவலாகக் காணலாம். இவ்விடங்களில் எங்கே எப்போது நாட்டுக்கூத்து நாடகம் மேடையேறினாலும் அங்கெல்லாம் திரு. யோசேப்புவின் பேச்சை எடுக்காத கலைஞர்களைக் காண்பதரிது. கலைஞர்கள் மத்தியில் அத்தகைய செல்வாக்குப்பெற்றவர் கலைஞர் யோசேப்பு.

1928 ஆம் ஆண்டு யாழ்ப்பாணம் மாட்டின் வீதியை மருவி யுள்ள பனங்கூடல் மைதானத்தில் தொடர்ந்து மூன்று வாரங்கள் மேடையேறிய 'மத்தேசுவரம்மா' என்ற நாட்டுக் கூத்தில் பின் யஸ்ரின் அரசனாகவும், 'சஞ்சுவாம்' நாட்டுக் கூத்தில் பின் ஏரோது அரசனாகவும், 'தேவசகாயம்பிள்ளை' நாட்டுக்கூத்தில் வன்மேந்திர அரசனாகவும் நடித்த திரு. யோசேப்பு, 'இவன்தான் அரசன்; அரசன் தான் இவன்' என்று பலகிராம மக்களாலும் பாராட்டப் பெற்ற பாங்கு இன்றும் நினைவு கூரத்தக்க சம்பவமாகும்.

ஆரம்பத்திலேயே இளைஞனை அவர் பாத்திரங்களில் நடிக்கிற போது மக்களால் இப்படிப் பாராட்டப்படுவதென்றால் சாதாரண விஷயம் அல்ல. அப்பொழுதே நாட்டுக்கூத்துக் கலையில் தேர்ந்த விஷய ஞானம் அவரிடம் இருந்தது என்பதற்கு இதுவே சான்று.

கர்நாடக இசைப்பயிற்சி

1929-ம் ஆண்டு தமது மாமனார் சின்னக்கடை வஸ்தியாம் பிள்ளை என்பவருடன் இணைந்து யாழ்ப்பாணக் கடற்கரை மைதானத் தில் மேடையேற்றப்பட்ட 'சூசையப்பர்' நாட்டுக் கூத்தில் பார்வோன் அரசனாக வேடந்தாங்கி நடித்த திரு. யோசேப்பு, அதே நாடகத்தில் மூன்று வாரங்கள் தொடர்ந்து நடித்துப் பாராட்டப்பட்டது இரண்டாவது சாதனையாகும்.

அதேபோன்று 1930-ம் ஆண்டு ஆவணிமாதம் கோயில் வீதியிலுள்ள பனங் கூடற் தோப்பில் மேடையேறிய 'மார்க்கப்பர்' என்ற நாடகத்தில், கரம்பனைச் சேர்ந்த அண்ணாவியார் திரு. சவரிமுத்து என்பவருடன் 'போட்டி'யாகத் திரு. யோசேப்பு நடிக்க நேர்ந்தது. அண்ணாவி சவரிமுத்து அந்நாடகத்தில் முன் அரசனாகவும், யோசேப்பு பின் அரசனாகவும் வேடந்தாங்கி நடித்தனர். ஈற்றில் யோசேப்புவே மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டுப் பாராட்டப்பட்டார் என்பதும் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

1931-ம் ஆண்டு மாட்டின் ஒழுங்கையிலுள்ள பனங்கூடல் வெளி மைதானத்தில் 'மத்தேஸ் மவுறம்மா' நாட்டுக்கூத்து அரங்கேற்றப் பட்டது. அக்காலத்தில் அரச பாத்திரங்களில் சிறப்பாக நடித்துப் புகழீட்டியவரும், நாட்டுக் கூத்து ரசிகர்கள் மத்தியில் பிரபல்யமாக விளங்கியவருமான அண்ணாவியார் பரியாரி திரு. தம்பர் என்பவர் அரசபாத்திரந்தாங்கி இவருடன் 'போட்டி' போட்டு நடித்தார். இதில் யோசேப்பு, தமது பாட்டுத் திறத்தாலும் நடிப்பின் ஆற்றலாலும் அண்ணாவி தம்பரைத் தும்புபறக்கத் தூக்கி எறிந்தேவிட்டார். ஈற்றில் மக்கள் நேரில் வந்து பூந்தாளைப் பாராட்டிய காட்சி பசுமையான திருக்காட்சியாகும்.

இப்படியாக நாட்டுக்கூத்து நாடகத்தில் இளைஞன் யோசேப்பு பல அண்ணாவிமாருடன் சமர் போட்டு வெற்றிகண்டாரெனின் அவர் திறமை பற்றிக் கூறவும் வேண்டுமா?

1932-ம் ஆண்டு சிறுவிளான் என்னுங் கிராமத்தில் இந்து சமய வாலிபர்களையும் கத்தோலிக்க சமய வாலிபர்களையும் ஒன்றிணைத்துக் கலையார்வத்தை ஊட்டினார். பின் அதே 'மத்தேஸ் மவுறம்மா' நாட்டுக்கூத்தை இவர் அவர்களுக்குப் பழக்கி நெறிப்படுத்தியதோடு, தானும் அந் நாடகத்தில் பங்கெடுத்து, முன் யஸ்ரின் அரசனாகவும், பின் கதாநாயகன் மத்தேஸ் ஆகவும் மூன்று தடவைகள் நடித்துப் புதிய சாதனை புரிந்தனர் காலகதியில் கர்நாடக இசையில் இவருக்கு நாட்டம் உண்டாயிற்று.

அதே ஆண்டு 1932 வாக்கில் கர்நாடக சங்கீதத்தை முறையாகக் கற்றுத்தேற ஆவல் கொண்ட யோசேப்பு, அளவெட்டியைச் சேர்ந்த கர்நாடக இசை வித்துவான் திரு. முத்துக்குமாரசுவாமி என்பவரிடம் வாய்ப்பாட்டும் ஆர்மோனியமும் பயிலவாரம்பித்தார். அவரிடம் பெற்ற கர்நாடக இசைப்பயிற்சியின் துணைகொண்டு, நாளடைவில் நாட்டுக் கூத்துக்களைப் புதிய மெருகிட்டுப் பாடவும் நடிக்கவும், காலத்துக்கேற்ப அவற்றை நவீனமயப்படுத்தவும் புலமை பெற்

ருர். இதன் பயனாக அவர் கலை ரசிகர்கள் மத்தியில் நாட்டுக் கூத்துக்களைப் புதிய பாணியில் அமைத்துத் திறம்பட மேடையேற்றவும், புதிய கலைஞர்களை இதன்பாலீர்த்து உருவாக்கவும் பக்குவம் பெற்றார் இதன் பின்பே திரு யோசேப்பு நாடறிந்த கலைஞர்களும், நாட்டுக் கூத்து நாடக நெறியாளர்களும் கலைஞர்கள் அறிஞர்கள் மத்தியில் செல்வாக்குப் பெற்றுத் திகழ்ந்தார். பெரியவிழான் கிராமத்தின் கலைஞானமுள்ள சைவ இளைஞர்களையும் ஒருங்கு சேர்த்து யுவானியார் திருநாட்களில் வருடாவருடம் தவறாது சஞ்சுவாம் நாட்டுக்கூத்தினை மேடையேற்றி வந்தார்.

'ஓர் அரசாங்கத்தை நடத்துவதைவிட, ஒரு நாட்டுக்கூத்தை இயக்குவது பெருஞ் சாதனை' என்று அக்கால மக்கள் கூறுவர். இது இக்காலத்துக்கும் பெர்ருந்தும் இளைஞன் 'யோசேப்பு தானும் நடித்து, பல நாட்டுக் கூத்துக்களை நெறிப்படுத்தியதுடன், நாட்டுக் கூத்துகளை நவீனப்படுத்திக் கலைஞர்களை உருவாக்கிய சாதனையைஅன்றே அவர் புரிந்துகொண்டார். அப்போதே நாட்டுக் கூத்துக் கலைத்தாய்வவரை அணைத்துக்கொண்டாள்.

தமிழ் நாட்டுக் கலைஞர்களின் கொட்டகைக் கூத்து

தமிழ்ச்சினிமா, திரைக்கு வந்த ஆரம்ப நாட்களுக்கு முன் கர்நாடக சங்கீத மேதைகளின் இசை நாடகங்களே இந்தியாவிலும் இலங்கையிலும் கீர்த்திபெற்று விளங்கின.

அக்காலத்தில் யாழ்ப்பாணத்துப் புத்துவாட்டியார் கொட்டடிக் கறுத்தார் முதலிய பிரமுகர்கள், கர்நாடக இசை நாடகங்களில் பெருங் கியாதி பெற்றுத் தென்னிந்தியாவில் கொடிகட்டிப் பறந்த திருவாளர்கள் எஸ். சங்கரதாஸ், சண்முகதாஸ், எம். ஆர். கோவிந்த சாமி, ஜி. ஏ. கிட்டப்பா பொன்னுச்சாமி, திருமதி கே. பி. சுந்தராம் பாள் நீலவேணி. மங்களம் முதலிய கர்நாடக இசை மேதைகளை யாழ்ப்பாணத்துக்கு அழைத்துவந்து கொட்டடிக் கறுத்தார் கொட்டகை புத்துவாட்டி வளவுக் கொட்டகை இரண்டிலும் நாடகங்களை நடத்தி யாழ்ப்பாணத்தையே கலைக்கோலத்தால் கலக்கியடித்தவர்கள் கலையரசு சொர்ணலிங்கம். அவர்களும் மேற்படி நாடகங்களைப் பார்த்து ரசித்தவர் என்பதும் குறிப்பிடத் தக்கது.

இந்தக் கொட்டிக் கறுத்தார், புத்துவாட்டி ஆகிய பிரமுகர் களுமே அக்காலம் — 1920 — 1925 வாக்கில் அப்பெரிய கீர்த்திவாய்ந்த நாடக நடிகர்களைக் காட்டிலும் யாழ்ப்பாணத்தில் கியாதி பெற்று விளங்கினர். திரு. யோசேப்பு இப் பெரும் நடிகருடன் கூடிச் சல்லாபிப் பதும், அவர்கள் நாடகங்களைத் தவறாமல் விடியும்வரை பார்த்து ரசிப்பதும் வழக்கம். இவை இவரின் கலையார்வத்தை மேலும் தூண்டி விட்டன. கலைஞன் யோசேப்புவின் இதயம் நிறுபுத்த நெருப்புப் போல் கலைத்தாகத்தால் கனன்று கொண்டிருந்தது.

யோசேப்புவின் மாமன்மார்களில் மூவர் அக்காலம் நாட்டுக் கூத்தில் பிரபல நடிகர்கள். அவர்களுடன் வேறு சில அண்ணாவி மார்களும் இணைந்து யாழ்ப்பாணம் பண்டியத்தாழ்வுக் கிராமத்திலுள்ள புனித சந்தானமாதா ஆலய முன்றிலில், அராலி முத்துக் குமாரப் புலவர் இயற்றிய 'தேவசகாயம்பிள்ளை' என்னும் நாட்டுக் கூத்தை மேடையேற்றி நடத்தினர்.

பெரும் புலவர்கள் என்ற நினைப்பில் அல்லது இறுமாப்பில், 'புதுக்கவிதை' என்ற உருவத்தைக் கூடப் புரியாமல் தம் போக்கில் சும்மா கிறுக்கிவிடும் சில போஸ்காட்' வசன கர்த்தாக்கள், கவிதையையே கவித்துவமற்றதாக்கிவிட்டிருக்கும் இக்காலத்தில், அக்காலம் தமிழ் வாசனையுள்ள ஒரு சாதாரணரான அராலி முத்துக்குமாரர், எத்தகைய கவித்துவத்துடன் உருவத்திற்கு அழகாக அழுத்தங் கொடுத்துப் பாடல்களை இயற்றியுள்ளார் என்பதற்குச் சான்றாக அந்நாடகத்திலுள்ள சில பாடல்களை இங்கு குறிப்பிடுகிறேன்.

தனது தோழன் மிகுந்த முகவாட்டத்துடன் வீதியில் வரக் கண்ட நண்பன் இவ்வாறு கேட்கின்றான். புலவர், 'கவிப்பா,வாக அதனை இப்படி அமைத்துள்ளார்:

“புலரி வந்திடப் பொற்சேவல் கூவிடப்
பூவண்டார்த்தெழப் பொன்மலைமீதெழும்
அலரி கண்ட செந்தாமரைபோல் முகம்
அந்தித் தாமரையாகியதென் கொலோ
சிலரிகழ்ந்ததோ தேர்வேந்தன் கோபமோ
தீய நோய்களோ தேவிதன் செய்கையோ
வலரியான் ரணவீரிய சூரிய
மந்திர தந்திரியே நீ வகுப்பையே.”

தன் குமாரன் கத்தோலிக்க மறையிற் சேர்ந்ததை அறிந்த அரசன் சீற்றங்கொண்டு அதனைவிடுமாறு அறிவுரை வழங்குகின்றான். இதனை விரித்து, சுழிநெடில் ஆசிரிய விருத்தமாக அமைத்துள்ளார். புலவர் மதுரகவி சூசைப்பிள்ளை பாடிய அந்த விருத்தம் இப்படி:

“கரும்பினிற்கினிவே தரும் பெரும் சுவையே
கற்கண்டே தெள்ளு பாலமுதே
கவினுறு சிவனார் தருதிருக் கடாட்சக்
காந்தியால் பெற்ற பாலகனே.

சுரும்பிசைக் குழலார் புரியிசை கீதம்
தோடியோடார பிராகம்
சொற்றிடு மாடம் பொற்குவைத் திரள்கள்
தூண்டுமா பரிகரி சேனை

விரும்பியதெல்லாம் பரிவுறத் தருவேன்
மேலுமே மழையெனச் சொரிவேன்
மிளிரு மென்கர செங்கோலுமே யருள்வேன்
விடுவையேல் நீகொண்ட மறையை

அரும்பிய ரசத்தின் பொன்மணிவாயா
அறைகுவை என்மனங் களிக்க
ஆகுல மொழிக்க நீ மனம் செழிக்க
அவனியெங் கனிவிலோங்கிடவே.”

தந்தைக்குப் பதிலலிக்கிறான்குமாரன். அதனை ஆசிரிய விருத்தமாக இப்படி அமைத்துள்ளார் புலவர்: முத்துக்குமாரு:

“தண்டிகையேறி உலகதையாண்ட
தலைவரும் மரணமதானார்
சங்கையாய் மதி மந்திரிகளாயிருந்த
சகலரும் தரைதனிலிறந்தார்
எண்டிசையறிய மிகு செல்வமாக
இருந்தவர் இழப்பவரானார்
இடமுள வீடரண்மனை தனில் வாழ்ந்தோர்
இருள் இடுங்குடில்தனில் கிடந்திறந்தார்

மண்டலத்தலசேர் மெத்தையில் கிடந்தோர்
மண்ணினில் கிடந்துண்டழிந்தார்
மதகரிகயானை மீதினி விருந்தோர்
வலுவிலங்கினில் கிடந்தழிந்தார்

பண்டவர் இருந்த அரண்மனை எங்கே
பரிகரி சிவிகைகள் எங்கே
பார்த்தனையாண்ட பவுசுகளெங்கே
பரிசுழிந்ததுமறியீரோ...''

மேற்குறிப்பிட்ட பாடல்களை மேடையில் இவர் பாடும்போது கலைஞர்கள் சொக்கிப்போவர். இவ்வளவு அற்புதமாக அலங்காரமாகப் பாடுவார்.

'தேவசகாயம்பிள்ளை' நாடகத்தில் அக்காலம் அரசபாத்திர மேந்தி நடித்த குஞ்சர் நீக்கிலாப்பிள்ளையின் கம்பீர நடையலங்காரமும், முகபாவ லாவண்யத்துக்கேற்ற 'பளபள'ப்பான உடையும், ஓங்காரக் குரலோசையும் இளைஞன் யோசேப்புவைக் கவர்ந்தன. குஞ்சர் நீக்கிலாப்பிள்ளையின் கண்டந்திறந்த குரல் வளமும், பதிற் பாட்டுப்பாடும் திறனும் இவரை மெய் சிலிக்கவைத்தன. இந் நாடகத்தில் தாவிதுப்பிள்ளை என்பவர் கொச்சகம், ஆசிரியம், இசை முதலிய வகையணுக்களைச் சுருதி சத்தமாகப் பாடிய அழகும், இனிமையும், சொற்செட்டும் இவரை மேலும் லயிக்கவைத்தன. இத்தகைய நாடகங்களிலும் சொக்கிப்போன திரு. யோசேப்பு, தாமும் அவர்களைப்போல் அவர்களிலும் பார்க்கத் திறமையாகப் பாட வேண்டுமென்று துடியாய்த்துடித்துத் தவியாய்த் தவித்தார்.

இந்நாடகம் ஓர் கொட்டகை மேடையில் நிகழ்வதே வழக்கம். இதனைக் 'கொட்டகைக் கூத்து' என்பர். மத்தளம் (மிருதங்கம்) வாசிப்பவர், சல்வரி (தாளம்) போடுபவர், பக்கப்பாட்டுப் பாடுபவர், ஆகிய சகலரும் கொட்டகைக்கு முன் கொட்டகையை மருவி அமைக் கப்பட்ட கிடுகுத்தட்டி மறைப்புக்குள்ளிருந்தே பக்கவாத்தியங்கள் சகிதம் பக்கப்பாட்டுப் பாடி ஆலாபனை செய்வர். இரவு எட்டு எட்டரைக்குத் தொடங்கும் நாடகம் அதிகாலை ஐந்து ஐந்தரைவரை நடைபெறும். யோசேப்பு இளைஞனாகவிருந்த போதே, இந்நாடகங் களை இரசித்தவண்ணம் ஒரே தரையில் இருந்து நித்திரை கொள்ளாமல் விடியும்வரை கண்விழித்திருப்பார். இத்தகைய தாக்கங்களும் பசிய நினைவுகளுமே அவர் உணர்வுகளை உத்வேகப்படுத்தி அவரை இன்று ஓர் நாட்டுக்கூத்துச் சக்கரவத்தி என்ற ஸ்தானத்துக்கு உயர்த்தி விட்டன என்று எண்ணத் தோன்றுகின்றது.

1934-ம் 1935-ம் ஆண்டுகளில் மாட்டின் ஒழுங்கைப் பணத் தோப்பில் திரு. யோசேப்பு தமது குழுவினருடன் இணைந்து, பார்த்து ரசித்த பல நாட்டுக்கூத்துக்களையே மேடையேற்றி வெற்றி கண்டவர் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

நாட்டுக் கூத்து மரபுகள்

யாழ்ப்பாணத்துப் பாஷையூர், திரு. அந்தோனி, திரு. அருளா னந்தம், குருநகர்க் கலைஞர்களான திரு. செம்பன். பக்கிரி சின்னத் துரை, நட்ருவ அந்தோனிப்பிள்ளை ஆகியோர் அக்காலம் பூந்தானைப் போலவே பிரபல்யமடைந்த நடிகர்கள். பாஷையூர்க் கலைஞர்கள்தமது குழுவினருடன் சேர்ந்து 1919-ம் ஆண்டில் 'தொன் நீக்கிலார்' என்ற நாட்டுக் கூத்தை மேடையேற்றி மக்கள் மத்தியில் பாராட்டைப் பெற்றகாலம் அது. அந்நாடகமேடை புதிய அமைப்பைக் கொண்டது. வட்ட வடிவமான ஓர் திடல். அதில் ஓர் மேடை. இதன்மீது ஒரு கொட்டகை இதனை 'வட்டக் கொட்டகை' என்பர்.

அக்காலம் மின்சார விளக்குகள் இல்லாத காரணத்தால் தீப் பந்தங்கள், 'காஸ்லையிற்'றுகளைக் கொண்டே கொட்டகையைச் சூழ ஒளி வியாபிக்கச் செய்வர். கொட்டகையின் மூன்று புறத்திலும் மக்கள் குழுமியிருப்பார்கள். பிரதம பாத்திரந் தாங்கி நடிக்கும் நடிகர்கள் தத்தம் இல்லங்களிலிருத்தே பாத்திரங்களுக்கேற்ற உடையலங்கார ஒப்பனைகளைச் செப்பனிட்டுக்கொண்டு, வேஷத்தோடு தம் இன பந்து மித்திரர்கள் புடை சூழ, மேள தாள வாத்திய இசை முழக்கத்தோடு வெடிகள் அதிர கொட்டகை நாடி வருவார்கள். முக்கியமாகத் தளபதியாக நடிப்பவர் தம் இல்லத்திலிருந்து குதிரை மீதேறிச் சவாரி செய்து கொண்டே கொட்டகை நாடி வருவார்.

அப்படியாக இல்லத்திலிருந்தே குதிரைமீதேறி அவர் வந்து இறங்கியதும் மாணவரான நடிகர் 'றிக்சோ' வண்டியில் ஏறி வந்து அவருடன் இணைந்து கொட்டகைநாடிச் செல்வார். அக்காலத்தில் சில்லாலையில் மேடையேற்றப்பட்ட நாட்டுக் கூத்தில், தற்கால நாட்டுக் கூத்துக் கலைஞரான ஆனைக்கோட்டை நடிக கலாமணி திரு. எஸ். சிலுவைராசா அவர்களின் பேரன் திரு. எஸ். அந்தோனி என்பவர் தளபதியாகத் தோன்றியபோது மேடையிலேயும் குதிரையில் வீற்றிருந்தே நடித்தார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

நாடகம் தொடங்கும் கட்டம் வரும்போது அண்ணாவியார் தோற்றக்கவி, வரவுகவி பாடுவார். அத்துடன் ஒவ்வொரு நடிகர் தோற்றத்தின்போதும் தனித்தனியாக அந்த அந்தப்பாத்திரங்களுக் கான வரவு கவி அறிமுக வர்ணனையுடன் பாடப்படும். நடிகர்கள் திடலேறி வட்டமாகச் சுற்றி, சுழல்காப்பை வீசி நடந்து ஆடிப் பாடிக்கொண்டு தீர்மானம் முடித்து மேடையில் தோன்றுவார்கள். அத்தகைய காட்சிகள் பாமரத்தனமாகத் தோன்றினும் அவ்வித மரபுக் காட்சிகள் பார்த்து ரசிக்கத்தக்கவை. அக்காட்சிகள் இன்று

காலாவதியாகிவிட்டன. எனினும், அக்காட்சிகளின் ரம்மியசோபிதம் இன்றும் மறக்கமுடியாத திருக்கட்சிகளாகும். இத்தகைய மரபுகள் கைக்கொண்ட காலத்தின்போதுதான் 'தொன்நீக்கிலார்' நாடகம் மேடையேறியது. அந்நாடகத்தில் இப்படி ஓர் காட்சி சித்தரிக்கப் படுகிறது:

தம் புதல்வியின் வஸ்திராபரணங்களைத் 'தொன்நீக்கிலார்' களவாடிவிட்டதாக நினைத்த அரசன், கடுஞ் சினங்கொண்டு அவனைச் சித்திரவதை செய்து, ஈற்றில் கழுவினெற்றுகொள்ளு. தொன்நீக்கிலார் இறந்துவிட்டதாக முடிவுபண்ணிய அரசன் ஆனந்தத்தில் அக்களிக் கின்றான். ஆனால், அவன் நினைத்ததற்கு மாறாகவே விஷயம் நிகழ்ந் திருப்பதையும், தொன்நீக்கிலார் இறக்கவில்லை என்பதையும், அறிந்து அவமானந்தாங்காது வேதனையுணர்ச்சி கொண்டு தன்னுள் ஆவேசப் படுகின்றான். ஆயினும், அவன் இத்தகவலை உளப்பூர்வமாக நம்ப வில்லை. தொன்நீக்கிலாரின் பெற்றோர் அரசரின் விருந்துப் சாரத்தின் போது தங்கள் புதல்வன் 'தொன்நீக்கிலார்' இறக்கவேயில்லை. என்று அடித்துக் கூறியும் அரசன் நம்ப மறுக்கிறான். "உங்கள் புத்திரன் இப்போது உயிருடன் இருப்பது உண்மையானால், போசனத்திற்காக இந்த மேசையில் வைக்கப்பட்டிருக்கும் தலையற்ற இந்த முண்டச் சேவல் எழுந்து கூவட்டும் பார்க்கலாம்" என்று சவால் விடுகின்றான் அரசன். தொன்நீக்கிலாரின் பெற்றோர், தேவனை இறைஞ்சி நிற்க, அச்சேவல் எழுந்து உடனே கூவிற்று.

இந்தக் காட்சியை நெறியாளர் வெகு சிறப்போடு தத்ரூபமாகக் கையாண்டார். அதாவது, திரைமறைவில் நின்ற ஒருவர் கருமுகில் திரையினூடாக ஓர் உயிர்ச்சேவலை அவ்வுணவு மேசையீது வீச, அச் சேவல் விடிந்ததாக நினைத்துக்கொண்டு சிறகடித்துக்கொண்டு கூவிற்று. ஜனங்கள் பிரமிப்பில் ஆழ்ந்து போயிருந்தனர்.

அடுத்து இன்னோர் கட்டத்தில் தொன்நீக்கிலார் கழுவில் ஏற்றப்படும் சோகக்காட்சி.

எட்டுமுழமளவில் உயரமான தென்னங் குற்றி நாட்டப்பட்டிருக்கிறது. அதன் நுனியில் 'பள பள'ப்பாக மின்னும் இரு முனைப் பாடான அலவாங்கு நடிகளின் முதுகுப்பக்கத்தில் கட்டப்பட்ட ஓர் மூங்கிற் குளாய். நடிகர் ஏணிப் படிகளேறிக் கழுவேற்றப்படுமுன் தேவாரம் பாடுகிறார். பிரார்த்தனை முடிந்ததும் மழுவர்கள் அந்த மூங்கிற் குழாயினுள் அலவாங்கு ஊடுருவக் கூடியதாகத் தயார் பண்ணிக் கழுவைச் சுழற்றுகிறார்கள். மூன்றந் தடவை அதனைச் சுழற்றும்போது, அது 'படா'ரெனக் கவிழ்கின்றது. கவிழ்ந்தவுடனே அலவாங்கு நடிகளின் சிரசைத் தாவிக்கொண்டு மேலே உயர்வதுபோல்

நிமிர்கிறது. அப்போது தலையிலிருந்து 'திட'ரென்று இரத்தம் குப் பீட்டுப் பாய்கிறது. எங்கும் சிவப்பு இரத்தமயம். மக்கள் இக்காட்சியில் மலைத்துப்போய் பரிதவித்த காட்சி இதைவிட ரசனையாது. இந்த உத்திகளைத் தற்கால நாட்டுக்கூத்துக்களில் காண்பது அரிது.

இந்நாடகத்தில் திரு. சுப்பர் யோவான் தொன்நீக்கிலாராகவும், பெண் பாத்திரங்களில் சிறப்பாக நடிக்கும் திரு. தங்கவனம் அரசர் குமாரியாகவும், திரு. கபிரியேல், திரு. செல்லமுத்தர் ஆகியோர் அரசர் களாகவும் திறம்பட பாடி நடித்த பாங்கினை எவரும் எளிதில் மறக்கவேமுடியாது. இதுபோன்ற நாட்டுக்கூத்து மரபுக்காட்சிகளும் திரு. யோசேப்புவின பிரகாசத்திற்கு வழி சமைத்த நிகழ்ச்சிகளாகும்.

அண்ணாவியார் ஸ்தானம்

1936-ல் இளவாலைக் கிராமத்துக் கத்தோலிக்க - இந்து சமய மக்களின் ஒருங்கிணைந்த வேண்டுகோளுக்கிணங்க, அக்கிராமத்திலுள்ள பழங்கலைஞர்களையும் புதுக்கலைஞர்களையும் இணைத்து 'தேவசகாயம் பிள்ளை' நாட்டுக்கூத்தை நெறிப்படுத்தி மேடையேற்றிய யோசேப்பு, அந்நாடகத்தின் மூலம், 'அண்ணாவியார்' என்ற ஸ்தானத்தைப் பெற்று மேலும் கலையுலகில் ஒருபடி உயர்ந்துகொண்டார். அவர் தாமாகவே தனித்துப் பழக்கி முதன் முதல் நெறிப்படுத்தி மேடையேற்றி வெற்றி கண்ட நாட்டுக்கூத்தும் இதுவேயாகும்.

இதனைத் தொடர்ந்து இணுவிலைச்சேர்ந்த திரு. வேல்நாயர் நாகலிங்கம், திரு. பபூன் செல்லையா, நெல்லியடி திரு. ஆழ்வார் போன்ற முதுபெரும் கலைஞர்களுடன் ஒன்றிணைந்து சின்னக்கடைக் கருகாமையிலுள்ள கோவில் முன்றலிலும், சுண்டிக்குளி சென். யோண்டஸ் மண்டபத்திலும் 'ட்ராமா' என்ற இசை நாடகங்களிலும் யோசேப்பு சிறப்பாக நடித்துப் பாடி மக்களின் பாராட்டைப் பெற்றார். 'ஞானசவுந்தரி' நாடகத்தில் தர்மராசாவாகவும், 'சூசையப்பர்' நாடகத்தில் பார்வோன் அரசனாகவும் மேற்கூறிய கலைஞர்களுடன் இவர் நடித்துப் புகழீட்டியமை குறிப்பிடத்தக்கது.

நாட்டுக் கூத்துப் பாடல்களைக் கச்சிதமாகப் பாடும் இவர் கர் நாடக இசைக் கலைஞர்களுடனும் 'கோசு'போகாமல் பாடியபின் இசைக்கலையில் அதிக நாட்டங் கொள்ளலானார். இதற்கு வித்திட்டவர்கள் மேற்படி கலைஞர்களாவர்.

சினிமா மோகம்

கர்நாடக இசைக் கலைஞர்களின் தொடர்பால் அவ்விசையில் காந்தப்பட்ட யோசேப்பினிற்கு, 1936-ல் சினிமாவில் நடிக்கவேண்டும் என்ற ஆவல் பற்றிக் கொண்டது. 'எப்படியும் சினிமாவில் நடித்தே யாகவேண்டும்' என்ற ஆவலால் தூண்டப்பட்ட யோசேப்பு, முன் குறிப்பிட்ட வேல்நாயர், பபூன் செல்லையா ஆகிய இருவருடனும் இந்தியாவுக்குப் புறப்பட்டார்.

அந்தக்காலம் இந்தியா செல்வதற்கு யாதொரு தடையும் கிடையாது. தற்காலத்திலுள்ள எந்தக் 'கெடுபிடி'யும் கிடையாது. பதினைந்து ரூபாவுடன் இந்தியா செல்லமுடியும். இலங்கையில் மட்டு மன்றி இந்தியாவிலும் எந்தக் கட்டுப்பாடுகளும் இருக்கவில்லை. விரும்பிய நேரம் எந்தவொரு நபரும் எவ்வழியாகவும் தாராளமாகப் பிரயாணஞ் செய்யலாம். பாஸ்போட், விசா, பால்கட்டுதல் போன்ற தடைகளும் கிடையா. யாழ்ப்பாணத்தில் பிரயாணச் சீட்டு எடுத்தால் இந்தியாவுக்கு விரும்பிய பிரதேசங்களுக்கும் தாராளமாகச் சென்று வரலாம். எந்தக் கெடுபிடிகளும்மில்லாத அந்தக் காலத்தில்தான் திரு. யோசேப்பு இந்தியாவுக்குக் கிளம்பினார்.

அங்கு சென்று சென்னைப் பட்டினத்தையடைந்து அன்று தமிழ்த் திரையுலகில் பெரும் புகழ் பெற்றுத் தமிழகத்தில் கொடிகட்டிப் பறந்த எழிலிசை மன்னன் திரு. எம். கே. தியாகராஜாபாகவதர் அவர்களைச் சந்தித்துத் தமது அபிலாட்சைகளை வெளியிட்டார். பாகவதர் இலங்கைவாசியாகவும் சில காலம் வாழ்ந்தவர். எனவே, இவர் உணர்வுகளை மதித்து உடன்பட்டுக்கொண்டார் எனவே, பூந்தான் பாகவதருடன் இணைந்துகொண்டார். ஒரு வாரத்தில் பாகவதரின் சிபார்சின் பேரில் சென்னை வேல் பிக்ஸர்ஸ் நிறுவனத் தில் இவரும் மற்றுமிருவரும் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டனர். அத் துடன் 'ஆறுமாதம் வேல்ஸ் பிக்ஸர்ஸ் நிறுவனத்தில் தங்கியிருந்து உரிய பங்களித்துப் பணியாற்றவேண்டும்' என்ற ஒப்பந்தத்திற்கு இசைந்து, வேண்டிய இசைப்பயிற்சியையும் பெறலாயினர்.

அப்பொழுது வேல் பிக்ஸர்ஸ் நிறுவனம், 'துரோபதை வஸ்திராபரணம்' என்ற திரைப்படத்தைத் தயாரிக்கத்திட்டமிட்டது. யோசேப்பு, வேல்நாயர், பபூன் செல்லையா மூவரும் அந்நிறுவனத்து முதல்வரின் நிபந்தனைகளுக்கமைந்து செவ்வனே இயங்கினர். இம் மூவர்களின் திறமையில் நம்பிக்கை கொண்ட படத்தயாரிப்பாளர், அப்படத்தில் திரு. யோசேப்புவை அரிச்சனனாகவும், பபூன்செல்லை

யாவை வீமனாகவும், வேல் நாயரைத் துரியோதனாகவும், எம். கே. தியாகராஜாபாகவரை தருமராகவும் நடிக்க ஒழுங்கு செய்தார். இதற் கான ஒத்திகையும் நிகழ்ந்து கொண்டிருந்தது.

நாளாவட்டத்தில் திரைப்பட ஒத்திகையுடன் படத்தயாரிப் பாளரான நிறுவன முதல்வர். கட்டளைப்படி வேலைகளுக்கும் இம் மூவரும் உட்படுத்தப்பட்டனர். எப்படியாவது திரைப்படத்தில் நடித்துச் சினிமா உலகில் பேரும் புகழும் திறமையும் பெறவேண்டும் என்ற பேராவல் காரணமாக அங்கு இவர்கள் தங்களுக்குப் பணிக்கப் பட்ட தோட்டவேலை, வீதிகள், அமைத்தல், மேடை அமைத்தல், திரைப்படங்களுக்கான செட்டிங்குகள், தட்டிகள் சமூக்காளம் கட்டுதல், பூச்செடிகளை வரிசைப்படுத்திவைத்தல் - இதுபோன்ற குற்றேவல்களைப் பொறுமையோடு செய்துகொண்டு வந்தனர். இப்படியே மூன்று மாதங்கள் கழிந்தன. இதற்கிடையில் சில திரைப்படக் காட்சி களுக்கான ஒப்பனையும் போட்டுப் பார்த்தார்கள். ஒரு சில கட்டங்கள் படமாக எடுக்கப்பட்டன.

இருந்தாற்போல் ஒரு 'வில்லங்கம்' நேர்ந்துவிட்டது. தினமும் சைவ மரக்கறிவகை உணவுகளையே சாப்பிடுவது இவர்களுக்கு ஒத்து வரவில்லை. மச்ச மாமிச உணவு வகைகளைச் சாப்பிட்டுப் பழகிய இவர்களுக்குப் பொச்சம் அடங்குவதாயில்லை. இதனால் மனமுடைந்த பபூன் செல்லையா தன் வாயும் வயிறும் விரும்புவதை நிறைவு செய்யும் முகமாக அடிக்கடி வெளியே சென்று மச்ச மாமிச ஹோட்டல்களில் தஞ்சமடையத் தொடங்கியதோடு மதுபானம் அருந்தவும் ஆரம்பித்து விட்டார். இந்த நடமாட்டங்களைக் கவனித்த படத் தயாரிப்பாளர், 'பபூன் செல்லையாவை எப்படியும் வெளியேற்றிவிட வேண்டும், என்ற முடிவிற்கு வந்துவிட்டார். இதனையறிந்த யோசேப்பு திகைத்துப் போய்ச் சொல்வதறியாது தடுமாறினார். படத் தயாரிப்பாளரின் அந்த முடிவை மாற்றுவதற்கு இவர் எவ்வளவோ பிரயத்தனங்களில் இறங்கிப் பார்த்தார். முதலாளி அழுங்குப் பிடியைக் கைவிடவில்லை. யோசேப்பு பிடித்த கொப்பும் விட்டு மிதித்த கொப்பும் தவறிய நிலையில் முழுசலானார். ஒன்றும் பலனளிக்கவில்லை. எனவே, பபூன் செல்லையாவுடன் வேல்நாயரும், யோசேப்புவும் தங்கள் வெளியேறு படலத்தைச் செலவுப் பணத்துடன் ஆரம்பித்தனர். 'துரோபதை வஸ்திராபரணம்' அரைகுறையோடு கைவிடப்பட்டது. பின் திரைப் படம் முற்றாகக் கைவிடப்பட்டது.

என்றாலும், ஆசை விடவில்லை. அப்படியே மதுரை மாநகர் சென்று முருகன் நிறுவனத்தில் சேர முயன்றனர். அதுவும் தோல்வி

யில் முடிந்தது. கைச் செலவுக்காக வைத்திருந்த பணமும் இழந்தனர். குடியால் வந்த வினை மிடியாய் முடிந்தது வலு யோற்கியமாக இந்த மும் மூர்த்திகளும் யாழ்ப்பாணம் சுக்மே வந்து சேர்ந்தனர்.

இது யோசேப்புவின் வாழ்க்கையில் ஓர் அதிர்ச்சியைக் கொடுத்த நிகழ்ச்சியாகும். யாழ்ப்பாணம் திரும்பிய அவரை அவரது கலை நண்பர்களும் ரசிகர்களும் குதுகலத்துடன் வரவேற்று, “நீங்கள் இந்தியா சென்ற பின் ஒரு நாட்டுக் கூத்தையாவது மேடையேற்றாமல் தவித்துக் கொண்டிருக்கிறோம்” என்று அழாக் குறையாக முறையிட்டனர். இதனைக் கண்ட யோசேப்புவின் இதயம் பெருமிதத்தால் பூரிப்படைந்து விம்மிற்று; அவர் மனதில் புதிய உற்சாகம் தலை நீட்டிற்று.

பூந்தான் கூத்தில் மீண்டும் புகுந்தான்

ரசிகர்களின் ஆர்வமும் ஆதரவும் யோசேப்புவை ஒரு நிமிஷமும் சும்மா இருக்கவிடவில்லை. நாட்டுக் கூத்தில் அவர் மனம் மீண்டும் மையல் கொள்ளலாயிற்று.

1937-ல் புலவர் வெ. மரியாம்பிள்ளை இயற்றிய ‘மரியதாசன்’ நாட்டுக் கூத்து அரங்கேற்றப்பட்டது. யோசேப்பு இந்நாடகத்தில் வலேந்திர அரசனாக நடித்தார். இந்நாடகம் யாழ்ப்பாணம் அச்சுக் கூடத்து ஒழுங்கையை மருவியுள்ள காரைவளவு மைதானத்தில் மும் முறை மேடையேற்றப்பட்டது. இதில் நடிக்கும் பிரதம பாத்திரங்களை நான்காக வகுத்துத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட முப்பத்திரண்டு சிறந்த பாடகர்-நடிகர்களால் இது மேடையேற்றப்பட்டது முக்கிய அம்சமாகும். ஒரு நாடகத்தில் முப்பத்திரண்டு பாத்திரங்களுமே சிறந்த பாடகர்கள் நடிகர்கள் நடித்து அது ஒப்பேறுமாயின் அதன் சிறப்புக்கு அது ஒன்றே போதும். இச்சிறப்பிற்குக் கலைஞர் யோசேப்புவின் பங்களிப்பே முக்கிய காரணம் எனலாம்.

இந்நாடகத்தில் மதுரகவிப் புலவர் திரு. வ. ம. குசைப்பிள்ளை இயற்றிய ‘எஸ்தாக்கியார்’ நாட்டுக் கூத்து யோசேப்புவால் முதன் முதல் நெறிப்படுத்தப்பட்டு மேடையேற்றப்பட்டது. இதில் மதுரகவி யின் அர்த்தமுள்ள இனிய பாடல்கள் இன்றும் செவிக்கு விருந்தளிப்பவை. இப்பாடல்களை யோசேப்பு தன் வெண்கலக் குரலில் பாடும் போது கேட்போரும் பார்ப்போரும் மெய் சிலிப்பர்.

இதன்பின், ‘எஸ்தாக்கியார்’ நாட்டுக்கூத்து மாட்டின் வீதியில் உள்ள பனங்கூடல் முன்றலில் முதன் முதல் மேடையேற்றப்பட்டது. திரு. யோசேப்பு முன் எஸ்தாக்கி சேனாதிபதியான பிலாசிதுவாகவும் பின் அகப்பீஸ் மூத்த குமாரனாகவும், திறையான் அரசனாகவும் — இப்படி மூன்று வெவ்வேறு பாத்திரங்களில் நடித்துப் பாடி மக்களின் ஏகோபித்த பாராட்டைப் பெற்றார்.

ஒலி பெருக்கி புழக்கத்தில் வராத — கையாளப்படாத அக்காலத்தில், முழு இரவும் மூன்று பாத்திரங்களை ஏற்று நடித்துப் பாடுவதெனின் அது சாதாரண நிகழ்ச்சியல்ல. இதற்கு அசுர சாதனை வேண்டும். அந்நாடகத்தில் இத்தகைய அசுர சாதனையைப் புரிந்தவர் இந்தக் கலைஞர் யோசேப்பு என்றால் அது மிகையான கூற்றல்ல.

அதுவுமன்றி, ஒரு பாத்திரத்தையே மூன்றாகப் பகுத்துப் பாடும் அக்காலத்தில், திரு. யோசேப்பு மூன்று பாத்திரங்களையும் ஒருங்கே ஏற்று நடித்துப் பாடிய வல்லமையை வேறு எந்த நடிகரிடத்தும் காணமுடியாது. பல்லாண்டுகளாகப் பல்வேறு பிரதேசங்களில் நாடகங்களைப் பார்த்து, ரசித்து, பங்கேற்றி, அனுபவித்துவந்த நான் இவரின் இத்தகைய வியத்தகு திறமையை எவரிடத்தும்-எந்தக் கலைஞரிடத்தும் கண்டதில்லை; கேள்விப்பட்டதுமில்லை இவர் பாட்டுத்திறமைக்கு இது வோர் தக்க சான்று என்பேன்.

இப்படிப் பொதுமக்களால் பெரிதும் பாராட்டப்பட்ட இந்த ‘எஸ்தாக்கியார்’ நாட்டுக்கூத்து, அந்நிகழ்ச்சியினைடுத்து நாரந்தனை, இளவாலை, மன்னார், முல்லைத்தீவு, சிறுவிளான் ஆகிய கிராமங்களிலும் வேறு பல நகரங்களிலும் 1938 வரை இடைவிடாமல் திரு. யோசேப்புவாலும் இவர்தம் குழுவினராலும் இளவாலையிலும் அரங்கேற்றப்பட்டது.

‘எஸ்தாக்கியார்’ நாட்டுக்கூத்தின் சிறப்புக்கு, அந்நாடகத்தைப் பாடிய மதுரகவிப் புலவர் திரு. குசைப்பிள்ளை அவர்களின் பாடல்களே முக்கிய காரணம். உதாரணத்துக்கு அப்பாடல்களில் சிலவற்றைச் சுருக்கமாக இங்கே வாசகர்களின் தரிசனத்திற்குத் தருகிறேன்.

வண்ணத்தருவாக அமைத்த பாடல் இது :

“மாதரார் சாமரமே வீசியே சூழ்வர

மாலைதான் முத்தின்குடைமேலதாய் நிழல்வர

மங்களா கேஸ்பரம துங்கமார் சங்கையாக

எங்குமே இல்லா மகா தங்க சேகரனாக

மருவுலா நிலவவே சுவர்ணிய முதல் நவ
மணிபதிமுடியில கொடிதூபலுயரிய
மதிதவழ் விகசித மாமனை ஏகியே
மகிமைப் பிரதாபனாய் வாழச் செல்வேனே''

எஸ்தாக்கியார் பாடும் ஒரு கொச்சகம் :

“எந்தன் மகனே உன்வசனம்
ஈரேழுலகுந் தேனாமேல்
சிந்தை எனக்கு எவ்வாரோ
செப்பப் போமோ தம்பியரை
அந்தக்கரை மேல் கொண்டுசென்றே
அன்பே பிரியா வாராக
இந்தக்கரைநான் வருமளவும்
இருப்பாய் கவனப்பெருக்குடனே''

கலைமானின் கொம்புகளினூடாகக் காட்சி கொடுத்த யேசுக்
கிறிஸ்துவை நோக்கி எஸ்தாக்கியார் பாடும் பாடல், ‘பரணி’யாக
இப்படி அமைக்கப்பட்டுள்ளது :

“தேனாட்டும் கமலமலர்ப் பதங்கள் காட்டி
சிலுவை எனுமாசனமேல் சுரங்கள் நீட்டி
மானாட்டும் கொம்பரிடை காட்சிதந்தே
மாட்சிமையாய் ஒளி கான்றவானவாழ்வே''

திறையான் அரசன் பாடும் கழில் நெடில், ஆசிரிய விருத்தமாக
இப்படி அமைக்கப்பட்டுள்ளது :

“நிலையிலா தரசதோ கலையில்லாக் கழகமோ
நீதியில்லாத நாடோ
நெஞ்சினில் பஞ்சமா பாதகம் என்கலோ
நேர்மை நெறி வழிபோயதோ
பலசெயா நன்மை என் வலமுறச் செய்தனே
பக்கத்திருத்தினேனே.
பலமிக்க சேனைபதி அகலுற்ற காரணம்
பகராததேது தானே

சகலர்க்கு மனுநீதி பகர்வதற்குன்னையே
தான் மந்திரியாக வைத்த
தன்மைதனை அறியாது என்னரசை மதியாது
தான் செய்தல் நீதியாமோ

கொலை இலா வாழ்வையோ ராசத்துரோகியே
கோது நாகேந்திர விடனே
கொடிய என் வானினால் படுபாவி உன்னாவி
போக்குவேன் கடியுண்ணவே''

அரசன் பாடும் சிந்து ராகம் மோகனம். தாளம் ரூபகம்.
பாட்டு இப்படி அமைக்கப்பட்டுள்ளது :

“ஆதிப் பிரக்கியாதி போத மந்திரித்தத்வ
சோதித்தலைவனாய் என் நீதி நிதாசனத்தில்
கோதில்லாதழல் நீதி ஆதியவை யுரைக்க
கொண்டபுத்தி மறந்து அண்டும் நன்மை துறந்து
குணச் சேனாதிபதி போன கணக்குரைத்திடாதேனே
பணத்தாசைப் பட்டோரின் கணத்தைச் சேர்ந்தாயோ,’’

பணக் கூத்து

அக்காலத்தில் நாட்டுக் கூத்துக்களைச் சுமார் ஆறு ஏழு மாதங்
களாக நெறிப்படுத்தி —பழக்கி— ஒத்திகை பார்த்தே மேடையேற்று
வார்கள். புதிய நாடகங்களாயின் சில கிராமங்களில் ஒரு வருஷ
நெறியாள்கையும் ஒத்திகையும் நடைபெறும். இன்னுஞ்சில கிராமங்
களில் இரண்டு மூன்று மாத ஒத்திகையுடன் மேடையேற்றப்படும்.
இப்படியாக ஒத்திகை பார்க்கும் நாடகங்கள் மேடையேற்றப்படுவதற்கு
முதல் வாரம் ‘பணக் கூத்து’ அல்லது ‘வெள்ளோடனைக் கூத்து’ என்று
நடத்தப்படும். இதன் நோக்கம், கூத்துக்கு உண்டாகும் செலவினங்
களின் ஒரு பகுதித் தொகையைச் சேகரிக்க வேண்டுமென்பதே.

இப்படி ஆடப்படும் கூத்து பிற்பகல் இரண்டு மூன்று மணிக்கே ஆரம்பமாகிவிடும். நாடக நடிகர்கள் அப்போது புத்தாடை அணிந்து அங்க வஸ்திரத்தாற் தம்மைப் போர்த்துக் கொண்டு வருவர். நாடகக் கதையின் படியோ அல்லது காட்சி ஒழுங்கின் படியோ அவ்வேளை ஒத்திகையை நிகழ்த்தாமல், தனித்தனியே, வசதிபோல் விரும்பியபடி சொற்ப நேரம் சிறுசிறு கட்டங்களில் சிறுசிறு பாத்திரங்களாகத் தோன்றி நடித்தும் பாடியும் காட்டுவார்கள். அண்ணாவியார் எதிரே சல்லடை சகிதம் நின்று, “இதோ, இப்போது பாடிக் கொண்டிருக்கும் அரசனுக்கு உற்றார், உறவினர்கள், நண்பர்கள் ‘கட்டிப்பூராயம்’ போடுவார்கள்” என்று உரக்கக் கூறுவார். உடனே பார்வையாளர் ஒரு சால்வையில் அல்லது ஒரு கைலேஞ்சியில் பத்துச் சதம், இருபத் தைந்து சதம், ஐம்பது சதம், ஒரு ரூபா — என்று முடிச்சிட்டு, தமது அபிமான நடிகருக்கு அன்பளிப்பாக வீசுவார்கள். அண்ணாவியாரோ உற்சாகமாக மேலும் உரத்துக் கூவிக் கூவிக் கொண்டே பார்வை யாளர்கள் மத்தியில் போட்டி மனப்பான்மையை உண்டாக்கி விடுவார். “ஐயா இன்னும் கட்டிப்பூராயம் போடுவார்; அம்மா இன்னும் கட்டிப்பூராயம் போடுவா” என்று பெருமிதங் கொண்டு அவர்கள் உணர்ச்சியைக் கிளறிவிடுவார். சிறு துளி பெருவெள்ளமாவது போல் உணர்ச்சியைக் கிளறிவிடுவார். இப்படியே, “இதோ பாடிக் கொண்டிருக்கும் கதாநாயகருக்கு” என்று அண்ணாவியார் தொடர்ந்து கூறிக் கொண்டேயிருப்பார். ஈற்றில் இருநாறு, இருநூற்றைம்பது ரூபா மட்டில் பணம் சேர்ந்துவிடும். அடுத்த வாரம் அந்நாடகம் மேடையேற்றுவதற்கேற்ற தொகைப் பணம் சேர்ந்து விட்டதென்ற களிப்பில் பல நடிகர்கள் மேலும் ஆடிப்பாடி மகிழ்ந்து கூத்தாடுவார்கள். கிராமங்களில் இவர்களின் இத்திருக் கூத்தைப் பார்ப்பதற்கே மக்கள் மணிக்கணக்கில் கூடி நின்று ரசனைகளை பண்ணுவர். இத்தகைய ‘பணக் கூத்து’ மரபு முறைகள் இன்றும் பல கிராமப் புறங்களில் இருந்து வருகின்றன.

இத்தகைய மரபுகளுக்குச் சுவடு பதித்த வாரிசுகளில் திரு. யோசேப்புவின் பங்களிப்பு மிகவும் காத்திரமானது.

கருங்குயில் குன்றத்துக் கொலை பிரகாசித்தது

மதுரகவி சூசைப்பிள்ளைப் புலவர் சம்பாஷிக்கின்றபோதும் வார்த்தைகள் அவர் வாயிலிருந்து கவிதைகளாகவே வரும். அவரின் கவித்துவ மேதைத்தனத்தைக் கண்ட யோசேப்பு புலவரவர்களிடம் சென்று, ‘கருங்குயில் குன்றத்துக்கொலை’ என்னும் துப்பறியும் நாவலை நாட்டுக்கூத்தாகப் பாடித்தருமாறு வேண்டி, அதற்கான ஓர் ஒப்பந்தத்

செய்து, நூறு ரூபா முற்பணமும் கொடுத்தார். அப்பொழுது ஒரு கொத்து அரிசி பன்னிரண்டு சதம். அன்றைய நூறுரூபாவின் பெறு மதியை இன்று சமன்படுத்திப் பார்த்தால் அதன் சமன் தெரியும்.

மதுரகவி சூசைப்பிள்ளைப் புலவரின் கற்பனைத் திறன், கவிதை வளம் பல்வேறு பாடல்களாக உருவெடுத்தன. மூன்றே மாதத்தில் ‘கருங் குயில் குன்றத்துக் கொலை’யைப் புலவர் பாடிமுடித்தார், பூந் தான் யோசேப்பு மேலும் நூற்றைம்பது ரூபா கொடுத்துப் புலவரிட மிருந்து நாடகத்தைப் பெற்றுக்கொண்டார். இப்படியாக உருவான இந்தக் கருங்குயில் குன்றத்துக் கொலையே திரு. யோசேப்புவை—அவர் கலைக்குழுவை உலகறியச் செய்தது எனலாம்.

1939-ல் ‘கருங்குயில் குன்றத்துக் கொலை’ நாட்டுக்கூத்து சுண்டிக் குளி பரி. யோவான் கல்லூரிக்கு எதிரேயுள்ள அழகக்கோன் வளவில் நிரந்தர மேடையமைத்து அதில் அரங்கேற்றப்பட்டது. இந் நாட்டுக் கூத்தில் யோசேப்பு பிரதம பாத்திரங்களான முன் ராஜகிரி ஜமீன் தாராகவும், பின் அனந்தராகுகவும் சிறப்பாகப் பாடிப் புகழீட்டினார். தொடர்ந்து இளவாலை, பண்டத்தரிப்பு, சிறுவிளான், கட்டைக்காடு நாரந்தனை, கரம்பன், முருங்கன் யாழ்ப்பாணம் ஆகிய நாலா திக்குகளிலும் இந்நாடகம் இவரின் குழுவினரால் மேடையேற்றப் பட்டது. அக்காலங்களில் நாடகக் கலையுலகில் ‘கருங்குயில் குன்றத்துக் கொலை’யே பேச்சுவாக்கில் அடிபடும். இந்நாடகத்தின் மூலம் இக் குழுவினர் தமிழ்ப் பிரதேசங்களின் மூலை முடுக்கெல்லாமுள்ள மக்களால் பெரிதும் மதிக்கப்பட்டனர்.

‘கருங்குயில் குன்றத்துக் கொலை’ நாடகத்தின் மகத்துவத்திற்கு காரணம், இதில் நடித்த ஏனைய நடிகர்கள் அனைவரும் திரு. யோசேப்பு வுக்கு ஈடுகொடுத்தும், சிலர் அவரையும் விஞ்சியும் பாடிய பெரும் வித்தகர்களாகத் திகழ்ந்தமையே. அன்று அத்தகைய கலைஞர்களின் ஒத்துழைப்பும் திறமையுமே பூந்தான் யோசேப்புவின் கலையுலகச் சிறப்புக்குக் காரணமாக—உந்து சந்தியாகத் திகழ்ந்தன என்று கூறின் மிகையாகாது. இந்நடிகர்களில் முக்கிய கலைஞர்களாகத் திருவாளர்கள் ம. கி. பொன்னுத்துரை, அ. செல்லையா, ச. லுயிஸ், வ. யோண்பிள்ளை, செ. ராசா கிறிஸ்தோப்பர், சூ. வலோரி வஸ்தியாம் பிள்ளை, ம. சின்னத்துரை, பூந்தாரின் தம்பி செல்வரட்ணம், அ. பொன்னு, வ. ச. முத்தையா, ச. செபஸ்தியாம்பிள்ளை (மகன்) போன்ற அண்ணாவிமார்களையும், மிருதங்க அண்ணாவி திரு. வ. சின்னத் தம்பி அவர்களையும் குறிப்பிடலாம்.

இக்காலகட்டத்தில் சுண்டிக்குளிப்புலவர் வெ. மரியாம்பிள்ளை அவர்கள் இயற்றிய 'விஜயமனோகரன்' நாட்டுக்கூத்து வெளியாயிற்று இந் நாட்டுக்கூத்துக்கு வேண்டிய இசைவான ராக தாள மெட்டுகள் அமைத்துப் பாடுவித்த யோசேப்பு அந்நாடகத்தை நெறிப்படுத்தி அழகக்கோன் வளவில் உள்ள தோப்பில் அமைத்த மேடையில் அரங்கேற்றஞ் செய்ததுடன், 'ஆஞ்சலோன்' அரசனாகவும் முக்கிய பாத்திர மேந்தி நடித்தார். இதில் அவர் பாடிய பாட்டுக்கள் இன்றும் செவிகளில் ஒலித்துக்கொண்டேயிருக்கின்றன.

நடமாடும் நாடகம்

ஓர் ஆண்டு என்றும் அரை ஆண்டு என்றும் பழக்கி மேடையேற்றிய நாட்டுக் கூத்தை ஓரிரு தடவையோடு நிறுத்துவது நடிகர்களுக்கோ ரசிகர்களுக்கோ என்றும் திருப்தியளிப்பதில்லை. காலஞ் சென்றாலும் நான்கு ஐந்து தடவைகள் மேடையேற்றிவிட்டு 'மங்களம், படிக்கவே விரும்புவர். இதனால் வரும் செலவைச் சமாளிப்பது இவர்களுக்குச் சிரமம். எனவே நடிகர்கள் வீட்டுக்கு வீடு சென்று கூத்துப் படித்து அன்பளிப்பாகப் பணம் வசூலிப்பதை ஒரு வழக்காகக் கொண்டனர். கூத்தை முதற் தடவை அரங்கேற்றியபின் நடிகர்கள் தத்தம் வேஷங்களைக் (ஒப்பனைகள்) கலைக்காமல் பல பிரமுகர்கள் இல்லங்களுக்கு வாத்தியக்காரர், அண்ணாவிமார் சகிதம் சென்று பாட்டுப்பாடிக் களித்தும், தாம் வகிக்கும் சில கட்டங்களை நடித்துக் காண்பித்துப் பணம் வசூலிப்பார்கள்.

நாடகக் கலைஞர்களை இல்லத்தோர் மதித்து உபசரித்து ஐந்து பத்து ரூபாய் என்றும், தனித்தனியே அன்பளிப்புச் செய்வார்கள். இந்தக் கருமங்கள் ஒரே தினத்தில் ஒப்பேறாது விடின், மறுநாளும் நடிகர்கள் ஒப்பனை செய்து கொண்டு, 'பெற்றோள்மாகல்' ஒளி பரக்க வீடு வீடாகச் சென்று படிப்பார்கள். ஊர் முழுதும் அன்று கலையின் ஆரவாரம் தாண்டவமாடிக் கொண்டிருக்கும். விடிவதற்குமுன் எப்படியும் நூற்றைம்பது இருநூறு ரூபாய் மட்டில் சேர்த்துவிடுவார்கள். அகாலம் ஒரு இருத்தல் சீனி எட்டுச் சதம், ஒரு கோழி முட்டை ஒன்றரைச் சதம், ஒரு சீவல் வெற்றிலை பாக்குப் புகையிலை ஒரு சதம், என்பதனை வாசகர்கள் நினைவிற் கொள்வார்களாக.

நாடகம் தொடங்குமுன் அண்ணாவிமாருக்கு மேடையில் வர வேற்புவைத்து 'சால்வை' போடும் மரபும் அன்று இருந்தது. இன்று மேடைகளில் மாலை அணிவதுபோல் - பொன்னாடை போர்ப்பதுபோல்

அன்று சால்வை, தங்க மோதிரம் அணிவார்கள். அன்று ஒரு தங்கப் பவுணின் விலைபதின்மூன்று ரூபாய். சில கிராமங்களில் அண்ணாவிமார் களுக்கு மூன்று நான்கு மோதிரங்களும் அணிவார்கள். கலைஞர் யோசேப்புவுக்கு இப்படிப் பல்வேறு கிராமங்களில் சால்வைகள் மோதிரங்கள் அணிந்து கௌரவித்துப் பாராட்டப்பட்ட சம்பவங்கள் பல உண்டு. ஒரு சரிகைச் சால்வையின் விலை ஒன்றரை ரூபாதான்.

1941—1942-ம் ஆண்டுகளில் இளவாலை மாரிசன் கூடல் இளைஞர்களுக்கு மேற்குறிப்பிட்ட விஜய மனோகரன் நாடகத்தை அண்ணாவிமார் யோசேப்பு நெறிப்படுத்தி மேடையேற்றினார். இரு முறைகள் மேடையேறிய இந்நாடகத்தின் சிறப்பை அறிந்த வணக்கத்துக்குரிய பேரறிஞர் தவத்திரு. ஞானப்பிரகாச அடிகள் அவர் வேண்டதலுக் கிணங்க முகமாலை அர்ச் பிலோமினா ஆலய முன்றலில் இவர் குழுவினர் மேடையேற்றினர். பின் இந்நாடகம் பல கிராமங்களில் திரு. யோசேப்புவால் மேடையேற்றப்பட்டது.

சரித்திரம் படைத்த சங்கிலி மன்னன்

1942-ன் பிற்பகுதியில் யாழ்ப்பாணத் தமிழ் மன்னன் சங்கிலியன் சரித்திரத்தை நாட்டுக்கூத்து நாடகமாகப் பாடி மேடையேற்ற விழைந்த யோசேப்பு, ஒல்லாந்தர் காலத்தில் திரு. குமாரசாமி என்பவர் எழுதிய 'யாழ்ப்பாண வைபவமாலை' என்னும் நூலைத் தேர்ந்தெடுத்தார். பின்பு யாழ்ப்பாணச் சரித்திரத்தை தமிழாக்கம் செய்த நூல்களின் துணை கொண்டு, மாதகல் மதுரகவிப் புலவர் திரு. குசைப்பிள்ளையைக் கொண்டு தேவையான திருத்தங்கள் செய்து நாட்டுக்கூத்தாகப் பாடுவித்தார். இதனைத் தொடர்ந்து மாதகல் தொம்மையப்பர் கோவிற்பற்றைச் சேர்ந்த வாலிபர்களுக்கு 1943-ம் ஆண்டு தேவசகாயப்பிள்ளை நாட்டுக் கூத்தைப் பழக்கி மேடையேற்றினார். தொடர்ந்து, 'எஸ்தாக்கியார்', கருங்குயில் குன்றத்துக் கொலை' ஆகிய நாட்டுக் கூத்து நாடகங்களையும் தம் குழுவினருடன் நடத்தினார்.

1943-ல் சங்கிலியன் நாட்டுக் கூத்தைத் தமது குழுவினருடன் சேர்ந்து பயிற்றுவித்த யோசேப்பு, அந்நாடகத்தில் பின் சங்கிலியனாகவும், இளவல் திரு. கிறிஸ்தோப்பர்ராசா முன் சங்கிலியனாகவும் நடித்துப் புகழீட்டினார். இதனையறிந்த வேறு பல கிராம மக்களும், பல கிராமங்களிலுள்ள இந்து சமய மக்களும், சைவப் பெரியார்களும்

தங்கள் கிராமங்களிலும் 'சங்கிலியன்' நாட்டுக் கூத்தை மேடையேற்ற வேண்டுமென்று விழைந்தமையால், இளவலை. பெரியவிளான், நாரத்தனை, முல்லைத்திவு, மன்னார், முருங்கன், திருனல்வேலி, அச்ச வேலி ஆகிய நகரங்கள் சென்று தனது குழுவினர் சகிதம் மேடையேற்றினார். இதனடியாக ஆங்காங்கே பல புதிய நாட்டுக் கூத்துக்கள் உருவாகின.

சில்லாலையைச் சேர்ந்த வைத்திய கலாநிதி திரு. பிறுசிப்பின்னையின் வேண்டுகோளுக்கிணங்க, 'திரு ஞானதீபன்' என்ற நாட்டுக் கூத்தை முதன் முதலாக அண்ணாவியார் திரு. பொன்னுத்துரையும், திரு. யோசேப்புவும் இணைந்து பயிற்சியளித்து மேடையேற்றினர். இதே நாட்டுக் கூத்து, பின்பு முகமாலிக் கோயிற் திருவிழாவின் இறுதி நிகழ்ச்சியாக யோசேப்புவால் அரங்கேற்றப்பட்டது. இப்படியாக நாட்டுக் கூத்துக் கலையில் இவர் தம் ஆத்மாவையே ஒன்றிக்க வைத்தார்.

சிறுவன் யோசேப்பு ரசித்த நாவாந்துறை நாட்டுக் கூத்து

திரு. யோசேப்புவுக்கு அப்பொழுது பதினான்கு பதினைந்து வயது. இவர் வயதையொத்த வடக்கு நாவாந்துறைக் காளைகள் அப்போது 'இம்மனுவேல்' நாட்டுக்கூத்து மேடையேற்றினர். இவ்விளைஞர்களே அரசனாக — மந்திரியாக — சுதாநாயகன் இம்மனுவேலாக நடித்து அற்புதமாகப் பாடினர். இது சிறுவன் யோசேப்புவை வெகுவாகக் கவர்ந்துவிட்டது இவ்வுந்துதலால் சிறுவனான தானும் இவர்களைப்போல் ஆடிப் பாடி நடிக்கவேண்டுமெனக் கிளர்ந்தார். இத்தகைய கிளர்வே இன்று இவரை நாட்டுக்கூத்துக் கலையுலகில் ஓர் சக்கரவர்த்தியாக்கியது எனலாம். இவர்பாலுறங்கிய நாட்டுக் கூத்து மோகம், பதினெட்டு வயதுவரை யாழ்ப்பாணம் சூசையப்பர் கூட்ட குழு மாணவர்களுடன் இணையவும், பல நாடகங்களை நடிக்கவும் தூண்டியது.

இசையிலும் நாட்டுக் கூத்திலும் பிற்காலம் குருதகரில் 'கியாதி' பெற்றுக் கொடுக்கடிப் பறந்த திரு. பக்கிரிசின்னத்துரையோடு அச் சிறுபராயத்தில் யோசேப்பு போட்டிபோட்டுப்பாடி மேடையேற்றினர் என்பதும், அப்போதே மக்கள் மத்தியில் புகழ்க்கொடி நாட்டினார் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

நாட்டுக்கூத்து சக்கரவர்த்தி
கலைஞான பூபதி
சங்கிலி மன்னனாக

இதன்பின் பூந்தான் யோசேப்பு பக்கிரிசின்னத்துரையுடன் பல நாடகங்கள் பாடி மக்களின் அபிமானத்தைப் பெற்றார் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. எனினும் பக்கிரி சின்னத்துரையின் பாடுந் திறமையை இன்றும் பூந்தான் தம் நெஞ்சாரப் புகழ்ந்துபேசுவதை பலதடவைகள் அவதானித்துள்ளேன். இந்த வகையில் யோசேப்புவின் தூய கலையுள்ளத்தைப் புரித்து கொள்ளல் சகநடிகருக்கும் எடுத்துக் காட்டாகும்.

“கலையில் போட்டி இருக்கவேண்டும். அப்பொழுதுதான் அது வளரும். ஆனால், கலைகளையோ - கலைஞர்களையோ இருட்டடிப்புச் செய்யக்கூடாது; கலைஞர்களில் பொருமைப்படக் கூடாது.”

கலைஞர் யோசேப்புவின் இக்கூற்று நமக்கும் உடன்பாடானது. இதன் கண் அவர் கலைஞர்களை நேசிக்கும் பாங்கு போற்றுதலுக் குரியது. இத்தகைய குணம்சங்களும் இவர் கலையுலகில் பிரகாசிக்கக் காரணம் என்று எண்ண வருகிறது. தாழ்வு உள்ளம் கொண்ட கலைஞன் யோசேப்பு தம்முடன் சேர்ந்த பல்லாயிரக்கணக்கான நடிகர் களைத் தம்பால் அபிமானங்கொள்ளும்படி செய்துவந்த தாற்பரியம் இதுவே.

1922-ல் தமிழகக் கலைஞர்கள்

அந்நாட்களில் தென்னிந்தியாவிலிருந்து யாழ்ப்பாணம் வந்த டிரூமா நடிகர் திரு. கே. சாரங்கபாணி, நாடகபூபதி திரு. எம். ஆர். கோவிந்தசாமி, திரு. சண்முகதாஸ், திரு. பபூன் சண்முகம், திரு. விசுவநாத ஐயர் போன்ற பிரபல நடிகர்கள், ‘கோவலன் கண்ணகி’, ‘சாரங்கதரா’, நல்லதங்காள்’, ‘அரிச்சந்திரன்’, ‘வள்ளி திருமணம்’ ஆகிய இசைநாடகங்களை — ‘ட்ராமா’க்களை மேடையேற்றினர்.

சமீபகாலமாக மனோகரா படமாளிகை அமைந்திருந்த வளவில் உள்ள புத்துவாட்டி மடுவத்தில்தான் அந்நாடகங்கள் நடத்தப்பட்டன. நாடகப் பித்துக்கொண்ட திரு. யோசேப்பு அக்கலைஞர்களின் எந்த வோர் நாடகத்தையும் தவறவிடாமல் பார்த்து ரசிப்பதை நித்திய கருமமாக்கிக் கொண்டார். அக்காலத்தில் பிரவேசக் கட்டணம் ஐம்பதுசதம். பிரவேசச் சீட்டு எடுத்துக்கொண்டு தனது தோழர்கள் சகிதம் நுழைந்துவிடுவார் யோசேப்பு. நாடகம் இரவு ஒன்பது மணிக்கு ஆரம்பித்து அதிகாலை நான்கு மணிவரை நடைபெறும். நாடகக் கதை நகர்வைக் காட்டிலும் நடிகர்களின் போட்டிப் பாடல் களே மேடையில் இசைமழையாகச் சொரியும். இந்நாடகங்களின்

சிறப்பு அம்சம், நடிகர்கள் தங்கள் நடப்பிலும் பாட்டிலும் போட்டியில் இறங்கிவிடுவதுதான். சில கட்டங்களில் நாடகக் கதைகளினூடே தங்கள் சொந்த விவகாரங்களையே வசனமாகப் பேசியும் வசைபாடியும் கொள்வர். இந்தக் கட்டங்களில் நடிகர்களின் திண்டாட்டம் ரசிகர்களின் கொண்டாட்டமாக மாறிவிடும். எனவே, ரசிகர்கள் தமக்கு உவப்பான நடிகர்களை ஊக்கிவிக்கும் தோரணையில் கரகோஷம் செய்தும், விலிடித்தும் - சீழ்க்கையடித்தும், 'சபாஷ்' போட்டும், 'வன்சிமோர்' - Once More கேட்டும் ரகளைப் படுத்துவர். நேரம் போவதே தெரியாது; கலைக்கோலம் உணர்ச்சிக்கோலமாக மாறிவிடும். இத்தகைய போட்டிகள் உச்சிரப்படும்போது சில நாட்களில் கலை ஐந்து ஆறு மணிவரைகூட நாடகம் நீடிப்பதுமுண்டு.

நாடகம் முடிந்ததும் நடிகர்களை நேரிற் தரிசிப்பதற்கு ரசிகர்கள் முண்டியடித்துக் கொண்டு கொண்டகைக்குச் செல்வர். ஆனால், நாடகம் முடியும் தறுவாயில் நடிகர்களை அங்கே காணமுடியாது. கள்ளுத் தவறணையைத் தேடி மாயமாய் மறைந்து விடுவார்கள். தங்கள் பாராட்டைத் தெரிவிக்க விரும்பும் அபிமானிகள் கள்ளுத் தவறணைக்குச் சென்றே தரிசிக்க முடியும். மதுபானம் அருந்தாத சிறுவன் யோசேப்புவும் தவறணைக்குத் தவறாமல் சென்று தரித்து விட்டுத் தவறியிருக்கலாம் ஆனால், கலைப்பித்தன் யோசேப்பு அப்படிச் செய்ய வில்லை. யாழ்ப்பாணம் டேவிட் வீதிக்கருகிலுள்ள ஓடக்கரைக் கள்ளுத் தவறணையிலும், கடற்கரை வீதியிலுள்ள சாராயத் தவறணைகளிலும் தமது அபிமான நட்சத்திரங்களான எம். ஆர். கோவிந்த சாமி, சண்முகதாஸ், பபூன் சண்முகம், வித்துவான் பொன்னுச்சாமி - பக்கவாத்தியகாரர் சகிதம் இணைந்து சம்பாஷிப்பதில் இளைஞன் யோசேப்புவும் அவர் தோழர்களும் இன்பங்கண்டனர்.

இத்துடன் நிறுத்தாமல், குருநகர்க் கடற்கரையோரம் தங்கள் 'அபிமான நட்சத்திரங்களை' அழைத்துச் சென்று, கடற்கரை மணற் பரப்பில் 'தாக்கற' உட்காரவைத்து, நண்டு, இரூல் கணவாய், குண்டு போன்ற மச்ச வகைகளை அயல் வீட்டுப் பெண்மணிகளைக் கொண்டு 'ரேஸ்' ரூக ஆக்குவித்து, மதுபான வகைகளையும் எடுப்பித்துக் கொடுத்துப் பாடும்படி வேண்டி நிற்பர், இவரின் குழுவினர்.

அவர்களோ தங்கள் அபிமான 'விசிறி'களுக்காகத் தங்கள் வித்துவத்தனம் முழுதையும் கொட்டித் தீர்த்துப் பொழுது உறையில் போகும்வரை மாறி மாறிப் பாடிக்கொண்டே இருப்பார்கள். இப்படியாகக் கடற்கரை மணற்பரப்பில் 'முழுக் கச்சேரிகள்' பல நரீட்கள் நடக்கும்.

மேற்கூறிய கலைஞர்களில் சிறுவன் யோசேப்புவைக் கவர்ந்த பாடகர் திரு. சண்முகதாஸ்தான். சண்முகதாஸ் பாடல்களை எடுத்தாற் போல் சுயமாக இயற்றிப்பாடும் வல்லமை சான்றவர். அதனால் அவரோடு யோசேப்பு இறுக்கமாக நெருங்கிப் பழகினார். இதன் பயனாக, கிறிஸ்துநாதர், தேவமாதா, சூசையப்பர் பேரில் சண்முகதாஸைக் கொண்டு சில பக்திப் பாடல்களைப் பாடுவித்து, அப்பாடல்களைத் தமது குழுவினருடன் கோயிற் பெருநாட்களில் பாடி யோசேப்பு கத்தோலிக்க மக்களின் பாராட்டைப் பெற்றார்.

இதன்பின் வேறு பல கத்தோலிக்க ஆலயங்களிலும், தமது குழுவினர்க்கும் பாடப் பயிற்சியளித்து உதவியுள்ளார். இப்படியாகத் தான் கஷ்டப்பட்டுப் படித்துத் தெளிந்தவற்றை ஏனைய மக்களுக்குக் கஷ்டப்பட்டுப் பயிற்சியளிப்பது இவர் இயல்பு.

பதினைந்து நாட்கள் ஒரு கூத்து

1944 ஆவணியில் கட்டைக்காடு என்னும் கிராமத்தில் உள்ள தாவிதுப்பிள்ளை என்பவரின் வேண்டுகூலிக்கிணங்க, யோசேப்பு அங்குள்ள நடிகர்களைத் திரட்டி, 'மத்தேஸ்மவுறம்மா' என்ற நாட்டுக் கூத்தைப் பயிற்றத் தொடங்கினார். கட்டளைக் குரவர் வண. ஆசீர் வாதம் அடிகள், 'மேடையேறும்வரை நடிகர்கள் எவரும் மதுபானம் அருந்தக் கூடாது' என்று அன்புக் கட்டளை பிறப்பித்ததோடு, தனது கண்காணிப்பில் நாடகத்தை நடத்தினார். எனினும், பிரதம பாத்திரம் தாங்கி நடித்த குடிக்கலைஞர் மதுவருந்தியதால், தண்டனையாக அவரை இருதடவை ஒத்திகைக்குவரத் தடை விதித்தார் யோசேப்பு (இனித் திரு. யோசேப்புவைத் பூந்தான் யோசேப்பு என அழைப்போம்) இதனைக் கவனித்த ஏனைய நடிகர்கள் அண்ணாவியாரின் கட்டுப் பாட்டை மெச்சியதுடன், அவர் கட்டளைக்குப் பெட்டிப்பாம்பாக அடங்கி நடந்தனர். இதன்கண் கொப்பி வழங்கிய பதினைந்தாம் நாள் கூத்து வெகு சிறப்பாக மேடை யேற்றப்பட்டது.

'அண்ணாவியார்' என்ற ஸ்தானத்திலிருந்து வெகு கட்டுப் பாடாக நடிகர்களை நடத்தியமைக்காக வண. ஆசீர்வாதம் அடிகள் அவர்கள் பூந்தான் யோசேப்புவுக்கு ஒரு செப்பப் புத்தகமும் பொற்கிளியும் அன்பளிப்புச் செய்து ஆசீர்வதித்த காட்சி மக்களை மெய்சிலிர்க்க வைத்தது எனலாம்.

ஒரு நாடகம் வெற்றியடையவேண்டுமாயின், நடிகர்கள் அண்ணுவியின் வழி நடத்தலுக்கு முற்று முழுதாக இணைத்து கொள்ள வேண்டும். ஒருதலைப் பட்சமாக ஒவ்வொருவரும் நடக்கத் தொடங்கினால், எந்தப் பெரிய கலைஞர்களின் நாடகமாயினும் தோல்வியில் தான் முடியும். இதனை அண்ணுவியினார்கள் அல்ல, நடிகர்கள் மனதில் கொள்ளவேண்டும்.

இதே ஆண்டு மீண்டும் முகமாலே, சுண்டிக்குளி அழகக்கோன் வளவு முன்றல் ஆகிய இடங்களில், கருங்குயில் குன்றத்துக்கொலை, 'எஸ்தாக்கியார்', 'சங்கிலியன்' ஆகிய மூன்று நாட்டுக்கூத்துக்களையும் பூந்தான் குழுவினர் தொடர்ந்து நடத்தினர். 1943லிருந்து 1949 வரை முகமாலே பிலோமினா ஆலய முன்றலில் தொடர்ந்து பல நாட்டுக்கூத்துக்களை நடத்திய பெருமை பூந்தான் யோசேப்புவுக்கே உரியது, அத்துடன் ஆண்டுதோறும் நாடகங்களை மேடையேற்றுவதற்காக முகமாலையில் நிரந்தர மேடையும் பூந்தான் அமைத்தார்.

பிரசார நாட்டுக் கூத்து

1945ல் பூந்தான் யோசேப்புவின் வேண்டுகோளுக்கிணங்க மதுர கவிப் புலவர் திரு. சூசைப்பிள்ளை, 'பிலோமினா' நாட்டுக்கூத்தைப் பாடியருளினார். அந்நாடகத்தை இவர் தமது குழுவினர்க்குப் பயிற்றுவித்து முகமாலேக் கோயில் பெருநாளில் அரங்கேற்றினார். தியோக்கிலேசியான் அரசனாக இவர் பாடிய அந்நாடகத்தில், பிலோமினாவைக் கொடுமைப்படுத்தும் காட்சிகள் பூந்தானின் அரசபாத்திரத்தின் ஆளுமையை ஒருபடி மேலே உயர்த்தின. எனவே, இவர் வேறு பல கிராமங்களிலும் இந்நாடகத்தை நெறிப்படுத்தி மேடையேற்றினார். பின்னர் கிறீஸ்துராசா ஆலய மைதானத்திலும் பல தடவைகள் பூந்தான் கோஷ்டியினர் 'பிலோமினா' நாடகத்தை மேடையேற்றினர். இம்மட்டன்று நாட்டுக்கூத்தைப் பயிற்றுவிப்பதற்காக இவர் நாட்டங்கக் கால் நடையாக நடந்து அலைந்து உலைந்து திரிந்த நிகழ்ச்சிகளை விபரிக்கின் பாரதமாகிவிடும். விரிவஞ்சி இங்கே அச்சம்பவங்கள் தவிர்க்கப் படுகின்றன. அடுத்த நூலில் யாவும் முழுமையாகத் தருவேன்.

இப்படியாக நடமாடும் நாட்டுக்கூத்துக் கலைஞனாகவும் பூந்தான் திகழ்ந்தமையாற்றான், எழுபத்தாறு வயதிலும் அவர் ஓர் இளைஞனைப் போல் ஆரோக்கியமாக இருக்க முடிகிறது என்று எண்ணுகிறேன்.

நிரந்தர மேடை கொட்டகையாயிற்று

1946-ல் யாழ்ப்பாணம் மகேந்திரா படமாளிகை சுண்டிக்குளி அழகக்கோன் வளவில் நிர்மாணிக்கப்பட்டதால், பூந்தான் குழுவினர் ஏலவே அங்கு அமைந்த நிரந்தர மேடைக்கு அது இடையூறாயிற்று. எனவே பூந்தான் குழுவினர் சனக்காமல் கொய்யாத்தோட்டம் புதுரோட்டிலுள்ள கிறீஸ்துராசா ஆலய முன்றலில் புதுக் கொட்டகை அமைத்துப் பல நாட்டுக்கூத்துக்களை அதில் மேடையேற்றினர்.

இதே ஆண்டில்தான் மாதகல் இளைஞர்களுக்கு 'மரியதாசன்' நாட்டுக்கூத்தும்' தானையடி வாலிபர்களுக்கு 'இம்மனுவேல்' நாட்டுக் கூத்தும் இவரால் நெறிப்படுத்தப்பட்டு அவ்வாண்டு மேடையேற்றப் பட்டன.

1947-ல் முதன் முதலாக தானையடியில் 'இம்மனுவேல்' நாட்டுக் கூத்தைப் பழக்கி அரங்கேற்றிய பூந்தான்யோசேப்பு, தொடர்ந்து 'எஸ்தாக்கியார்', 'விஜயமனோகரன்' கூத்துக்களையும் அங்கு ஆண்டு தோறும் மேடையேற்றினார்.

1948, 1949, 1950 களிலும் கிறீஸ்துராசா கோயில் வளவில், 'கருங்குயில் குன்றத்துக் கொலை', 'எஸ்தாக்கியார்', 'சங்கிலியன்', 'பிலோமினா' 'மத்தேஸ் மவுறம்மா' ஆகிய நாட்டுக் கூத்துக்களையும் பூந்தான் குழுவினர் பல தடவைகளாக மேடையேற்றினர். மயிலிட்டிக் காணிக்கைமாதா கோயில் பெருநாளில் பூந்தான் யோசேப்பு முதற் தடவையாக 'எஸ்தாக்கியார்' நாட்டுக் கூத்தைப் பயிற்றுவித்து 22-1946-ல் அரங்கேற்றினார்.

1981 வரை மயிலிட்டிக் கிராமத்தில் இருபதுக்கும் அதிகமான கூத்துக்களைப் பழக்கி மேடையேற்றி வெற்றி கண்ட பூந்தான் யோசேப்பு, பலதடவை அவ்வூர் மக்களால் கௌரவிக்கப்பட்டதும் குறிப்பிடத் தக்கது. 1947-ல் ஒட்டகப்புலத்தில் முதற்தடவையாக 'மத்தேஸ் மவுறம்மா' நாட்டுக் கூத்தை நெறிப்படுத்தியதன் தொடர்பாக. 1959 வரை 'சங்கிலியன்', 'விஜய மனோகரன்', 'எஸ்தாக்கியார்', 'இம்மனுவேல்' ஆகிய நாட்டுக் கூத்துக்களையும் மேடையேற்றிப் கூத்துக்களையும் மேடையேற்றிப் பாராட்டுப் பெற்றார்.

பூந்தான் உருவாக்கிய புதிய அண்ணாவியார்

1948-ல் மணற்காடு குடத்தைக் கிராமத்தின் அந்தோனியார் கோவிற்பற்று மக்களுக்கு, முதற்தடவை, 'திருஞானதீபன்' என்னும் நாட்டுக் கூத்தைப் பயிற்றுவித்து அரங்கேற்றியதுடன் 'மத்தேஸ் மவுறம்மர்', 'கருங்குயில் குன்றத்துக் கொலை', 'எஸ்தாக்கியார்', 'புனிதவதி', 'கற்பலங்காரி', 'ஊசோன் பாலந்தை', 'சங்கிலியன்', 'மனம்போல் மாங்கல்யம்' ஆகிய பிரபல நாட்டுக் கூத்துக்களையும் நெறிப்படுத்தி ஆண்டுதோறும் மேடையேற்றினார்; யோசேப்பு அக் கிராமத்தைச் சேர்ந்த திரு. பிரான்சீஸ் என்பவரைத் தமது வாரிசான அண்ணாவியாக உருவாக்கினார்.

இதன் பயனாகத் திரு பிரான்சீஸ் அண்ணாவியார் பல நாட்டுக் கூத்துக்களைப் பழக்கி மேடையேற்றும் வல்லமை பெற்றார். தம்மால் உருவாக்கப்பட்ட திரு. பிரான்சீஸ் அண்ணாவியாரின் சாதனைகளைக் கண்டு பூந்தான் யோசேப்பு ஆனந்தக் கண்ணீர் சொரிந்த காட்சி, கலைஞர் நெஞ்சை உருக்கிய திருக்காட்சியெனலாம்.

ஆனால், பூந்தான் அவரை இழந்து தவித்த கோலம் நெஞ் சுருகும் காட்சியாயிற்று; அதாவது, திரு. பிரான்சீஸ் அண்ணாவியார் சொற்ப காலத்தில் அமரராகிவிட்டார். அவர் அமரராகியபின், அண்மையில் அமரரான திரு. மு. வி: ஆசீர்வாதம், ஜே.பி. அவர்களைக் கொண்டு 1978-ல் பூந்தான் பாடுவித்த 'மனம்போல் மாங்கல்யம்' கூத்தைப் பழக்கிப் பல்வேறு கிராமங்களில் மேடையேற்றினார்.

ஓர் இரவுக் கதாநாயகன்

1948, 1949 களில் மன்னார், முருங்கன் ஆகிய தூரப் பிரதேசத்து நகரங்களில் 'கருங்குயில் குன்றத்துக் கொலை'யையும், முல்லைத் தீவில், 'எஸ்தாக்கியார்' நாடகத்தையும் இவர் தம் குழுவினருடன் மேடையேற்றி அங்குள்ள கலைஞர்களையும் ஆகர்ஷித்துக்கொண்டார்.

'எஸ்தாக்கியார்' நாடகத்தில் நடித்த அண்ணாவியார் திரு. செல்லையா சமூகங் கொடுக்காததால், அந்தப் பாத்திரத்தை ஏற்று நடித்த பூந்தான் யோசேப்பு, அன்று ஓர் இரவு முழுதும் பாடிப் புதிய சாதனை ஒன்றையும் நிலைநாட்டினார்.

இது போன்று நாரந்தனை இலந்தைக்குளம் ஆகிய கிராமத்தில் 5-8-1949-ல் மேடையேற்றப்பட்ட 'சங்கிலியன்' கூத்தில் 'முன் சங்கிலியனாக நடித்த திரு. கிறிஸ்தோப்பர்ராசா சமூகங் கொடுக்கத்

தவறியதால், பூந்தான் யோசேப்புவே அதனை ஏற்று அன்று விடியும் வரை நடித்துப் பாடிப் பல்லாயிரக்கணக்கான ரசிகப் பெருமக்களைப் பெரும் வியப்பிலாழ்த்தினார். ஒலிபெருக்கி இல்லாக் காலம் அது.

இதனையடுத்து, பாண்டியன்தாழ்வு சந்தானமாதா ஆலய அலங்கார மண்டபத்திலும் இதுபோன்று ஓர் இரவு முழுவதும் சங்கிலியனாகத் தனித்துப் பாடி நடித்து மக்களிடத்தில் இவர் 'சபாஷ்' பெற்றார்.

நாட்டுக் கூத்தெனில் வசனம் மிகக் குறைவாகவும், பாடல்களே மிகுவாகவும் அமைந்திருக்கும். கதாநாயகனாகத் தனித்து ஓர் இரவு முழுவதும் விடியும்வரை பாடுவதென்றால் பெருஞ்சிரமம் என்பது கூறாமலே விளங்கும். இத்தகைய சாதனைகளிலும் இவர் தனது தனித்துவத்தைப் பெற்றுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

புதிய மார்க்கம்

1948—1949களில் முழு இரவு நாடகங்களைச் சுருக்கி மூன்று நான்கு மணி நேரத்துள் அமைக்கத் திட்டமிட்ட கலைஞர் யோசேப்பு அப்புதிய நவீன முயற்சியிலீடுபட்டார். இதன் பயனாக, நாடகங்களை நவீனப்படுத்தி நெறிப்படுத்தியதுடன், பரீட்சார்த்தமாகச் சில கலை விழாக்கள், கலியாட்ட விழாக்கள், கோயிற் திருவிழாக்களில் மேடையேற்றி வெற்றியும் கண்டார்.

1950—1951களில் இளவாலை, பெரியவிளான், கரம்பன், நாரந்தனை ஆகிய கிராமங்களில் பூந்தான் குழுவினர் தங்களுக்கு 'வாலாயமான' சகல நாட்டுக் கூத்துக்களையும் முறைப்படியே அடுக்கடுக்காக மேடையேற்றலாயினர்.

1952-ல் வெற்றிக்கேணிக் கிராமத்தில் 'கருங்குயில் குன்றத்துக் கொலை'யைப் பழக்கி மேடையேற்றினார்.

1953-ல் பருத்தித்துறை புனித தொம்மையப்பர் ஆலயப்பற்று மக்களுக்காக, 'தொம்மையப்பர்' நாட்டுக்கூத்தைப் பழக்கி மேடையேற்றினார்.

1955-ல் கிளிநொச்சி இந்து-கத்தோலிக்க மக்களை ஒன்றிணைத்து, 'சங்கிலியன்' நாட்டுக்கூத்தைப் பழக்கி மேடையேற்றினார். வண. சூசைநாதர் அடிகளால் பாராட்டப்பட்டார்.

1955-ல் சுண்டிக்குளி சஞ்சுவாம் கோயில் மைதானத்தில் 'சஞ்சுவாம்' நாட்டுக்கூத்தில் ஏரோது அரசன் பாத்திரமேற்று ஓர் முழு இரவும் பாடி நடித்தார். அக்காலம் ஒலிபெருக்கி நாட்டுக் கூத்துகளுக்குப் பயன்படுத்தப்படுவதில்லை என்பதை ரசிகர்கள் மனங் கொள்ளல் நன்று.

இவரின் நாடகக் குழுவினரில் முக்கியஸ்தர்களாகக் கீழ்க்கண்ட கலைஞர்களே என்றும் விளங்கிவந்தனர். அக்கலைஞர்களைக்கொண்ட இயக்க அமைப்புகள் இவ்வாறு :

பெயர் : நவரச நாட்டுக்கூத்துக் கலாமன்றம்

முகவரி : 54, சுண்டிசேட்டை, யாழ்ப்பாணம்

தலைவர் : திரு. பூந்தான் யோசேப்பு

செயலாளர் : அண்ணாவியார் திரு. ம. பொன்னுத்துரை

தனாதிபதி : நடிசுவேன் ச. லூயிஸ்

அங்கத்துவக் கலைஞர்கள் தொகை முப்பது.

1956-ல் இக்கலாமன்றம் ஸ்தாபிக்கப்பட்டது.

இதன்கண் பூந்தான் கலைஞராக மட்டுமன்றி, கலைஞர்களை ஓர் இயக்கக் கட்டுப்பாட்டாளர்களாகவும் ஆக்கிய ஓர் இயக்கவாதி யாகத் திகழ்வதையும் அவதானிக்கலாம்.

ஏன் இந்த நாடகச் சுருக்கம்

அக்காலம் ஒரு நாடகம் தொடங்கி நாடகத்தை அரைவாசிக் கட்டத்திற்கு வரமுன்னரே மறுநாள் விடிந்துவிடும். ஆதலால், நாடகம் நிறுத்தப்பட்ட கட்டத்திலிருந்து மறுநாள் தொடங்கும். இப்படி நடைபெறும் நாடகங்கள் சிலநேரம் இரண்டு நாட்களைத் தாண்டுவதுமுண்டு. அனேகமான கூத்துக்கள் இரவு எட்டு மணிக்குத் தொடங்கி விடிய ஆறுமணிக்கே முடியும். அந்நாட்களில் ஒவ்வொரு பாத்திரங்களுக்கும் சபை விருத்தம், வரவுகவி என்பன பாடுவார். கூத்தின் சரித்திரங் கூறுவதற்காகப் புலசந்தோர், கட்டியகாரர், பபூன் ஆகியோரும் இடம்பெறுவர். காலஞ்செல்லச்செல்ல, சினிமாவின் தாக்கம் மக்களிடத்தில் மாற்றத்தை ஏற்படுத்தியது. எனவே, நாட்டுக் கூத்துக்களில் கையாளப்படும் அந்த உத்தரீப்புக்கு அஞ்சி மெல்ல மெல்ல மக்கள் விலகினர். நாட்டுக்கூத்துகளுக்கிருந்த மவுசும் குறைய

வாரம்பித்து. 'நாட்டுக்கூத்துக்களை நித்திரை முழித்து விடியும்வரை பார்ப்பதே விசர்வேலை' என்றும் மக்கள் சலித்துப் பழித்தனர். ஆனால், இன்று நிலைமை அடியோடு மாறிவிட்டது. வாரத்துக்கு இருமுறை வாடுவிலியிலும் நாட்டுக் கூத்துக்களை மக்கள் ஆவலோடு கூட்டங் கூட்டமாக இருந்து கேட்டு ரசிக்கின்றனர். இதற்கு வித்திட்ட முதல்வர் பூந்தான் யோசேப்பு என்றால் அது மிகையல்ல.

மக்களின் மனநிலையறிந்து ஓர் இரவு நாட்டுக் கூத்துக்களை அரைமணி, ஒருமணி, மூன்றுமணி நேரக் கூத்துக்களாகவும். அவற்றின் கதையம்சங்கள் வழுவாமலும், சிறந்த பாடல்களைத் தவிர்க்காமலும், சகலரும் இலகுவிற்புரிந்து கொள்ளத்தக்கவாறு சுருக்கி மேடையேற்றும் உத்தியைக் கையாண்ட முதல்வரும் இவரே. இன்று வாடுவிலியில் நாட்டுக் கூத்துக்களை உருவாக்கிய பெருமையும் இவரையே சாரும்.

இந்தச் சுருக்க உத்திமுறைகளைப் பின்பற்றி 1961-ம் ஆண்டு தொடக்கம் இன்றுவரை இலங்கை வாடுவிலியில் இவரின் நாடகம் ஒலிபரப்புவதை நேயர்கள் — மக்கள் அவ்வப்போது கேட்டு ரசித்து வருகின்றனர். வாடுவிலியில் நாட்டுக்கூத்துப் பாடல்களைப் பாடும் போது, நாடகத்தின் கதையம்சம் நெகிழாமல் பாடிவரும் பூந்தான் யோசேப்புவைத் தொடர்ந்து, நாட்டுக்கூத்துக்களையில் வளர்ந்துள்ள பாஷையூர், குருநகர், நாவாந்துறை, மன்னார், மட்டக்களப்பு, ஆணைக்கோட்டை, மலையகம் போன்ற பிரதேசக் கிராமங்களிலுள்ள கலைஞர்களும் வாடுவிலியில் இடம் பிடித்துக்கொண்டமை, நாட்டுக் கூத்தின் வளர்ச்சிக்கும் இவரின் அயராத உழைப்புக்கும் தக்க சான்று எனலாம். இதற்காகப் பலதடவைகள் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள் அமைச்சர்களை நேரிற் சந்தித்து நாட்டுக் கூத்துக்கு அணிசெய்த பெருமையும் இவரையே சாரும்.

பேதம் ஒழித்துக் கலைப்பாலம் அமைத்த பூந்தான்

1956-ல் குருநகர் அண்ணாவியார் பக்கிரி சின்னத்துரையின் விருப்பத்திற்கிணங்க அவர் இசைவோடு புல்லாவெளி செபஸ்தியார் ஆலயமுன்றலில் 'தேவசகாயன்' நாட்டுக்கூத்து மேடையேறியது. அந்நாடகத்தில் ஓர் இரவுமுழுதும் பூந்தான் யோசேப்பு வன்மேந்திர அரசனாகவும், அண்ணாவியார் பக்கிரி சின்னத்துரை பின் தேவசகாயனாகவும் பிரதம பாத்திரங்களேந்திப் 'போட்டி'யாக நடித்துப் பாடினர். பூந்தான் யோசேப்புவும் பக்கிரி சின்னத்துரையும் ஒரு மேடையில் தோன்றினால் 'காடை கௌதாரிப்போர் தான்' என்று மக்கள் பேசிக் கொள்வார்கள். போட்டி அப்படியாக இவருக்கும் நடக்கும்.

அந்தக் காலத்தில் குருநகர்கலைஞர்களுடன் இணைந்து நாடகத்தில் பங்கு கொள்வதனைக் குறுகிய மனப்பான்மையுடைய ஏனைய கலைஞர்களிற் சிலர் விரும்புவதில்லை. அப்படியிருக்க பூந்தான் யோசேப் குருநகர்க்கலைஞர்களுடன் இணைந்து படித்த காரணத்தால் அவரது நவரச நாட்டுக்கூத்துக் கலாமன்றத்தினர் அவரை வெறுத்தனர்; தடுத்து நிறுத்தினர் முடியாமற் போகவே பயமுறுத்தித் தாக்கவும் முயன்றனர்.

இயல்பாகவே கலைஞர்களின் வெறுப்பையும், கலைஞர்களுக்குள் பேதத்தையும் ஏற்காத பூந்தான் யோசேப்பு, தன் சகபாடிக் கலைஞர்களான திருவாளர்கள் பொன்னுத்துரை, வலோரி, வஸ்தியாம்பிள்ளை செல்வரட்ணம், நடிகவேள் லுரயிஸ்ராசா ஆகிய ஐவருடன் இணைந்து 'தேவசகாயம்பிள்ளை' நாட்டுக் கூத்தை மேடையேற்றினார். அந் நாடகத்தில் முறையே முன் நீலகண்டன், பிராமணன், மந்திரி, மாமி தேவசகாயன் மனைவி முன் ஞானப்பு ஆகிய பாத்திரங்களைத் தாங்கி குருநகர்க்கலைஞர்களுடன் இணைந்து நடிக்கவைத்தார்.

அந்நாடகத்தில் வன்மேந்திர அரசனாக நடத்த பூந்தான் யோசேப்பு, அதே வருஷம் சந்தியோகுமையோர் திருநாளின் இறுதி நிகழ்ச்சியாக அன்று 25-ம் திகதி இரவு குருநகர்க்கடற்கரை நெக்கிள மேஷன் வெளி மைதானத்தில் மேடையமைத்து நாடகத்தை வெற்றிகரமாக நடத்திக் கலைப்பாலம் அமைத்தார்.

இக்கலைப்பாலத்தை மேலும் பலப்படுத்தவென உறுதி பூண்ட இவர் குருநகர்க்கலைஞர்களுடன் இணைந்து மீண்டும் 'கருங்குயில் குன்றத்துக்கொலை' நாடகத்தையே பாஷையூர், குருநகர், சுண்டிக்குளி ஆகிய கிராமங்களில் வெற்றிகரமாக நடத்தினார்.

1957-ல் குருநகரைச் சார்ந்த சிறந்த நாட்டுக் கூத்துப் பாடகர்களான அண்ணாவியார் திரு. இளையப்பா, திரு. ச. இரத்தினம், திரு. அ. சிலுவைதாஸ், திரு. செ. சுவிரியான், திரு. பக்கிரி சின்னத்துரை ஆகியோர்களையும், பாஷையூரைச் சேர்ந்த திரு. குணசிங்கம், திரு. பாலன் ஆகியோரையும், மானிப்பாய் அண்ணாவி குருசமுத்து, சுண்டிக்குளிக் கலைஞர்களையும் சேர்த்து, 'தேவசகாயம்பிள்ளை', 'எஸ்தாக்கியார்', கருங்குயில் குன்றத்துக் கொலை' ஆகிய மூன்று நாடகங்களையும் கொய்யாத்தோட்டம் கிறிஸ்துராசா கோவிற்கட்டிட நிதிக்காக முதல் நாடகத்தைச் சஞ்சுசை முனிவர் அச்சக வளவிலும், இரண்டாவது நாடகத்தைக் கிறிஸ்துராசா கோயில் முன்றலிலும் மூன்றாம் நாடகத்தைக் சம்பத்திரியியார் கல்லூரி மைதானத்திலும் மேடையேற்றிய பூந்தான் குழுவினர், சுமார் பத்தாயிரத்துக்கும் மேல் நிதி வசூலித்தனர். வசூலித்த பணத்தில் ஒரு சதம் கூடத் தமது சொந்தப்

பாவிப்புக்கு எடுக்காமல் கோவில் அத்திவாரச் செலவுக்கே கொடுத்தனர். இதனால், சத்தோலிக்க மக்கள் மத்தியில் பூந்தான் குழுவினர்க்கு அதிக பாசப்பிணைப்பு ஏற்பட்டதெனலாம்.

இதே வருஷம் 1958-ல் கடைசியாகப் பூந்தான் குழுவினர் முகமாலை பிலோமினா கோவில் அலங்கார மேடையில் 'எஸ்தாக்கியார்' நாடகத்தை மேடையேற்றி 'மங்களம்' பாடி முடித்தனர். இதே நாடகத்தில் இரண்டாம் எஸ்தாக்கியாராக நடத்த அண்ணாவி செல்லையா சமுகங்கொடுக்கத் தவறியதால் முழு இரவும் யோசேப்புவே எஸ்தாக்கியாராக நடத்தார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

1959-ல் குருநகரில் பிரபல அண்ணாவியார் திரு. அந்தோனிப் பிள்ளை, திரு. இளையப்பா, திரு. ஆ. சுவாம்பிள்ளை, திரு. நவரத்தினம், திரு. செல்வராசா, திரு. இராசதுரை, திரு. க. முத்தையா, திரு. ச. ச. லுரயிஸ் ஆகியோருடன் 'பங்கிராஸ்' நாட்டுக் கூத்தில் தீயோக்கி லேசியன் அரசனாக, குருநகரில் அமைந்த கொட்டகையில் நடத்த பூந்தான் யோசேப்பு, தொடர்ந்து அதே மேடையில் அதே கலைஞர்களுடன் மூன்று தடவைகள் நடத்து மக்களின் ஏகோபித்த ஆதரவைப் பெற்றார். அதன்பின், வேறு பல கிராமங்களில் நாடகங்களை நெறிப்படுத்திய இவர் பெரியவிளான், இளவாலை ஆகிய கிராமங்களில் 'சங்கிலியன்', 'எஸ்தாக்கியார்' நாடகங்கள் இரண்டிலும் நடத்தார்.

1960-ல் குருநகர் கடற்கரையை மருவிக் கொட்டகை போட்டுக் குருநகர்க்கலைஞர்களும் பூந்தான் குழுவினரும் 'செனகப்பு' நாடகத்தை மேடையேற்றினர். இந்நாடகத்தில் பூந்தான் அரசபாத்திரமேந்தி மிகச் சிறப்பாகப் பாடி மக்களை மெய்சிலிக்க வைத்தார். பின்பு கிறிஸ்துராசா ஆலய முன்றலில் 'பிலோமினா' நாடகத்தில் தீயோக்கி லேசியன் அரசனாக நடத்துப் புகழாரம் பெற்றார்.

நாட்டுக் கூத்துப் பிரேமை

திரு. யோசேப்பு அவர்கள் தமது பதினேழாம் பராயத்தில் கால்நடையில் சில நண்பர்களுடன் சேர்ந்து நாட்டுக்கூத்துப் பார்க்க இரவு ஏழு மணிபோல் புறப்பட்டு, நீர்வேலி பரலோகமாதா கோயில் முன்றலில் அமைத்த நாடக மேடைக்கு இரவு ஒன்பது மணிபோல் வந்து சேர்ந்தார்.

நாடகம் பத்துமணிக்குத் தொடங்கியது. நாடகத்தின் பெயர் 'சவீன கன்னி' யோசேப்பு தம் நண்பர்களும் பத்துசதத்துக்கு கடலை கச்சான் வேண்டி இரவிரவாகச் சாப்பிட்டார்களாம்.

அண்ணாவியார் கொட்டகை மேடையில் ஏறிக் 'காப்பு விருத்தம்' பாடி நாடகத்தைத் தொடக்கி வைத்தார். தொடர்ந்து 'தோடயம்' பாடப்பட்டது. அதன்பின் புலசந்தர் தோன்றினார். பின்பு இரு கட்டிய காரர்கள் தோன்றினார்கள். கட்டியகாரர் சிறுவர்கள் அழகாகப் பாடி முடித்தார்கள். அடுத்து இராச 'வரவுகள்' பாடப்பட்டதும் வெடி முழக்கத்தோடு இராசா 'கொலுத்தரு'வைப் பாடிக்கொண்டு செங்கோலுடன் வெகு கம்பீரமாகச் சபையில் தோன்றி வட்டமாக ஆடிப் பாடிச் சிங்காசனத்தில் ஏறிக் கொலுவீற்றிருந்தார்.

இத்தனைக்கும் இராசா நடித்து முடிப்பதற்குள் தேகத்தை உலுப்பியடித்ததினால் நன்றாகக் களைத்துப்போய்க் காணப்பட்டார். இராசா கொலுவில் வீற்றிருக்கும் போதே மேல்முச்சுக் கீழ்முச்சு இழுக்க நெஞ்சு விம்மித் தாழ்ந்து உயர்ந்து கொண்டது. 'ஐயோ இராசா பாவம், நன்றாகக் களைத்துப் போய்விட்டார்' என்று சிறுவன் யோசேப்பு தனக்குள் சொல்லி நெஞ்சு குமுறினார்.

அத்தகை அவ்வற்புத காட்சிகளையும், அவற்றினடியாக எழுந்த உணர்ச்சிகளையும் இன்றும் இவர் மறக்காமல் வர்ணித்துச் சிரிப்பார்ப்பு எனினும் அத்தகைய அனுபவக் காட்சிகளே இவரை நாட்டுக்கூத்தின் பால் பிரேமையைத் தூண்டி மையல்கொள்ள வைத்தன.

கூத்தில் தந்திரக் காட்சிகள்

அந்நாட்களில் நாட்டுக்கூத்தில் சம்மனசு தோன்றி காட்சியையே மிகப் பிரபல்யமாகக் காட்டுவார்கள். வானத்திலிருந்து வையகத்துக்குச் சம்மனசு பறந்து தருவதுபோலவும், தாமரை மலரிலே அது இறங்கு போலவும், தாமரை மலரின் ஒவ்வோர் இதழ்களும் தனித்தனியே லயமாக விரிய, அதன் நடுவே தூய வெள்ளை அங்கியுடன் 'பளபள'க்கும் இரு இறக்கைகளுடன் சம்மனசு தோன்றி மேடையில் இறங்கிப் பாடி நடித்துவிட்டு, மீண்டும் தாமரையில் ஏற, அத்தாமரைமடல்கள் ஒவ்வொன்றாகச் சுருங்கி மூடுவதுடன். மெல்ல மேலெழுந்து ஆரோகணிப்பதுபோலவும் காட்சி அமைக்கப்படும். இத்தகைய கலை நுட்ப உத்திகள் இன்று கையாளப்படுவதில்லை.

சுமார் 47-48 ஆண்டுக்குமுன் ஆணைக்கோட்டையில் அக் கிராமத்துக் கலைஞர்கள் மேடையேற்றிய 'பொன்னூற் செபமலை' என்ற நாட்டுக்கூத்தில், பனைமரத்திலிருந்து சம்மனசு இறங்கிய அவலக் காட்சியை நினைத்தால் இன்றும் மயிர்க்கூச்செறியும். அரசனுக்கு அபயம் அளிக்கப்போன சம்மனசுக்கு அரசனே அபயம் அளிக்கவேண்டிய அவலநிலை தோன்றியது. அதில் பாலகூரனாக திரு. தானியேல்

என்பவரும், சம்மனசாக திரு. மாசில்லாமணி என்பவரும் நடித்தனர். இந்தக் காட்சிகளையும் பின் வரும் எனது புதிய சிருஷ்டிகளில் உள்ளடக்கும்போது வாசகர்கள் அனுபவிக்கலாம். (இந்நூல் பூந்தான் கலையுலக வாழ்க்கைபற்றியதனால் அக்காட்சிகளின் விரிவு தவிர்க்கப்பட்டுள்ளது.)

மேற்குறிப்பிட்ட கலை நுட்ப உத்திகள் தற்போது நாட்டுக் கூத்துக்களில் கையாளப்படுவதில்லை. தற்காலம் சம்மனசு தோன்றும் காட்சிகளை விபரிக்கின் பாரதமாகிவிடும். இங்கே விரிவாக்கி அவற்றையும் தவிர்த்துள்ளேன்,

குருநகர் நெக்கிளமேஷனில் நடந்த கூத்தில் சம்மனசு தோன்றும் ஒரு கட்டம். மேடையிலிருந்து கால் மைலுக்கப்பாலுள்ள கம்பங்களின் கம்பிகள் வழியாகப் பார்வையாளர்களுக்கு மேலால் சம்மனசு இறக்கப்படும் காட்சியும் அது போன்றதே. எட்டு - பத்து வயதுள்ள சிறுவனை அவ்வகையாக அலங்கரித்து அக்காட்சியை இயக்கிய வினோதம் வியந்து பாராட்டத்தக்கது.

வைத்தியரும் புலவரும் அண்ணாவியாருமான திரு. நீக்கிலாஸ் என்பவரே அத்தகைய காட்சிகளை நெறிப்படுத்தியவராவர்.

இதனைவிட சில நாடகங்களில் சம்மனசுகள் மேடையின் நான்கு பக்கங்களும் பறந்து சென்று மக்களை வியப்பிலாழ்த்தி மேடையின் நடுவே இறங்கிப் பாடி நடிப்பதுமுண்டு. வானத்திலிருந்து பாடியபடி முகிலைக் கிழித்துக்கொண்டு சம்மனசு இறங்குவது போலவும் காட்சி அமைவதுண்டு.

சம்மனசுகள் தோன்றும் காட்சிகள் போலவே சாத்தான்கள் தோன்றும் காட்சிகளும் ரம்மியமானவை. அக்கினிச் சுவாலைகளினூடே கோர ரூபத்துடன் தோன்றும் சாத்தானைக் கண்டு பலவிடங்களில் நாடகம் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் சிறுவர்கள் நிஜமாகவே வீரிட்டுக் கதறியழுவார்கள். ஒப்பனைக் கலைஞர்களின் திறமையும் நடிகர்களின் மன உறுதியும் இச்சாத்தான்களைத் தத்ருபமாக்குவன.

சிறு பராயம் தொடக்கம் சாத்தான் வேஷங்களில் நடித்தவர்களாக திரு. இ. முத்துராசா, திரு. க. யோண்பிள்ளை ஆகிய பாவை பூர்க் கலைஞர்களையும், ஆணைக்கோட்டை திரு. முத்தையாவையும் முக்கியமாகக் குறிப்பிடலாம். கலைஞர் திரு. முத்துராசாவை இன்றும் மக்கள் 'பேய்ப்பு' என்று செல்லமாக அழைப்பர். இப்படியாக நாட்டுக் கூத்துக்களில் சம்மனசு - சாத்தான் மேடையேற்றங்களின் போது திரு. பூந்தான் யோசேப்புவின் ஆலோசனைகளையும் நெறியாளர்கள் பெற்று வெற்றியடைந்துள்ளனர்.

நாட்டுக்கூத்து ஓர் தேசியக் கலை

1961-ல் யாழ் - பிரதேசக் கலாமன்றத்தினர் யாழ் - மத்திய கல்லூரியில் நிகழ்த்தவிருந்த கலைவிழாவில் பூந்தான் யோசேப்புவின் நாட்டுக்கூத்தும் இடம்பெற வேண்டுமென அதன் உப தலைவர் முகாந்திரம், இ. பொ. இராசையாவும் செயலாளர் திரு. தேவகடாட்சமும் பூந்தானை அணுகி அவரை உற்சாகப்படுத்தி, இது சம்பந்தமாக அரசாங்க செயலகத்தில் 10, 12 தடவை நிகழ்ந்த கூட்டங்களுக்கும் இவரை அழைத்தனர். ஆனால், நாட்டுக் கூத்துப் பற்றி அங்கு எவருமே வாய் திறக்கவில்லை. ஈற்றில் அரசாங்க அதிபர் ம. சிறீகாந்தா அவர்கள் பூந்தானிடம், “நீங்கள் இந்த விழாவில் உங்கள் நாட்டுக் கூத்துகளில் ஒன்றை மேடையேற்றி உதவ முடியுமா?” என்று வினவினர். அப்போது அங்கிருந்த நாடகத் தந்தை கலையரசு சொர்ணலிங்கம், கலைப்புவர் நவரத்தினம் ஆகியோர், “கலைவிழாவில் நாட்டுக் கூத்து இடம் பெறத் தேவையில்லை; அது வெறும் ஒப்பாரியைப் போன்றது, நாகரிகமற்ற மக்களுக்காக அது படிக்கப்படுவது; சுத்தோலிக்க மக்களின் சமயப் பிரசார சாதனம்; குடிகாரர்களின் கூக்குரல்” என்றெல்லாம் ஏளனம் பண்ணி நகைத்தனர்.

இவர்களின் இக்கூற்றினை ஏற்க மறுத்த அரசாங்க அதிபர் திரு. சிறீகாந்தா, திரு. பூந்தான் யோசேப்புவை அவர்களுக்கெதிரே அழைத்துவைத்து இவ்வாறு கூறினர்:

“இவரையும் இவரது கலைநுட்பத்தையும், இவரது நாட்டுக் கூத்துக் கலைக் குழுவையும் நீங்கள் அறியாதிருக்கலாம்! ஆனால் நான் இவர் சேவையை நன்கறிவேன். சுண்டிக்குளியில் இவர் நடித்த ‘சஞ் வானி’ நாட்டுக்கூத்தைப் பார்த்தேன். இவரது அரச பாத்திர நடிப்பில் என் மனசைப் பறிகொடுத்தேன். அதன் மூலம், நாட்டுக்கூத்து நிச்சயம் பாதுகாக்கப்பட வேண்டிய ஒரு தேசியக்கலை என்பதனை உணர்ந்தேன். இது மக்கள் கலை. எனவே, இவரது நாட்டுக்கூத்து இக்கலை விழாவில் கட்டாயம் இடம்பெறவேண்டும்”.

இதனை எதிர்த்தோ ஆதரித்தோ பின்பு எவரும் மூச்சுவிடவில்லை. பூந்தான் முகம் மலர்ந்து நின்றார்.

ஓர் உண்மையை முக்கியமாகக் குறிப்பிடல்வேண்டும். நாட்டுக் கூத்து ஈழத்தில் பாமரத்தனமாக மதிக்கப்பட்டதும், அதனைப் பாடி நடிப்போர் படிப்பறியாப் பாமரர்கள் என்றும் கலையுலகில் பரவலாக இகழ்ந்து பேசப்பட்டு வந்ததும் உண்மையே. இந்தச் சிறையிலிருந்து இந்நாட்டுக் கூத்துக்கலையை ஈழத்தின் தேசியச் சொத்தாகவும், மக்கள்

கலையாகவும் அறிஞர்கள், பெருங்கலைஞர்கள் மத்தியில் மவுசு தேடிக்கொடுத்த முதல்வர்கள் அன்று பேராதனை பல்கலைக்கழகப் பேராசிரியராயிருந்த திரு. கே. கணபதிப்பிள்ளை அவர்களும், தற்போது யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழக உப-வேந்தராயிருக்கும் பேராசிரியர் கலாநிதி திரு. சு. வித்தியானந்தன் அவர்களுமேயாவர். நாட்டுக் கூத்தை மக்கள் சொத்தாக்கிய பெருமை இப்பேராசிரியர்கள் இருவரையுமே சாரும். இவற்றை நூலில் ஆக்கி மக்கள் மத்தியில் பரவச் செய்த அமரர் திரு. மு. வி. ஆசிர்வாதம் ஜே. பி. அவர்களுக்கும் இதிற்பெரும் பங்குண்டு என்பது என் கருத்து.

அரசாங்க அதிபர் திரு. சிறீகாந்தாவின் கூற்றைத் தட்டிக்கழிக்க முடியாத நிருவாக சபையினர், ஈற்றில் “பூந்தானின் ‘சங்கிலியன்’ நாட்டுக்கூத்துக்கு முக்கால் மணி நேரம் ஒதுக்கி, அதனை விழாவின் சடைசித்தினத்தன்று மேடையேற்றலாம்” என்று கூறினர்.

இதற்கு உடன்படாத அரசாங்க அதிபர் திரு. சிறீகாந்தா, அழுத்தம் திருத்தமாக இவ்வாறு கூறினர்:

“யாழ்ப்பாணத்துக் கடைசித் தமிழ் மன்னன் ‘சங்கிலியன்’ நாட்டுக் கூத்தைச் சிங்கள அமைச்சர்கள் மூவர் பிரசன்னமாயிருக்கும் இக்கலை விழாவில் முதல் தினமே மேடையேற்ற வேண்டும். அதற்கான அனுமதியையும் வழங்குகிறேன்”

இச் செய்தி யாழ்ப்பாணத்தில் பரவியதும் கலைவிழா களைகட்ட ஆரம்பித்தது.

சிங்கள அமைச்சர்களும் தமிழ்க் கலைஞர்களும்

அரசாங்க அதிபர் அனுமதி வழங்கியதும் பூந்தான் யோசேப்பு பாஷையூர் குணசிங்கம், குருநகர் அ. சுவாமிப்பிள்ளை, ச. இரத்தினம் ஆகியோருடன் — லூயிஸ், பொன்னுத்துரை, முத்தையா, வலோரி ஆகியோர் உட்பட இணைந்து, பூந்தான் சங்கிலியன் பாத்திரமேந்த நாடகம் ஒத்திகையானது.

இந்நாடகத்தில் மா. மரியாம்பிள்ளை ஆர்மோனியம், அண்ணாவியார் அருளப்பு மிருதங்கம் - டோலக், அ. ஐயாத்துரை கடம் வாசித்தனர். கலை விழாவில் அன்றிருந்த அமைச்சர்கள் திரு. மைத்திரிபால சேனநாயக்கா, திரு. பீலிசு டயஸ் பண்டாரநாயக்கா, திரு. குருள்ளை ஆகிய மூவரும் பிரதம அதிதிகளாக வந்திருந்தனர். நாடகம் முடியும் வரை மூன்று அமைச்சர்களும் பார்த்து ரசித்தவண்ணமேயிருந்தனர்,

அமைச்சர் திரு. மைத்திரிபால சேனநாயக்கா யாழ்ப்பாணப் பண்டிதர்கள் போல் தமிழை இலக்கண சுத்தமாக அழகாகப் பேசுபவர் என்பதைப் பலர் அறியார், அவரே ஏனைய அமைச்சர்களுக்கும் நாடகத்தை அங்கு மொழிபெயர்த்து விளக்கிக்கொண்டிருந்தார்.

கூத்து முடிந்தும் முடியாததுமாயிருக்குந் தறுவாயில் — ஒரு மணித்தியாலத்தைத் தாண்டவே. கலை விழா நிர்வாகி ஒருவர் வந்து நாடகத்தை நிறுத்தி விடுமாறு கூறினார். இதனைக் கவனித்த அமைச்சர் மைத்திரிபால சேனநாயக்கா எழுந்து வந்து நின்று தூய தமிழில் அழகாக— அமைதியாக இப்படி ஓர் வேண்டுகோள் விடுத்தார்.

“இன்னும் எவ்வளவு நேரஞ் சென்றாலும் காரியமில்லை. கூத்து முழுவதையும் படியுங்கள். சங்கிலிமன்னன் போத்துக்கேயரால் சிறைப் படுத்தப்படும் கட்டத்தைப் பார்க்க ஆவலாயிருக்கிறது”

நாடகம் தொடர்ந்தது. சங்கிலி அரசனைப் போர்த்துக்கல் தளபதியும், வன்னியனும் பரநிருபசிங்கனும் சிறைப்பிடிக்கும் காட்சி தொடக்கம், சங்கிலிமன்னன் வீரமரணம் அடையும் வரை பூந்தான் குழுவினர் நடித்து ஒன்றேகால் மணிநேரத்தில் நாடகம் உணர்ச்சிப் பிழம்பாக முடிந்தது. ரசிகர்களின் கரகோஷம் விண்ணை மேவி எழுந்த காட்சியில் அமைச்சர்கள் மெய்மறந்து நின்றனர்.

நாட்டுக்கூத்துக் கலைஞன்

அன்று யாழ்ப்பாணப் பாராளுமன்ற பிரதிநிதியாயிருந்த அமரர் திரு. அல்பிரட் துரையப்பா, பூந்தான்யோசேப்புவை அமைச்சர்களுக்கு அறிமுகம் செய்து வைக்க, அமைச்சர் மைத்திரிபால சேனநாயக்கா பூந்தானுக்குக் கைகுலுக்கிப் பாராட்டுத் தெரிவித்துத் தங்கள் மூவரினதும் மகிழ்ச்சியையும் வாழ்த்துக்களையும் தெரிவித்துக்கொண்டார்.

முன்றும் நாள் கலைவிழா முடிந்ததும், இரவு எட்டுமணியளவில் முதிய கலைஞர்களுக்குப் பட்டங்கள் வழங்கிப் பொன்னாடை போர்த்திக் கௌரவிக்கப்பட்டபோது, பூந்தான் யோசேப்புவுக்கு ‘நாட்டுக் கூத்துக் கலைஞன்’ என்னும் பட்டம் வழங்கப்பட்டது; தங்கப் பதக்கமும் அணியப்பட்டது.

விழாவைச் சிறப்பாக நடத்திய விழாக் குழாத்தினர், பின்பு அரசாங்க அதிபர் சிறீகாந்தா கையெழுத்திட்ட ஓர் சான்றிதழையும் திரு. பூந்தான் யோசேப்பு அவர்களுக்கு வாழ்த்துப் பத்திரமாக வழங்கினார்.

வானொலியில் நாட்டுக்கூத்து

1961 ஆவணியில் யாழ்ப்பாணப் பிரதேசக் கலாமன்றத்தினரின் முயற்சியால், மன்றக்காரியதரிசி திரு. தேவகடாட்சம் தலைமையில் ‘சங்கிலியன்’, ‘பூதத்தம்பி’ நாட்டுக் கூத்துக்களை இலங்கை வானொலியில் பூந்தான் குழுவினர் பாடினர். பூந்தானுடன் ம. பொன்னுத்துரை, ஆ. சுவாம்பிள்ளை, சி. குணசிங்கம், ச. அரசரத்தினம், சி. பச்சைக்கிளி ஆகிய கலைஞர்களும் பங்கேற்று நடித்தனர். மா. மரியாம் பிள்ளை ஆர்மோனியம், டெ. அருளப்பு மிருதங்கம் - டோலக் வாசித்தனர். இலவச புகையிரத ஆணைச் சீட்டும், நடிக்கும் தலா 30/— ரூபா வீதம் இருநாடகங்களுக்கென 60/— ரூபாவும், நாடக இயக்குநரான பூந்தான் யோசேப்புவுக்கு 250/— ரூபாவும், நாடக விளக்கவுரை முன்னுரை வழங்கிய தேவகடாட்சத்திற்கு 100/— ரூபாயும் வழங்கப்பட்டது.

வானொலி நிலையத்தில் அன்று தமிழ் நிகழ்ச்சிகளுக்குப் பொதுப் பாகவிருந்த கலைஞர் வி. என். நமசிவாயம் அவர்களின் நெறியாள்கையில் வாரத்தின் வெள்ளிக்கிழமைகள் தோறும் மாலை 6-30க்கு நாட்டுக் கூத்து ஒலிபரப்பப் பட்டது.

இதே ஆண்டு தொடர்ந்து யாழ்ப்பாணம் கிறிஸ்துராசா ஆலய முன்றலிலும், பெரிய விளானிலும் ‘சஞ்சவாம்’, தேவசகாயம்பிள்ளை’ ஆகிய இரண்டு நாட்டுக் கூத்துக்களையும் பூந்தான் குழுவினர் நடத்தி வந்தனர்.

1962-ல் மீண்டும் வானொலியில் ‘செனகப்பு’, ‘எஸ்தாக்கியார்’, ஆகிய நாட்டுக் கூத்துக்களை நிகழ்ச்சிப் பொறுப்பாளர் திரு. வி. என். நமசிவாயம் நெறிப்படுத்தி ஒலி பரப்பினார். பங்குபற்றிப் பாடியவர்கள் பொன்னுத்துரை, செல்லையா, குணசிங்கம், சுவாம்பிள்ளை, செல்லப் பாக்கியம், ஜெயமலர் ஆகியோர் பூந்தான் தயாரிப்பு.

இதனுடே யாழ்ப்பாணம் கடற்கரை மைதானத்தில் ‘தேவசகாயம்பிள்ளை’, ‘செனகப்பு’ நாட்டுக் கூத்துக்களையும் பூந்தான் குழுவினர் மேடையேற்றினர், திரு. தெய்வேந்திரம் நெறிப்படுத்திய ‘தாலிமேல் ஆணை’ என்னும் சமூக நாடகத்திலும், புலவர் தட்சணாமூர்த்தி நெறிப்படுத்திய ‘பூதத்தம்பி’ நாடகத்திலும் முறையே ஜமீன்தாராகவும், அந்தோனி அமிரூலாகவும் பூந்தான் நடித்தார். இவ்விரு நாடகங்களும் யாழ்ப்பாணம் வைத்தீஸ்வர வித்தியாலய மண்டபத்திலும், யாழ்ப்பாண நகர சபை மண்டபத்திலும் மேடையேறின.

அடுத்து குருநகர் இளைஞர்களையும், சுண்டிக்குளி வாலிபர்களை யும் இணைத்து வசன நடையிலமைந்த 'வீர சங்கிலியன்' நாடகத்தை இவர் பழக்கி யாழ்ப்பாணம் நகரசபை மண்டபத்தில் மேடையேற்றிய துடன், அதில் இவர் சோழ மன்னனாகவும் நடித்தார். திரு. செபஸ்தி யாம்பிள்ளை இயற்றிப் பாடிய இந்நாடகம் மேடையேறிய போது, சங்கீதபூஷணம் குருநகர் திரு. பாக்கியநாதர் மிருதங்கம், திரு. யேம்ஸ் புல்லாங்குழல், வித்துவான் திரு. மணி வயலின் வாசித்தனர்.

நாடக சிரோமணி

1963-ம் யாழ்ப்பாணம் மேயராகவிருந்த திரு. ச. மகாதேவா, யாழ்ப்பாணம் திறந்தவெளியரங்கில் பூந்தான் குழுவினரின் நாட்டுக் கூத்துக்களிலொன்றை மேடையேற்ற விரும்பினார். யாழ் பிரதேசக் கலாமன்ற உபதலைவர் திரு. முகாந்திரம் இ. பொ. இராசையா, காரியதரிசி திரு. தேவகடாட்சம் ஆகியோரும் பூந்தான் யோசேப்புவை மேடையேற்றும்படி வேண்டினர். அதன்கண் சுண்டிக்குளி, பாஷை யூர், குருநகர், நாவாந்துறை ஆகிய கிராமத்திலுள்ள சிறந்த கலைஞர்கள் சகிதம், 'செனகப்பு' நாட்டுக் கூத்தை 'ஜெனோவா' என்ற தலைப்பில் மாற்றி மேடையேற்றினார்.

அன்று, அரசாங்க அதிபராயிருந்த திரு. நெவில்ஜெயவீர, பிரதேசக் கலாமன்றத் தலைவர் என்ற ரீதியில் நாடகத்துக்குத் தலைமை தாங்கியதோடு, அந்நாடகத்தில் பூந்தான் யோசேப்பு அரச பாத்திரத்தில் சிறப்பாக நடித்தமையைப் பாராட்டி அவருக்கு 'நாடக சிரோமணி' என்னும் கௌரவப்பட்டம் வழங்கினார். உபதலைவர் திரு. முகாந்திரம் - பொன்னாடை போர்த்திக் கௌரவித்தார் ச. மகாதேவா நன்றியுரை கூறினார். இசைப்புலவர் செல்வத்துரை பூந்தான் யோசேப்புவுக்கு வாழ்த்துப்பா பாடினார்.

1964-ல் 'ஸ்தாக்கியார்' 'சஞ்சுவாம்', 'விஜயமனோகரன்' ஆகிய நாட்டுக்கூத்துக்களை கொய்யாத்தோட்டம், கிறீஸ்து ராசா ஆலய முன்றலில் மூன்று வாரங்கள் தொடர்ந்து மேடையேற்றினார்.

தமிழகத்தின் பிரபல பழம்பெரும் சிருஷ்டி எழுத்தாளர் திரு. பி. எஸ். ராமையா எழுதிய 'தேரோட்டி மகன்' என்னும் நாடகத்தை, புலவர் தட்சணாமூர்த்தி இசைநாடகமாக்கினார். அந்நாடகம் யாழ்ப்பாணம் நகரசபை மண்டபத்தில் அன்றைய மேயர் திரு. நாகராசா தலைமையில் இவரால் சிறப்பாக மேடையேற்றப்பட்டது. அதில் பூந்தான் துரியோதனனாக நடித்தார்.

நாட்டுக்கூத்துக் கலாநிதி

புலவர் தட்சணாமூர்த்தியின் மறுதயாரிப்பான 'இலங்கேஸ்வரன்' என்னும் சரித்திர நாடகத்தில் இராவணனாக யோசேப்பு நடித்தார். தமிழக எழுத்தாளரின் படைப்பான இந்நாடகம் 1965-ல் யாழ்ப்பாணக் கலாமன்றத்தினரால் மேடையேற்றப்பட்டது. இந் நாடகத் திற்குத் தலைமை வகித்த சைவப் பெரியார் மாவட்ட நீதிபதி திரு. செ. தனபாலசிங்கம், பூந்தான் யோசேப்பு அவர்களது அரை நூற் றாண்டுகால நாடகச் சேவைகளைப் பாராட்டி, 'நாட்டுக்கூத்துக் கலாநிதி' என்னும் உயர் பட்டம் வழங்கி, பொன்னாடை போர்த்தியும் கௌரவித் தார். நாட்டுக் கூத்துலகில் 'கலாநிதி' என்ற பட்டம் பெற்ற ஒரே கலைஞர் திரு. பூந்தான் யோசேப்பு அவர்களே.

சுமார் ஆயிரத்துக்கும் அதிகமான நாட்டுக் கூத்துக்களில் நடித்தும், ஐநூறு நாடகங்களைப் பழக்கி மேடையேற்றியும், நமக்குத் தொழில் நாட்டுக்கூத்து' என்று வாழ்ந்த — வாழ்கின்ற திரு. பூந்தான் யோசேப்பு அவர்களுக்கு கத்தோலிக்க மக்கள் மத்தியில் மாத்திர மன்றி சைவப்பெரியார்கள் கலைஞர்கள் மத்தியிலும் பெருஞ் செல்வாக் குண்டு.

1966-ல் திரிகோணமலையில் ஆயுர்வேத வைத்தியராகப் பணி யாற்றிய யாழ்ப்பாணக் கன்னியர் மடத்து வீதியிலுள்ள திரு. சந்தி யாப்பிள்ளை செல்லத்துரையின் வேண்டுகூலிக்கிணங்க, திரிகோணமலை ஆசனக்கோவிற்பற்று மக்களுக்கென, 'சஞ்சுவாம்' நாட்டுக்கூத்தை யேர்சேப்பு பழக்கினார். மூன்று மாத ஒத்திகையின் பின் இக் கூத்தை அரங்கேற்றி, திரிகோணமலை ஆயுரின் ஆசிரியையும் பெற்றார்.

அதேயாண்டு 'விஜயமனோகரன்', 'கருங்குயில் குன்றத்துக்கொலை' ஆகிய நாட்டுக் கூத்துக்களை இலங்கை வாடுலையிலும் இவர் பாடினார். பின் யாழ்ப்பாணம் கொய்யாத்தோட்டம் கிறீஸ்துராசா ஆலயமுன்ற லில் 'சங்கிலியன்' நாட்டுக்கூத்தில் இவர் சங்கிலியனாக நடித்தபோது ஆலயப் பங்குக் கட்டளைக்குரவர் வண. குலாஸ் அவர்களால் 'நாட்டுக் கூத்துச் சக்கரவர்த்தி' என்னும் மற்றோர் உயர் பட்டமும் இவருக்கு வழங்கப்பட்டது.

இதனைத் தொடர்ந்து கட்டைக்காடு, தாளையடி, மயிலிட்டி, மணற்காடு ஆகிய கிராமங்களில் வாரத்துக்கு இருதினங்கள் தங்கி யிருந்து வேறு பல நாட்டுக்கூத்துக்களையும் மேடையேற்றினார்.

புதிய ஆயருக்கு வரவேற்பு விழா

1967-ல் யாழ்ப்பாணம் ஊர்காவற்றுறை புனித அந்தோனியார் கல்லூரி உயர் வகுப்பு மாணவர்களுக்கு 'எஸ்தாக்கியார்' நாட்டுக் கூத்தை இவர் மூன்று மணிநேர நாடகமாகச் சுருக்கிப் பழக்கி, வந்தனைக்குரிய வ. தீயோகுப்பிள்ளை ஆண்டகை ஆயராகப் பட்டம் சூட்டப்பட்டுத் தமது பதியாகிய கரம்பனுக்கு முதன் முதல் வருகை தந்தபோது எடுக்கப்பட்ட வரவேற்பு விழாவில் சிறப்பு நிகழ்ச்சியாக மேடையேற்றினார்.

இதன் சிறப்பைக் கவனித்த கல்லூரியின் பழைய மாணவர் ஒருவர், இதுபோன்று தமக்கும் ஒரு நாட்டுக் கூத்தைப் பழக்கிவிடுமாறு கேட்டதற்கிணங்க, அக்கல்லூரி அதிபர் வண. மரியாம்பிள்ளை அடிகளாரின் அனுமதியுடன், இவரின் கலையுலக மாணவரான அண்ணாவியார் அருளப்பவினது ஒத்தாசையோடு பூந்தான் அவர்களால் இரு நாடகங்கள் மேடையேற்றப்பட்டன.

இதன்பின் கிறிஸ்துராசா கோயில் கட்டிடப் புனரமைப்புக்காக நிதி திட்டிய பெரும் பங்கு இவருடையதேயாகும். அதற்காக இவர், 'செனகப்பு', 'கருங்குயில் குன்றத்துக் கொலை', 'எஸ்தாக்கியார்' ஆகிய கூத்துக்களை 1968-ல் மேடையேற்றினார்.

இந்நாடகங்களில் முறையே திறையான் அரசனாக, அனந்தரன் ஜமீன்தாராக, யஸ்ரீன் அரசனாக—இவர் நடித்தார். திரும்பவும், வானொலியில் பாஷையூர் அண்ணாவியார் திரு. தீ. இராசேந்திரம், திரு. சி. குணசிங்கம், அவ்வூர்ப் பெண் பாடகர்கள் ஆகியோரின் இணைப்புடன், பாஷையூர் மதுரகவி திரு. மிக்கோர்சிங்கத்தின் 'கண்டி அரசன்' நாட்டுக் கூத்தையும் புலவர் திரு. பெ. கிறிஸ்தோப்பரது 'ஞானசவுந்தரி' நாட்டுக் கூத்தையும் இதே ஆண்டு இலங்கை வானொலியில் ஒலிபரப்பச் செய்தார்.

நாட்டுக் கூத்துக்களில் ஆர்மோனியம்

பாஷையூர் புலவர் மதுரகவி நீ. மிக்கோர்சிங்கம் இயற்றிய 'கண்டியரசன்' நாட்டுக்கூத்து 1958-ல் முதன்முறை மேடையேறிய போதுதான், முதன் முதல் ஆர்மோனியம் வாசிக்கப்பட்டது. ஆர்மோனியத்தை நாட்டுக் கூத்துக்குப் புகுத்திய பெருமை, சக்கரவர்த்தி திரு. மா. மரியாம்பிள்ளைக்கும், பாஷையூர் கலைஞர்களுக்குமே உரியது.

திரு. மரியாம்பிள்ளை கச்சிதமாகப் பாடுவோரின் சுருதி கணித்து ஆர்மோனியம் வாசிப்பதில் விண்ணன்; தாள லய சுருதி சுத்தமாக வாசிக்கும் மேதாவி ஆதலால், மக்கள் வாயில் அவர் நாமம் 'சுருதி' மரியாம்பிள்ளை' என்றாயிற்று. இந்த கலைஞரைப்பின்பற்றியே பின்பு ஏனைய கலைஞர்களும் நாட்டுக்கூத்துக்களில் ஆர்மோனியம் வாசிக்கத் தலைப்பட்டனர்.

தற்போது ஆர்மோனியமே நாட்டுக்கூத்துக்களின் பக்கப்பாட்டுக் கலை நிரவல் செய்யும் சாதனமாக - வழக்கமாகிவிட்டது.

ஒப்பனை என்னும் அற்புதக்கலை

அக்காலக் கூத்துகளில் உடையலங்காரத்தைப் பார்த்தவுடன் 'இவர் ராசா' 'இவர் மந்திரி' 'இவர் தளபதி' என்று எடுத்த எடுப்பில் எவரும் கணித்துவிடலாம்.

முளங்கால்வரை வெள்ளைக் கால்மேசும், முழங்கை வரை கை மேசும் பெண் பாத்திரம் தவிர்ந்த நடிகர் சகலரும் அணிவர். பெண் பாத்திரத்தில் நடிக்கும் சிலர் தோள்மூட்டுவரை வெள்ளைக் கைமேஸ் அணிவர். ஆண் பாத்திர நடிகர்கள் கணித வேலைப்பாடமைந்த 'வெல்வேற்'றை முழங்கால்வரை அணிந்து அரைக்காற்சட்டையும், கை முட்டிய மேற்'கோட்டும் அணிவர். ஒப்பனைக் கலைஞர்களே கால் மேஸ், கை மேஸ் கொண்டுவந்து செப்பணிடுவர்.

1936-ல் இளவாலையில் நிகழ்ந்த 'தேவசகாயம்பிள்ளை' நாடகத்தில் அண்ணாவியார் அந்தோனிப்பிள்ளைக்கு ஒப்பனைக் கலைஞர்கள் - சோடனை காரர் திரு. பிலிப் அவர்கள் கால், கை மேஸ்களுடன் இரத்தந் தோய்ந்த பெனியனும் அணிந்ததைக் கவனித்த பூந்தான் யோசேப்பு ஒரு கணம் திகைத்துப் போய் நின்றுவிட்டார். அத்தகைய தத்ரூபத் துடன் ரத்தச்சிகப்பாயிருந்தது பெனியன். மழுவர் 'நாடககாரனை' வதை செய்யும்போது அவன் மேனியடங்கத் தானாகவே இரத்தஞ்

சிந்தவே இந்த உத்தி ஒப்பனை. நாடகத்தின் சிறப்புக்கு ஒப்பனைக் கலைஞர்களே பெரும் பங்கு வகிக்கின்றனர் என்பது இதினாற்புலனாகும். வகைக்கு ஒன்றை இங்கு குறிப்பிடுகிறேன்.

1928-ல் பூந்தான் யோசேப்பு நடித்த அரசபாத்திரத்தின் தோற்றம் இப்படி அமைந்தது. பரந்த அண்டாள முடி ஒரு தலைச் சுமை, செங்கோல் பெரும் பாரம். சமிக்கி உடைகளுடன் தோள் களில் மார்வாடிக் குஞ்சங்கள் தொங்கி நிற்கும். இடையில் உறை தாங்கிய கூரிய பெரியவாள். அநேகமாக உருக்கினைச் செய்யப்பட்ட வார்களே அரசன் பாத்திரம் தாங்குவோர் பாவிப்பர். இவற்றி னூடே நிலம் பரப்பிப் பம்மி இழுபடக்கூடிய நீண்ட காப்பை. காப்பையைச் சுமக்க அக்கம் பக்கமாக இரு கட்டியச் சிறுவர்கள் அரசனா அவர் கொலுவிலிருந்து தருப்பாடிப் படியிறங்கி ஆடிவர அக் கட்டியச் சிறுவர்களும் அதற்கேற்றவாறு நைந்து நெளிந்து ஆடுவார்கள்.

அரசன் கொலுவோ வெகுபிரமாதம். கொலு முன்பு ஆறு சிறுவர்கள் தீபங்களைக் கரங்களிலேந்திய வண்ணம் விழித்து நிற்பர். அழகிய இரு சிறுமிகள் சிங்காசனத்தின் மேற் தட்டில் நின்று அரசனுக்கு வெண் சாமரை வீசுவர். அதற்குமேல் இன்னோர் காப்பாளர் சந்திர வட்டக்குடை தாங்கி விறைத்து நிற்பர். அரசன் பாட்டும் ஆட்டமும் முடிந்து 'அணு' கூறி மிகக் கம்பீரத்துடன் சிங்காசனத்தின் ஐந்து படிகளிலும் லயமாக மிதித்து ஏறிக் கடந்து கொலு அமர்வார்.

இந்தக் காட்சியைப் பூந்தான் யோசேப்பு வெகு அற்புதமாக நிறைவு செய்தபோது மக்களின் கரகோஷம் வாளை முட்டி நின்றது.

அக்கால நாட்டுக்கூத்து மரபுகள்

அரசனானவன் மந்திரி சேனாதிபதி பிரதானிகளிடம் நாட்டு வளப்பம், சேனை வளப்பம் ஆகியன கேட்டுப் பாடி நடிக்கும் காட்சி அக்காலம் அலாதி யானது. அரசன் கரத்திற் செங்கோலும், மந்திரி கரத்தில் சமுதாடும், சேனாதிபதி கரத்தில் உறையிலிட்ட வாளும் தாங்கிய வண்ணம் ஒய்யாரமாக ஆடியாடி வருவார்கள். கால் வட்டம், அரைவட்டம், முக்கால்வட்டம், முழுவட்டம் என்றிவ்வாறு ஆட்டங்கள் இடம்பெறும் ஆட்டம் ஆடித் தாளம் சொல்லித் தீர்மானம் வைத்தால் மேடை 'சுடுகிடு' வென அதிரும்.

வட்டக் கொட்டகை நாடகங்களுக்கு தேங்காயெண்ணெய்ப் பந்தங்களே ஒளியூட்டுவன. நாளைடவில் 'காஸ்லாம்' புகள் — வாயு

விளக்குகள் மேடையின் இருமருங்குகளிலும் உயரமான குத்தித் தண்டு களில் வைக்கப்படும். அவற்றுடன் சில 'கிச்சன் லையிற்'றுகள் இரவைப் பகலாக்கிக்கொண்டிருக்கும்.

முப்பது ஆண்டுகளுக்கு முன் ஒலிபெருக்கி இன்றியே பூந்தான் யோசேப்புவும் அவர்தம் குழுவினரும் ஏனைய சகல நாடகங்களையும் மேடையேற்றினர். நாடகம் பார்க்கும் ரசிகர்கள் கடல்போல் பரலி யிருந்தாலும் வசனங்கள் பாடல்களைத் தெளிவாக உச்சரித்து அட்சர சுத்தியாக உரத்துப் பாடி மக்களைக் கவர்ந்து விடுவார்கள். மேடையில் நடிகள் தோன்றிவிட்டால் பார்வையாளர் மத்தியில் அமைதியும் நிசப்தமும் நிலவும். அதிக தூரத்திலிருந்து நாடகம் பார்ப்பவர்களும் நடிகர்களின் அபிநயங்களையும் பாட்டுக்களையும் விளங்கிக்கொள்வார்கள். அநேகமாக நாட்டுக் கூத்துக்கள் அதிகாலையில்தான் முடியும்.

நாடகம் முடிந்ததும் கலை ரசிகர்கள் முண்டியடித்துக்கொண்டு நடிகர்களை நேரிற் தரிசிக்கக் கொட்டகைக்கே வந்து விடுவார்கள். ரசிகர்களின் 'அன்புத் தொல்லை'களைச் சமாளிப்பதே நடிகர்களுக்குப் பெருந் திண்டாட்டமாகவிருக்கும்.

சிலர் பாராட்டுவார்கள், சிலர் புகழ்வார்கள், சிலர் ஐந்து பத்து ரூபாவென்று அன்பளிப்புச் செய்து தங்கள் மகிழ்ச்சியைத் தெரிவிப்பார்கள். சிலர் சோடா, தாம்பூலம், சுருட்டு, சிகரெட், தேநீர் முதலிய வகைகளுடன் பட்சணங்கள் வழங்கி மகிழ்வர். சிலர் கைலாகு கொடுத்துப் பாராட்டுவர்; சிலர் கட்டியணைத்து முத்தஞ் சொரிவர்.

நடிகரில் பித்துக் கொண்டு செய்யும் இத்தகைய கிருத்தியங்கள் அநேகமாகக் கிராமப்புறத்து மக்களிடம் காணப்படும். இவர்கள் நாட்டுக் கூத்துக்களைப் பார்ப்பதற்காக மாட்டுவண்டி, சயிக்கிள் வண்டி போன்ற வாகனங்களில் இருபது முப்பது மைல்களுக்கப்பாலிருந்தும் வந்து குவிந்துவிடுவர். அன்று தனியார் துறையில்—முதலாளிமார் கையில் பஸ் சேவை இருந்தது குறிப்பிடத்தக்கது. நாடகப் பித்துக் கொண்டோர் இல்லங்கள், தேடிச் சென்று அவர்களை ஏற்றிவந்து கொட்டகை முன் இறக்கி விடுவார்கள். காலையில் மீண்டும் அவ்விடம் வந்து அவர்களை ஏற்றி அந்தக் கிராமங்களில் இறக்கிவிட்டு கூலியும் பெற்றுப் போவார்கள்.

கலைஞர் பூந்தான் யோசேப்புவும் பெரியவிளாளில் வசித்த காலத்தில் தம் குடும்பத்துடன் அவ்வாறு மாட்டு வண்டியில் முதல் நாள் மத்தியானம் புறப்பட்டு மறுநாள் மத்தியானம் ஊர் திரும்பிய நாட்களுமுண்டு. சிறு பராயத்திலிருந்து எனக்கும் இந்தக் கலை மோகம்

பிடித்து அலைத்துக் கொண்டிருக்கிறது. கலைமோக லாகிரி கொள்ளும் கலைஞரின் இதயம் மென்மலரிதழ் போன்றது என்பதற்குப் பெருங் கலைஞரான இவரும் ஓர் உதாரணம்.

ஒப்பீனையில் மறுமலர்ச்சி

1942க்குப் பின்பே நாட்டுக் கூத்துகளில் பழைய உடையலங்காரங்கள், காட்சியமைப்புகள் மாறிவரலாயின. 'கருங்குயில் குன்றதுக் கொலை' நாடகத்திலே ஜமீன்தார் அனந்தரன், இகலன், பிஞ்சுசன் போன்றோரின் உடையலங்காரங்கள் கணித உடைபோலன்றி, கூறைச் சாறி, சருகைச்சேலை ஆகிய வஸ்திரங்களால் பூந்தான் குழுவினரே முதன் முதல் 'தாறுபாச்சி' ஒப்பீனை செய்தனர். பழைய 'வெல்வேற்' மேலங்கிகளைத் தவிர்த்து, முத்துவெள்ளைக் களிம்பை மேனியடங்கப் பூசி, பட்டிகள், பெட்டுகள், கைப்பட்டயங்கள், நெஞ்சப் பட்டயங்கள் ஆகியவற்றை ஆபரணங்களாக அணிந்து ஓர் புதுமுறையைக் கையாண்ட தும் [பூந்தான் குழுவினரே] தலையலங்காரத்திற்கென முடியைவிடுத்துத் தலைப்பாகை கட்டி, செணுகள், மணிமாலைகள், மயில் இறகுகளால் அலங்காரஞ் செய்யும் மறுமலர்ச்சியை உண்டாக்கினர். இவர்தம் ஒப்பீனைகளில் இவ்வாறான மறுமலர்ச்சிக்குப் பெரும் வரவேற்பு உண்டானது. இம் மறுமலர்ச்சியை முதன் முதல் புகுத்திய பூந்தான் குழுவினர்க்கு இன்றைய கலைஞர்கள் கடமைப்பாடுள்ளவர்கள் என்று கருதுகிறேன்.

1969ல் முதன் முதல் யாழ்ப்பாணம் ஆசனக்கோயில் வண. அன்ரனி அடிகளின் வேண்டுகிறணங்க, ஞானப்பிரகாசியார் பாடகர் குழுவினர்க்குச் 'சம்பேதுரு சம்பாவினு' நாட்டுக்கூத்தைப் பழக்கி மும் முறை மேடையேற்றிய பூந்தான் யோசேப்பு, நாட்டுக் கூத்தின் வாசனையேயில்லாத சிறுவர்கள் அற்புதமாகப் பாடியதைக் கண்ட அவர்கள் தம் பெற்றோர்கள், குருப்பிரசாதிகள், கன்னியாஸ்திரிகள் பூந்தானுக்கு விருந்துபசாரம் பண்ணியும் வாழ்த்தினர்.

நாட்டுக்கூத்துப் பாடல்களின் உயிர் நாடிகளான இன்னிசை, கொச்சகம், கலிப்பா, ஆசிரியம், தாழிசை, சந்ததம், கல்வெட்டு ஆகியவற்றைச் சிறுவர்கள் அற்புதமாகப் பாடியதைக் கண்ட அவர்கள் தம் பெற்றோர்கள், குருப்பிரசாதிகள், கன்னியாஸ்திரிகள் பூந்தானுக்கு விருந்துபசாரம் பண்ணியும் வாழ்த்தினர்.

அதே ஆண்டு ஈச்சமோட்டை கதிரொளி நாடகமன்றத்தின் ஐந்தாவது ஆண்டுவிழாவில் பூந்தான் யோசேப்பு குழுவினர் 'மேடையேற்றிய 'சங்கிலியன்' கூத்தில் திரு. மு. வி. ஆசீர்வாதம் ஜே. பி.

அவர்கள், பூந்தான் யோசேப்புவுக்கு 'நாட்டுக் கூத்துப் பேரொளி' என்னும் பட்டம் வழங்கியதுடன் பொன்னாடை போர்த்தியும் கௌரவித்தமை குறிப்பிடத்தக்கது.

1970-ல் புனித சாள்ஸ் உயர் வகுப்பு மாணவர்களுக்கு 'விஜய மனோகரன்' நாட்டுக்கூத்தைப் பயிற்றி மேடையேற்றி அப்பாடசாலைக் கட்டிடத்திற்கு வேண்டிய நிதி திரட்டியுங் கொடுத்தார். பின்பு பெரிய விளான் களியாட்டவிழாவில் முதற்தினம் 'சங்கிலியன்' நாட்டுக் கூத்தும், மறுதினம் 'சஞ்சுவாம்' கூத்தும் இவர் குழுவுடன் நடிக்கப் பட்டது.

1971-ல் சம்பத்திரிசியார் கல்லூரி உயர் வகுப்பு மாணவர்களுக்கு 'சங்கிலியன்' நாடகத்தில் வரும் கடைசிக் கட்டத்தை, பிரான்சீஸ் சவேரியார் யாழ்ப்பாணம் வருகை தந்து, சங்கிலியனின் ஏக புத்திரனான ராசசேகரனைக் கத்தோலிக்க மதத்தில் சேர்த்ததறிந்த சங்கிலியன் கோபங்கொண்டு, தன் மகனை வெட்டிக் கொல்லச் செய்யும் கட்டத்தைப் பயிற்றி, வண. தனிநாயகம் அடிகள்மூன், அக்கல்லூரி மண்டபத்தில் இருதடவை மேடையேற்றினார்.

இதன்பாலீந்த பேரறிஞர் வணக்கத்துக்குரிய தனிநாயகம் அடிகள் இரு தினங்களும் இரண்டு பொன்னாடைகள் போர்த்தி நமது கலைஞர் பெருமகன் யோசேப்பு அவர்களை வாழ்த்தினார். இப்பேற்றினை அறிஞர் தனிநாயகம் அடிகளால் பெற்ற கலைஞர் பூந்தான் யோசேப்பு அவர்கள் கலையுலகில் அழியாத சித்திரம் என்பது மிகையான கூற்றல்ல.

கலைஞர் பூந்தானின் வீர முழக்கம்

நாட்டுக் கூத்துக் கலைத்தாகம் வேகமாகப் பற்றி அதில் மோக லாகிரி கொண்ட பூந்தான் யோசேப்பு, தொடர்ந்து முழு முச்சாக ஈடுபடலானார். கொய்யாத்தோட்டம், ஈச்சமோட்டை, யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள வாலிபர்களுக்குக் 'கருங்குயில் குன்றத்துக் கொலை' நாடகத்தை நவீன முறையிற் பழக்கி தானும் பின் அனந்தரசனாக நடித்து கிறீஸ்துராசா ஆலயக் கட்டிட நிதி திரட்டி மூவாயிரத்துக்கு மேல் கொடுத்துதவினார். நாட்டுக் கூத்தை நடத்தி அதன் மூலம் ஆயிரக்கணக்கில் நிதி திரட்டக் கூடிய வல்லமையும் பூந்தான் ஒருவரிடமே இருந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது. அப்போது ஓர் கலைஞர் கீழ்க் கண்டவாறு கூறினார் ;

“நாட்டுக் கூத்துக் கலாநிதி யோசேப்பு அவர்கள் ஒரு சிங்கன் மகனாகப் பிறந்திருந்தால், இன்று அவரது புகழ் அகில உலகிலும் பரவியிருக்கும். என்செய்வோம் அவர் தமிழனாகப் பிறந்துவிட்டார்.”

இக்கலைஞருக்குப் பதிலளிக்குந் தோரணையில் அன்று நாடகத் துக்கு தலைமை தாங்கிய வண. குலாஸ் அடிகள் இவ்வாறு உரைத் தார்கள்.

“கலாநிதி யோசேப்பு ஒரு தமிழ் மகனாகப் பிறந்திராவிட்டால், நமது தமிழர் கட்டிக் காத்து வந்த இப்பாரம்பரியக் கலையான நாட்டுக் கூத்து என்றோ அழிந்துபோயிருக்கும். தமிழ் அன்னை செய்த தவப்பயனாய் இவர் எங்களுக்குள் ஓர் தமிழ் மகனாகப் பிறந்துள்ளார். இதனையிட்டு நாம் பெருமைப்பட வேண்டும்” என்றார்கள்

அன்று தமது நன்றியுரையில் கலாநிதி பூந்தான் யோசேப்பு அவர்கள் இவ்விதம் உணர்ச்சி ததும்ப வீர முழக்கம் செய்தார் :

“நூற்றுக்கணக்கான புலவ சிகாமணிகளால் பாடப்பட்டு ஏட்டுச் சுவடிகளிலே ஐநூறு அறுநூறு ஆண்டுகளாக மறைந்து கிடந்த பொக்கிஷங்களான நாட்டுக் கூத்துக்கள், தமிழ் பேசும் மக்கள் வதியுமிடங்களில் பாடி நடிக்கப்பட்டு வந்ததையும், ரசிகர் குழாம் கேட்டுப் பார்த்து மகிழ்ந்து பாராட்டியதையும் நான் அறிவேன். இதனால் எனக்கு இதில் பற்றும் பிடிப்பும் உண்டாயின. இருபத்தி ரண்டு வயது முதல் இன்றுவரை என்னைக் கலைத் தாய்க்கு அர்ப்பணஞ் செய்து வருகிறேன். இதன் விளைவாக நான் ஆடிப்பாடி நடித்த நாடகங்கள் ஆயிரம், ஆயிரம். நான் நாடகங்கள் பழக்கிய கிராமங்கள் பல; உருவாக்கிய நாடகக் கலைஞர்கள் பலர்; பழக்கி மேடையேற்றிய நாடகங்கள் ஏராளம். அன்று ஒரு நாட்டுக் கூத்து மேடையேறுவதென்றால் இருநூறு இருநூற்றைம்பது ரூபாய்கள் போதும். இன்றோ இரண்டாயிரம் இரண்டாயிரத்திற்கதிகம் தேவை. நடிகர்கள் பங்கு போட்டுச் செலவழித்துக் கூத்துப் படிக்கிறோம். ரசிகர்களிடம் பிரவேசக் கட்டணமாக ஒன்று இரண்டு ரூபாய் வசூலிக்க அணுகுலால் ஆதரவு தருகிறார்களில்லை. இது பெரும் வேதனைக்குரிய விஷயம். பணமில்லாவிடில் கலைஞர்கள் கலைத் தொண்டு புரிந்து கலையை வளர்ப்பது எப்படிச் சாத்தியமாகும்? சினிமாவுக்காக அள்ளி அள்ளி வீசும் ரசிகர்கள் நமது பாரம்பரியக் கலைகளுக்கு — அதன் வளர்ச்சிக்கு ஒரு துளியாவது பங்களிப்புச் செய்ய வேண்டாமா?”

“தாம் அறியாத முகங்கள் திரையில் நடிக்கும் பாத்திரங்களைக் கொண்ட சினிமாவுக்கு அள்ளி வீசும் ரசிகர்கள் தமது இனம்—தமது உறவினர்களான மாமன், மச்சான், சித்தப்பா, அண்ணன், தம்பி,

நண்பன் முதலானோர் நடிக்கும் நம் தேசியக் கலையான நாட்டுக் கூத்துக்களுக்கு ஏன் ஆதரவளிக்கக் கூடாது? மக்களின் ஆதரவு இருந்தாலே நாட்டுக் கூத்தை நவீனமயப்படுத்திச் சகல துறைகளிலும் தமிழனின் பெருமையை உலகுக்கு எடுத்துக்காட்ட முடியும். எமக்குச் சொந்தமான இந்த நாட்டுக் கூத்தை நாம் உதாசீனம் செய்யலாமா? நமது பழம்பெருங் கலைகள் அழிந்தால் சீரிழமை பெற்ற எமது தமிழ் ஏட்டிலும் நாட்டிலும் மறைந்துவிடுமல்லவா? தனிப்பெருந் தமிழக் குலமே. எமது பாரம்பரியத் தமிழ்க் கலைகளை மதித்துப் போற்றிக் காப்பாற்றுமாறு வேண்டுகிறேன்.....”

கலைஞர் பூந்தானின் உருக்கமான - உணர்ச்சி ததும்பிய இந்த வீரமுளக்கம், அடுத்து வந்த ‘சுழநாடு’ தினசரியிலும், திரு. டொமினிக் ஜீவாவின் ‘மல்லிகை’ சஞ்சிகையிலும் வரவேற்றுப் பிரசுரிக்கப்பட்டது.

அத்துடன் கலைஞர் பூந்தான் யோசேப்புவின் உருவப் படத் தையும் அட்டையில் போட்டு ‘மல்லிகை’ கௌரவித்தது.

1972-ல் சுண்டிக்குளி சஞ்சுவாம் ஆலய முன்றிலில் யுவானியார் ஆலயப் பங்கு இளைஞர்களுக்கு, ‘சஞ்சுவாம்’ நாடகத்தைப் பழக்கி மேடையேற்றி அதில் பின் ஏரோது மன்னனாகவும் இவர் நடித்தார். இந்நாடகத்தில் நாட்டுக்கூத்துப் பயிற்சியையற்ற மூன்று சிறுமியர் ஏரோடியாள், சலோமை, எலிசபேத் ஆகிய பாத்திரங்களில் திறம்பட நடிக்க வைத்த சிறப்பு இவரையே சாரும். இதனை வியந்து பாராட்டிய ஆசனக்கோயில் கட்டளைக் குரவர் வண. கிறிஸோஸ்தம் ஜோய் அடிகள், பூந்தான் யோசேப்புவுக்குப் பொன்னாடை போர்த்தி, ‘கலைவேந்தன்’ என்னும் பட்டமும் வழங்கிக் கௌரவித்ததுடன் பூந்தான் என்னும் உளங்கனிந்த பெயர் எப்படியானதென்றால் நாடகத்தின் வளியாய் நம் எல்லோர் உள்ளங்களிலும் புகுந்துவிட்டார் என்பதேயாகும்.

கலாநிதிக்குத் தங்கப் பதக்கம்

1973-ல் கிறிஸ்துராசா ஆலய நிதிக்காக நாவாந்துறை, குருநகர் பாசையூர், கொய்யாத்தோட்டக் கலைஞர்களும் ‘தேவசகாயம்பிள்ளை’ நாட்டுக்கூத்தை ஆலய வளவு மேடையில் பூந்தானுடன் நடித்தனர். அதில் பின் வன்மேந்திர அரசனாக நடித்த பூந்தானின் திறமையை மெச்சி, வந்தனைக்குரிய வ. தீயோகுப்பிள்ளை ஆண்டகை அவருக்குத் தங்கப் பதக்கம் வழங்கிக்கௌரவித்தார்.

இதனையடுத்து ஊர்காவற்றுறை புனித அந்தோனியார் கல்லூரியின் பழைய மாணவரான காவலூர்க் கவிஞர் திரு. எம். செல்வராசா பாடிய 'ஞானசுந்தரி' நாட்டுக்கூத்து யாழ் வீரசிங்கம் மண்டபத்தில் மேடையேற்றப்பட்டது. இதில் பூந்தான்யோசேப்புவைக் கௌரவிக்க அழைப்பு விடுக்கப்பட்டது. கலைஞர் சமூகமளித்தார். அவர்கள் சார்பில் வண. ஆண்டகை வ. தீயோகுபிள்ளை கலைஞர் பூந்தான் யோசேப்புவுக்குப் பொன்னாடை போர்த்தி 'கலைஞானபூபதி' என்னுங் கௌரவப் பட்டமளித்தது குறிப்பிடத்தக்கது. அடுத்து, புனித அந்தோனியார் கலாசாலை உயர் வகுப்பு மாணவர்களுக்கு ஜெனோவா நாட்டுக்கூத்தைப் பயிற்றி மேடையேற்றினார் பூந்தான். தொடர்ந்து சில்லாலை கதிரைமாதா கோவிற்பற்று மக்களுக்கு 'செனகப்பு' நாடகமும், மயிலிட்டி காணிக்கை மாதா கோயில் பங்கு மக்களுக்கு 'தேவசகாயம்பிள்ளை' நாடகமும் யோசேப்பு அவர்களால் பயிற்றப்பட்டு மேடையேற்றப்பட்டது.

1974-ல் அருட்திரு பயஸ் அடிகளார் அவர்கள் சில்லாலையில் கட்டளைக் குரவராயிருந்தபோது, அவரின் வேண்டுகற்படி 'மூவிராசாக்கள்' நாட்டுக்கூத்தை முன்று மணி நாடகமாகச் சுருக்கி அங்குள்ள மாணவர்களுக்குப் பழக்கி அங்கே இவரால் மேடையேற்றப்பட்டது.

இதனைப் பார்த்த யாழ் - ஆசனக் கோயிற் கட்டளைக்குரவர் கிறிஸ்தோஸ்ரம் ஜோய் அடிகள் தமது பாடகர் குழுவுக்கு இந் நாடகத்தைப் பழக்குமாறு இவரைப் பணித்ததற்கிணங்க, யோசேப்பு அதனைப் பழக்கிப் பல்வேறு இடங்களிற் பன்முறை மேடையேற்றினார். அதே ஆண்டு அச்சுவேலி குசையப்பர் ஆலயப் பங்கு மக்களுக்கு 'சங்கிலியன்' நாடகத்தைப் பழக்கி, குசையப்பர் திருநாளன்று மேடையேற்றினார். அங்கு தலைமைதாங்கிய கலைவல்லுநர் நீ. ம. சவிரிமுத்து அடிகள் பூந்தான் யோசேப்புவுக்கு பொன்னாடை போர்த்தி 'இசைப்புலவர்' என்னும் பட்டம் அளித்துக் கௌரவித்தார்.

தலைநகரின் சங்கிலியன்

(சரஸ்வதி மண்டபம்)

1974 ஆவணி 25-ம் திகதி இலங்கை முத்தமிழ்க் கலாமன்றத்தினர் நடத்திய இசைவிழாவில், பூந்தானது நவரச நாட்டுக் கூத்துக் கலாமன்றத்தினரின் 'சங்கிலியன்' நாட்டுக் கூத்து இடம் பெற்றது. இந்நாடகத்தில் பாஷையூர், குருநகர், நாவாந்துறை, கொய்யாத்தோட்டம், மானிப்பாய், சுண்டிக்குளி ஆகிய கிராமங்களைச் சேர்ந்த கலைஞர்களுடன், கவிஞர் சில்லையூர் செல்வராசனும் அவரது புதல்வர் திலீபனும் பங்குபற்றினர்.

சோழமன்னன் புதல்வியாகச் செல்வி பத்மினியும், தோழியாக செல்வி நந்தினியும் நன்றாகப் பாடி அழகாக நடித்தனர். இந் நாடகத்தில் கலைஞர்களின் கூட்டு மொத்தமான திறமைகள் வெளியிடப்பட்டன.

எழுபத்திரண்டு வயதிலும் அன்று கலைஞர் பூந்தான் யோசேப்பு இளமை குன்றுது பின்சங்கிலியன் பாத்திரத்தில் வீராவேசமாக நடித்தமையைப் பாராட்டி இலங்கை முத்தமிழ்ச் சங்கத் தலைவர் வைத்திய கலாநிதி திரு. ஆனந்தராஜன் அவர்களால், 'நாடக மாமன்னன்' என்னும் உயர் பட்டம் இவருக்கு வழங்கப்பட்டு பொன்னாடை போர்த்திக் கௌரவிக்கப்பட்டது.

நாடகம் முடிந்ததும் அரசியல் பிரமுகர்களும், ரசிகப் பெருமக்களும் நற்சான்றிதழ்கள், காசோலைகள், பண முடிப்புகள் வழங்கி, கலைஞர் பூந்தான் யோசேப்புவை வாழ்த்திய காட்சி பசுமை நிறைந்த சித்திரமாகும்.

இதனையடுத்து யாழ் - ஆசனக் கோயில் முன்றிலில் 'சங்கிலியன்' நாடகம் இவர் குழுவால் மேடையேற்றப்பட்டது. 'சங்கிலியன்' பாத்திரத்தை இவரே முழுமையாக நடித்தார்.

வியாகுலப் பிரசங்கம்

தபசு காலங்களில் கிறீஸ்தவர்கள் இல்லந்தோறும் 'பசார்' என்னும் வியாகுலப் பிரசங்கங்களை இராகமெடுத்து உரக்கப் பாடும் போது கேட்போர் உள்ளம் உருகுர்; பிற சமயக்கவரும் பசார் வாசிக்கும் பாங்கினை மனமுருகி சலிப்போடிருந்து ரசிப்பர். இதனைப் பல்வேறு கிராமங்களில் பல்வேறுவிதமாக ஆலாபரணம் செய்து வாசிப்பர். காலகதியில் 'பசாம் வாசனை' மக்கள் மத்தியில் ஓர் கலையம்சமாக விளங்கிற்று. எனக்கும் இவ்வாசிப்புக் கலையில் கேர்ச்சியிருப்பதால், எனது வாசனையை அயல் மக்களும் என் குடும்பத்தினர் சகிதம் கேட்டு மனமுருகியதைப் பல தடவை அவதானித்தேன் அதில் அத்தனை கலை வனப்புண்டு.

அக்கலை வனப்பைப் பெற்றவர்களில் ஒருவர் திரு. பூந்தான் யோசேப்பு. கத்தோலிக்க மக்களின் கலைப் பொக்கிஷம் என பசார் என்னும் வியாகுலப் பிரசங்கங்களை முறையாகப் பரப்ப அவர் விழைந்ததன் பயனாக, யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள பாடசாலைகளில் 'பசார்' வாசித்தப் பேட்டி'யொன்றை யாழ் - ஆண்டகையின் அனுமதியுடன் ஆரம்பித்து வைத்த பூந்தான் யோசேப்பு, பல்வேறு பாடசாலைகளுக்குச்

சென்று பசாம் வாசிக்கும் பாங்கினைப் பயிற்றினார். அவர் எதிர் பார்த்ததை விட இப்போட்டி வெகு ஆர்வத்தோடு நிகழ்ந்தது. யாழ் ஆயரின் மத்தியஸ்தத்தில் இப்போட்டி நிகழ்ந்தது. பாஷையூர், குருநகர், நாவாந்துறை சென் சாள்ஸ், சென். பற்றிக்ஸ், டொன் பொஸ்கோ, குருமடம், கன்னியர் மடம் ஆகிய ஸ்தாபனங்கள்—பாடசாலைகளின் மாணவ மாணவியர்களுக்கு ஆயரால் பரிசுகள் வழங்கப்பட்டன. இதன் பரிசுப்பொருட்களை பலபல குருப்பிரசாதிகள் இடமும் இன்னும் பல பெரியார்களிடமும் பெற்றதும் திரு. பூந்தான் யோசேப்புவின் முயற்சிகளே. இப்போட்டியின் பூரண வெற்றிக்கும் இவரே பொறுப்பாளி ஆவர்.

1972 பங்குனியில் கவிஞர் சில்லையூர் செல்வராசன் அனுசரணையோடு இலங்கை ஒலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபனத்தில் யேசுக்கிறிஸ்து நாதருடைய திருப்பாடுகளைப் பசாமிலுள்ள எட்டாம் பிரசங்கத்தை அரைமணி நேரம் வாசித்த பூந்தானின் நிகழ்ச்சி, ஆரூம் ஏழாம் வெள்ளிக்கிழமைகளிலும் இருதடவை ஒலிபரப்பானது.

சிங்களக்கலைஞர்கள் மத்தியில் யாழ் கலைஞர் பூந்தான்

அந்நிகழ்ச்சி பற்றி 1974-4-22-ம் திகதி 'தினகரன்' இவ்வாறு விமர்சித்தது :

“நாட்டுக்கூத்துச் சக்கரவர்த்தி பூந்தான் ம. யோசேப்பு அண்ணாவியார் அண்மையில் கொழும்புவந்திருந்தார். அந்தச் சமயத்தில் அவருக்குக் கொழும்பில் கிடைத்த ஓர் அனுபவம் அவரைச் சொக்க வைத்தது. அந்நிகழ்ச்சியை அவருடன் சென்றிருந்த திரு. சில்லையூர் செல்வராசன் உணர்ச்சிவசப்படக் கூறிப் பாராட்டினார். தலை சிறந்த சிங்களக் கலைஞர் பேராசிரியர் கலாநிதி ஈ. ஆர். சரச்சந்திரா, சக்கர வர்த்தி பூந்தானைத் தேடி இலங்கை வானொலிக்கு வந்து அவரைமிகு மரியாதையோடு வணங்கித் தனது சொந்த வாகனத்தில் அழைத்துச் சென்றார். அன்று லயனல் வேண்ட் தியேட்டரில் சக்கரவர்த்திக் கெனச் சில சிங்களக் கலை நிகழ்ச்சிகளுக்கு ஏற்பாடாயிற்று. இவ் வைபவத்தில் இருநூறுக்கு மேற்பட்ட சிங்களக் கலைஞர்கள் கலந்து கொண்டு விழாவைச் சிறப்பித்தனர். சக்கரவர்த்தி பூந்தான் யோசேப்பு மேடையில் தோன்றியதும் அத்தனை சிங்களக் கலைஞர்களும் எழுந்து நின்று பல நிமிடங்கள் கரகோஷம் செய்து அவரை வரவேற்றனர். சக்கரவர்த்தி பூந்தானுக்கென அவர்கள் தயாரித்த ‘மனமே’ என்ற நாடகத்தின் சில கட்டங்கள் நடித்துக் கட்டப்பட்டன.

“இதனைத் தொடர்ந்து பல விசேட நிகழ்ச்சிகளைச் சக்கரவர்த்தி யோசேப்பு அவர்கள் பார்த்தார். முடிவில் சில கலைஞர்கள் பல பாடல்களைப் பாடித் காண்பித்தனர். இச்சிங்களப் பாடல்களின் தாள லயத்துக்கேற்ப சக்கரவர்த்தியும் கிழப்பாடல்களை பாடித் காண்பித்துச் சிங்களக் கலைஞர்களைப் பிரமிக்க வைத்தார். அத்துடன் சிங்கள நடிகர்கள் பலர் அரசனாகவும் கதாநாயகனாகவும் நடித்தனர். அதே போன்று சக்கரவர்த்தி பூந்தானும் ஒரு கோலை எடுத்துச் செங் கோலாகக் கரத்தில் தாங்கி, ‘கழில் நெடில்’ என்ற ‘கல்வெட்டுச் சிந்து’வைப் பாடி நடித்து ஆடிக் காட்டினார்.

“விழாவின் இறுதியில் பல சிங்களக் கலைஞர்கள் மேடைக்கு வந்து சக்கரவர்த்தி யோசேப்பின் கரங்களைத் தமது இரு கண்களிலும் ஒற்றி மகிழ்ந்தனர். அத்தருணம் சக்கரவர்த்தியின் கண்களிலிருந்து கண்ணீர் மல்கிப் பெருக்கெடுத்து வழிந்தது. இதனைக் கண்டு கவிஞர் சில்லையூர் செல்வராசனும் ஆனந்தக் கண்ணீர் சொரிந்தார்”.

இந் நிகழ்ச்சியைக் குறிப்பிட்டுக் கலைஞர் பூந்தான் கருத்துரை வழங்கும்போது இவ்வாறு கூறினார்.

“நான் பிறந்து வளர்ந்து என் கலைத்திறமைகளையெல்லாம் அள்ளி அள்ளி வழங்கிய என் அன்புத் தாயகமான யாழ்ப்பாணத்திற் கூட இப்படி ஓர் அன்பு தோய்ந்த இதய சுத்தி மிக்க வரவேற்பு எனக்குக் கிடைத்ததில்லை. இது, கலைஞன் உலகுக்கு உரியவன் என்பதையே காட்டுகிறது”

ஆற்றமை இவன் செயல்

கிராமக் கூத்துகள் ‘வடமோடி’ ‘தென்மோடி’ என்று வகுக்கப் பட்டதுபோல் ஆட்டக்கூத்து, பாட்டுக் கூத்து, அண்ணாவி மரபுக் கூத்து என்றும், யாழ்ப்பாணப்பாணி, மாதோட்டப் பாணி, மட்டக் களப்புப் பாங்கு, மலையகப்பாணி என்றும் வகைப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. இருந்தபோதும், எதற்கும் பாட்டே உயிர்நாடி.

பாடுபவரின் குரல் வளங்குன்றி, மத்தியஸ்தாயி — மேல் ஸ்தாயியில் பாடமுடியாவிடினும், தாள லயத்தோடு பாடினால் வெற்றி பெறலாம். தாள லயம் பிசகினால் எந்தப் பெரிய நடிகரும் ரசிகர்களிடம் பாராட்டுப் பெறமுடியாது. விலகித்துக் கூச்சல்போட்டுக் கேலி பண்ணுவார்கள்.

கலைஞர் பூந்தான் யோசேப்பு சிறு வயதிலிருந்தே சிறந்த கலைஞான பூபதியாகத் திகழ்ந்தமையால் அவரின் சகல அம்சங்களுமே பெருமையாகப் போற்றப்பட்டன.

கொச்சகம், கலிப்பா, ஆசிரியம், கழில்நெடில், விருத்தம், கலி, இன்னிசை, சந்த விருத்தம், தாழிசை, அகவல், காதல், உலா, பரணி, கலித்துறை, தேவாரம், இசலி போன்ற பாவினங்கள் நாட்டுக் கூத்துக்களில் தருக்களுக்கு வேறுபட்டு நின்று அழகையும், இனிமையும், வனப்பையும், ராக சுகத்தையும் பயப்பனவாகும். இவை கதையின் சந்தர்ப்பங்களுக்கேற்ப இடம் பெறுவன. மேற் குறிப்பிட்ட சத்த வகைகள் அத்தனையிலும் வல்லமை பெற்ற கலைஞர் பூந்தான் யோசேப்பு பெரும் அண்ணாவிருக்கே அவற்றைப்பயிற்றி அவர்களை உரு வாக்கியவர்.

தற்காலத்தில் இவற்றை முறையாகக் கையாளத் தெரியாத நடிபுரர்கள் வெறுந் தருக்களுடன் சமாளித்து நாடகத்தை முடித்து விடுவார்கள். பூந்தான் இதனை அடியோடு வெறுப்பவர்.

தருக்களில் பிரபலமான பாட்டுக்களுக்கு முன்னோர் விசேட நாமங்கள் சூட்டியுள்ளனர். அவை சிந்து, வண்ணத்தரு, குறம், தோடயம், கும்மி, தெம்மாங்கு, நொண்டிச் சிந்து என்பவாகும்.

சில பிரதேசங்களில் சில பேதங்களிருப்பினும் அத்திவாரம் ஒன்றே. நாட்டுக் கூத்துப் பாடல்களாயினும், கர்நாடக இசையா யினும், ஒப்பாரிப் பாடல்களாயினும் யாவும் ஏழு ஸ்வரங்களின் பிறப்புக்களே.

உதாரணமாக, மோகனராகம் கர்நாடக இசையில் எந்த ஸ்வரங்களில் பிறக்கிறதோ அதே ஸ்வரங்களில்தான் நாட்டுக் கூத்துப் பாடலில் வரும் மோன ராகமும் பிறக்கின்றது. இரண்டுக்கும் வித்தி யாசம், பாவனையே தவிர ராகத்தில் அல்ல இதனைப் புரியாமல் பாடும்போது அசிங்கமாகவிருக்கும்; விஷயத் தெரிந்த கலைஞர்கள் சகிக்க மாட்டார்கள். இச்சங்கதிகளில் கலைஞர் பூந்தான் ஆளுமை பெற்றிருப்ப தால்தான் அவர் நாடகங்கள் — பாட்டுகள் வெற்றியீட்டுகின்றன; மக்களால் பாராட்டப் படுகின்றன.

கூத்தின் வளர்ச்சி

தமிழர்களின் பாரம்பரியக் கலைகளில் நாட்டுக் கூத்தும் ஒன்று. பண்டைய கலைஞர்கள் வேஷமணிந்து தெருத்தெருவாகவும் பாடிப் பிழைத்தனர். இதனாற்போலும், 'கூத்தாடுவது ஆத்தாதவன் செயல்'

என்று மேல் நாட்டு வார்க்கம் வர்ணித்தது என்று நினைக்கத் தோன்று கிறது. எனினும், இக் கூத்து வளர்ச்சியடைந்து விலாசமடைந் துள்ளது. பின்பு இதுவே ஓரிடத்தில் அமைந்த 'வட்டக்கோட்டகை'க் கூத்தாயிற்று.

இதில் ஆடையலங்கார அணிகள் பெரும் பாரமானவை. அரையில் கட்டும் உடுப்பு கரப்பு வடிவமாக விருக்கும். தற்கால வக்கறமுள்ள உடுப்புகள் போல் பரந்திருக்கும். முடி, செங்கோல், வாள், காப்பை—ஆகியவற்றைச் சுமந்துகொண்டே நடிப்பார்கள். இக்கூத்தினை 'விலாசக் கூத்து' என்பர். விலாச மெட்டுக்களில் 'அபி மன்யு', 'அருச்சுனன்', 'ராமாயணம்', 'துரோபதை வஸ்திராபரணம்' என்பன பிரபல்யமானவை. இவற்றைப் பாடிய புலவர்கள் பெரும் பாலும் இந்து சமயத்தவர்களே.

இக்கூத்துக்கள் அளவெட்டி. மல்லாகம், வட்டுக்கோட்டை சுளிபுரம், தொல்புரம், காங்கேசனதுறை, கீரிமலை, கூவில், மாவிட்ட. புரம் ஆகிய கிராமங்களிலும் தீவுப்பகுதிகளிலும், மன்னார், மாதோட் டப் பகுதிகளிலும் அடிக்கடிமேடையேற்றப்பட்டன.

காலகெதியில் இந்நாடகங்கள் 'வசனவாசாப்பு', 'வேடன் வாசாப்பு'. 'சபா' என்றெல்லாம் மாற்றம் பெற்றன. இவற்றிற்கான அமைப்பும் அலாதியானது.

எதிர் எதிரே இரண்டு மேடைகள் அமைக்கப்படும். பார்வை யாளர்கள் இரண்டு மேடைகளுக்கும் நடுவே அமர்ந்திருப்பர். ஒரு மேடை நடிகர் வசனமும் பாட்டுமாக ஆடி நடித்து ஓர் வினாவை எதிர்த் தரப்பாரிடம் எழுப்புவார். எதிர்மேடை நடிகர் எழுந்து அவரைப் போலவே அபிநயத்து நடித்துப்பாடிப் பதிலளித்துவிட்டு அமர்வார்.

இதனையே 'வசனவாப்பு' என்பர். கிறிஸ்து மதத்து மக்கள் மத்தியில் பரப்புகின்ற பிரசாரமாக இந்த 'வசன வாசாப்பு' நாடகங் களை மேடையேற்றினர். இதனைப் பின்பற்றியே பின்பு 'ட்ராமா' என்னும் இசை நாடகம் தோன்றியது. பூந்தான் யோசேப்பு அவர்கள் இதன் நுணி தொட்டு அடிவரை பரீட்சித்து வெற்றி கண்ட கலைஞர் என்பது மிகையல்ல; உண்மை.

இரட்டைப் பொன் விழா

1975-ல் கலைஞர் பூந்தான் யோசேப்பு அவர்களின் கலைப்பிரவேசத்தின் ஐம்பது ஆண்டு நிறைவினையொட்டி 'பொன் விழா' எடுக்கப்பட்டது. அவர் திருமணம் புரிந்த ஐம்பதாம் ஆண்டும் அதுவே. எனவே, அவ்விழா இரட்டைப் பொன்விழா'வாகக் கொண்டாடப்பட்டது.

பொன்விழா யாழ் - ஆண்டகை வ. தீயோகுப்பிள்ளை அவர்களின் திருப்பாடற் பூசையுடன் ஆரம்பமாகியது. ஏராளமான நாடக ரசிகர்கள், கலைஞர்கள், உற்றார் உறவினர் அவர் வாழ்க்கைத் துணைவியார் உதவி அரசாங்க அதிபர், 'யாழ் மேயர், குருப்பிரசாதிகள், சங்கைக் குரிய சகோதரிகள் - புடைகுழ அப்பொன்விழா எடுக்கப்பட்டது.

அங்கு மங்கள வாத்தியம் முழங்க, வெடிகள் அதிர, பல வர்ணக் கொடிகள் - மாலைகள் கோவிலையும், வீதியையும், பாம்கோட் விருந்துபசார மண்டபத்தையும் அலங்கரிக்க விழா ஆரம்பமாயிற்று.

முதன் முதலாக திரு. மு. வி. ஆசீர்வாதம் ஜே. பி. அவர்கள் கலைஞர் பூந்தானுக்கு மாலை சூட்டி, அவர் வாழ்க்கைத்துணைவியார் எஸ்தர்மமா அவர்களுக்குச் செண்டு கொடுத்தும் மலர்மாலை சூட்டினார். தொடர்ந்து பல் வேறு கலைஞர்கள் மலர் மாலைகள் பூச்செண்டுகள் வழங்கி வாழ்த்தினர். பின்னர் தம்பதிகள் சகிதம் பாம்கோட் மண்டபத்துக்கு அழைத்துச் செல்லப்பட்டனர்,

விழாவுக்கு ஆண்டகையவர்கள் தலைமை தாங்கி வாழ்த்துரை நிகழ்த்தி ஆசீர்வதித்தார். பல அறிஞர்கள், கலைஞர்கள் பூந்தான் தம்பதிகளை வாழ்த்திச் சொற்பெருக்காற்றினர், ஈற்றில் தமதும் தமது துணைவியார்சார்பாக கலாநிதி பூந்தான் யோசேப்பு நன்றியுரை கூறினார்.

பொன்விழாவிற்குச் சிகரம் வைத்தாற்போல் ஆண்டகை வ. தீயோகுப்பிள்ளை அவர்கள் இவருக்குப் பொன்னாடை போர்த்தி, 'தசவிருது நாட்டுக்கூத்துக் கலைக் காவலன்' என்னுங் கௌரவப் பட்டம் வழங்கினார்.

இவ்விரட்டைப் பொன்விழாவைச் சிறப்பாக நடத்திய கலா மன்றத் தலைவர் திரு. மு. வி. ஆசீர்வாதம் ஜே. பி. அவர்கள் பொற்கிழி வழங்க ஆசியுடன் விழா இனிதே நினைவு பெற்றது.

மறுதினம் இப்பொன்விழாவினையொட்டி யாழ். ஆசனக்கோவில் வெளியரங்கில், யாழ் மேயர் திரு. அல்பிரட் துரையப்பா தலைமையில், பல்வேறு எழுத்தாளர்கள், கலைஞர்களின் எழுத்தோவியங்கள் கொண்ட 'பொன்விழா மலர்', வெளியிடப்பட்டது உதவி அரசாங்க அதிபர் திரு. ஏ. ஏ. யோசப் அவர்கள் முதற்பிரதியைப் பெற்றபின் மலர் விநியோகிக்கப்பட்டது.

இறுதியில் 'கேவசகாயப்பிள்ளை' நாட்டுக்கூத்து மேடையேற்றப் பட்டது. பல கிராமங்களிலுமுள்ள பல சமூகக் கலைஞர்களும் பங்கு பற்றினர். பொன்விழாக் கண்ட கலைஞர் பூந்தான் அந்நாடகத்திலும் பின் வன்மேந்திர அரசனாக நடித்தார். பல பத்திரிகைகள் பொன்விழா நிகழ்ச்சிகளையும் கலைஞர் பூந்தானையும் பாராட்டிச் செய்திகள் வெளியிட்டன.

கலைஞர் பூந்தான் 'இரட்டைப் பொன்விழா' காணும்வரை, அவர் பெற்ற விருதுகளும், வழங்கப்பட்ட பட்டங்களும், பட்டங்கள் வழங்கப்படும்போது அவ்விழாக்களுக்குத் தலைமை தாங்கிய அறிஞர்களும் தேதிவாரியாக வகுப்பின் இவ்வாறு வரிசைப்படுத்தலாம் :

1961-ல் யாழ் மத்திய கல்லூரியில் யாழ் அரசாங்க அதிபர் திரு. ஸ்ரீகாந்தா தலைமையில் 'நாட்டுக்கூத்துக் கலைஞர்' என்ற பட்டம் வழங்கப்பட்டது.

1963-ல் யாழ். திறந்த வெளியரங்கில் யாழ் அரசாங்க அதிபர் திரு. நெவில் ஜயவீர தலைமையில் 'நாடக சிரோமணி' என்ற பட்டம் வழங்கப்பட்டது.

1965-ல் யாழ் நகரசபை மண்டபத்தில், யாழ் மாவட்ட நீதிபதி திரு. செ. தனபாலசிங்கம் அவர்கள் தலைமையில், 'நாடகக்கலாநிதி' என்ற பட்டம் வழங்கப்பட்டது.

1965-ல் அதே ஆண்டு கொய்யாத்தோட்டம் கிறீஸ்து ராசா கோயில் வளவில் கட்டளைக்குரவர் வண. குலாஸ் அடிகள் தலைமையில், 'நாட்டுக்கூத்துச் சக்கரவர்த்தி' என்ற பட்டம் வழங்கப்பட்டது.

1969-ல் ஈச்சமோட்டை மைதானத்தில் யாழ் சமாதான நீதிபதி திரு. மு. வி. ஆசீர்வாதம் ஜே. பி. அவர்கள் தலைமையில் 'நாட்டுக் கூத்துப்பேரொளி' என்னும் பட்டம் வழங்கப்பட்டது.

1973-ல் சுண்டிக்குளி புனித யுவானியார் ஆலய முன்றலில், வண. கிறீசோஸ்தம் ஜோய் அடிகள் தலைமையில், 'கலைவேந்தன்' என்னும் பட்டம் வழங்கப்பட்டது.

1973 அதே ஆண்டில் யாழ் வீரசிங்கம் மண்டபத்தில், யாழ் ஆயர் வண. வ. தீயோகுப்பிள்ளை அவர்கள் தலைமையில், 'கலைஞான பூபதி' என்ற பட்டம் வழங்கப்பட்டது.

1973 அதே ஆண்டில் மீண்டும் அச்சவேலி சூசையப்பர் ஆலய முன்றலில், வண. நீ. ம. சவரிமுத்து அடிகள் தலைமையில், 'இசைப் புலவர்' என்னும் பட்டம் வழங்கப்பட்டது.

1974-ல் இலங்கை முத்தமிழ்க் கலாமன்றத் தலைவர் வைத்திய கலாநிதி திரு. ஆனந்தராசன் அவர்கள் தலைமையில் 'நாடக மாமன்னன்' என்னும் பட்டம் வழங்கப்பட்டது.

1975-4-12-ம் திகதி கலைஞர் பூந்தான் அவர்களின் 'பொன் விழா' யாழ் பாம்கொட் விருந்தினர் மண்டபத்தில், யாழ் ஆயர் வண. வ. தீயோகுப்பிள்ளை அவர்கள் தலைமையில் 'தசவிருது நாட்டுக்கூத்துக் கலைக்காவலன்' என்ற பட்டம் வழங்கப்பட்டு, பொன்னாடை போர்த்திக் கௌரவிக்கப்பட்டு நிறைவேறியது.

இதனையடுத்து சில்லாலையில் 'விஜயமனோகரன்', மயிலிட்டியில் 'செனகப்ப', ஆசனக்கோயில் 'சஞ்சவம்' கூத்துக்களையும் பயிற்றி மேடையேற்றிய சக்கரவர்த்தி, கரவையூர்ச் செல்வம் அவர்களுடன் இணைந்து, தபசுகால நிகழ்ச்சியில் பங்கெடுத்து வாடுவிலையில் கிறீஸ்து நாதரின் ஓவ்வோர் திருப்பாடுகளையும் விவரிக்கும் வியாகுல பிரசங்கம்-பசாம் வாசித்து நிறைவு கண்டார்.

மனம்போல் மாங்கல்யம்

உலகப் புகழ்பெற்ற சேக்ஸ்பியர் எழுதிய 'நீ விரும்பியபடியே' என்னும் ஆங்கில நாடகக் கதையை 1976-ல் நாட்டுக்கூத்தாக அமைத்து நடிக் விழைந்த பூந்தான் யோசேப்பு, புதிய அலங்கார வர்ண ராகங்களை இதிற் புகுத்த நினைத்து, திரு. மு. வி. ஆசீர்வாதம் ஜே. பி. அவர்களின் உதவியை நாடினார்.

“நான் இந்தப் பெரிய கைங்கரியத்தைச் செய்ய அருகதையற்றவன்” என்று அவர் மறுத்துவிட்டார். பூந்தானின் சிறுபராயந் தொட்டே ஆசீர்வாதம் தனது மாமன் மரியாம்பிள்ளைப் புலவரின் எழுது வினோஞராகப் பணியாற்றியவர். பூந்தான் குழுவினர் படித்த கூத்துகளுக்கு ஆசீர்வாதம் 'கொப்பி' பார்த்தவர். 1965விருந்து 'எஸ்தாக்கியார்', 'விஜயமனோகரன்', 'தேவசகாயம்பிள்ளை' 'மரியாதாசன்' நாட்டுக் கூத்துக்களைத் தனது அச்சகத்தில் பதிப்பித்து

வெளியிட்டவர் முறையாக இலக்கண இலக்கியங்கள் கற்றுப் பாட சாலைகளுக்கான பாடநூல்கள் பல எழுதி வெளியிட்டவர். இத்தகைய அறிஞர் ஆசீர்வாதம் அவர்களிடமே பூந்தான் அணுகினார். நாட்டுக் கூத்துக் கலை பாவங்களில் திரு ஆசீர்வாதம் அவர்களுக்குள்ள ஆளுமையை யோசேப்பு அறிவார். 'எஸ்தாக்கியார்' 'விஜய மனோகரன்' 'மரியாதாசன்', தேவசகாயம்பிள்ளை' ஆகிய நாட்டுக்கூத்துக்களை நூலுருவாக்கியவர். பாடல்களுக்கு ராக, தாள. மெட்டு அமைக்கத் தெரிந்த வித்தகரான அண்ணாவியார். பூந்தான் யோசேப்புவின் அழுங்குப்பிடியில் விடுபட முடியாமல் ஈற்றில் சம்மதித்துக்கொண்டார்.

'நீ விரும்பியபடியே' என்னும் ஆங்கிலக்கலைப்பு, 'மனம்போல் மாங்கல்யம்' என்று தமிழாயிற்று. உடனே ஆசிரியர் ஆசீர்வாதம் காப்பு விருத்தம் பாடினார். பூந்தான் யோசேப்பு எழுதிவைத்த கதையையும் குறிப்புகளையும் பெற்று அவற்றையும் உட்புகுத்தி அவர் நாடகத்தைப் பாடினார். சந்தர்ப்பங்களுக்கேற்ற ராகங்களைத் தக்கவிதத்தில் பூந்தான் யோசேப்பு அமைத்தார். ஆசீர்வாதம் அதன்படி பாடல்களைப் பாடிக் காட்டுவார்.

இதனைப் பாடத் தொடங்கி எட்டாம் மாதம் புலவர் மு. வி. ஆசீர்வாதம் அவர்களுக்கு 'வாதரோகம்' தலைகாட்டிற்று; நோய் அதிகரித்தது; எழுந்து நடக்கவே முடியாது, எனவே பூந்தானிடம் இவ்வாறு கூறினார்.

“அண்ணாவியார் உங்கள் ஆசை நிறைவேறுதுபோல் தெரிகிறது. எனது நோய் குணமடையாது போனால் இந்நாடகத்தின் மிகுதியை ஆசிரியர் திரு. விக்டர் ஜெயம் அவர்கள் பாடித்தருவார்.”

பூந்தான் யோசேப்பு உண்மையில் திகைத்துப் போனார் “மாஸ்டர் நீங்கள் அதையிப்பட வேண்டாம். விரைவில் நிச்சயம் குணமடைவீர்கள். நீங்களே இந்நாடகத்தைப் பாடிமுடித்துத் தரவேண்டும்” மாற்று யோசனை எனக்குக் கிடையாது. இதுவே என் முடிவு; இதுவே என் ஆசை”

இத்தகைய பூந்தானின் வேண்டுகல் - உந்துதல் ஆசுவாசமாயிற்று. ஆசீர்வாதம் ஆசிரியர் நாளடைவில் குணமடைந்தார். நாடகத்தைப் பாடத்தொடங்கினார். இப்படியாக உருவாகி ஆசிரியர் ஆசீர்வாதம் அவர்களால் எழுதி முடிக்கப்பட்டதே 'மனம்போல் மாங்கல்யம்' நாடகம்.

நாடக நூல் வெளியீட்டை ஒரு பெருவிழாவாகக் கொண்டாடத் திட்டமிட்டனர். விழாவிற்கு யாழ் - ஆண்டகை வ. தியோகுப் பிள்ளை அவர்கள் தலைமை வகுத்தார்.

பல கல்விமான்கள், எழுத்தாளர்கள், கலைஞர்கள் உரையாற்றினர். பாஷையூர், குருநகர், நாவாந்துறை, கொய்யாத்தோட்டம், சுண்டிக்குளி ஆகிய நகரத்துக் கலைஞர்களிற் தேர்ந்தோர் தனித்தும், கூட்டமாகவும், 'மனம்போல் மாங்கல்யம்' பாட்டுகளைப் பாடி ரசித்து மகிழ்ந்து கொண்டாடினர். இதில் கலாநிதி பூந்தான் யோசேப்பு நாயகமாக விளங்கினார்.

மனம்போல் மாங்கல்யம்-ஆளுமைப்படுத்திய கலைஞர்கள்

1976-ல் பல அண்ணாவிமார்களை இணைத்து 'மனம்போல் மாங்கல்யம்' நாட்டுக்கூத்து பூந்தான் யோசேப்புவால் பயிற்றப்பட்டது. யாழ் - ஆசனக்கோயில் கட்டிட நிதிக்காக ஆசிரியர் மு. வி. ஆசீர் வாதம், வைத்திய கலாநிதி திரு. பிலிப், கட்டளைக்குரவர் செல்வ ராஜா, பூந்தான் யோசேப்பு ஆகியோர் இதில் ஈடுபட்டு ஐயாயிரம் ரூபாய் நிதி திரட்டி உதவினார்கள். இந்நாடகம் சம்பத்தரிசியார் விளையாட்டரங்கில் அரங்கேற்றப்பட்டது.

இந்நாடகத்தில் சேவகனாக நடித்தவர் நாடகம் மேடையேறும் தருணத்தில் நடிக்க மறுத்துவிட்டார். எனவே, முன் பிரட்றிக் மன்னனாக நடித்த பூந்தான் சேவகனாகவும் நடித்துப் பாடி அதிலும் ஒரு புதிய திருப்பத்தைச் சாதித்துக்காட்டினார்.

ஐம்பத்தைந்து ஆண்டு நாடக உலக அநுபவத்தில் பூந்தான் யோசேப்பு இத்தகைய பாத்திரங்களில் நடித்ததில்லை. இருந்தும், இவர் சேவகனாக நடித்துப்பாடிய சிறப்பினைக் கண்ட ஆண்டகையும் ரசிகர்களும் இவ்வாறு கூறி அவருக்குப் புகழாரம் சூட்டினர்.

“கூத்தில் நடிக்க ஒப்புக்கொண்டு அதனைக் குழப்பும் நோக்கத்துடன் யார் நடிக்க வராமல் விட்டாலும் பரவாயில்லை. சகல பாத்திரங்களையும் அண்ணாவிமார் பூந்தான் யோசேப்புவே நடித்துப்பாடி நிறைவுபடுத்திக்கொள்வார். அத்தகைய ஓர் பெருங்கலைஞன் இவரே ஆவர்”

இதனைப்போட்டு, சில்லாலைக் கிராமத்து மக்கள் இந்நாடகத்தை மேடையேற்றினார்கள். பூந்தான் யோசேப்பு பிரதம அதிதியாக அழைக்கப்பட்டார். அப்போது 'வண. குலாஸ் அடிகள் அவ்வுர்

மக்கள் சார்பில் பூந்தானுக்குப் பொன்னாடை போர்த்திக் கௌரவித்ததுடன், 'கலைக்குரிசில்' என்ற பட்டமும் வழங்கினார். ஆலயக்குழுவினரால் நற்சான்றிதழ் வழங்கப்பட்டது.

இதன்பின் பூந்தான் யோசேப்பு யாழ். மாட்டினார் குருமட மாணவர்களுக்கு 'சம்பேதுரு சம்பாவிலு' நாட்டுக்கூத்தைப் பழக்கி மேடையேற்றினார். சென் சார்ள்ஸ் மகா வித்தியாலயக் கனிஷ்ட மாணவ மாணவியர்களுக்குச் 'சஞ்சுவாம்' கூத்தை ஒரு மணி நேர நாடகமாகத் தயாரித்தளித்த பூந்தான் யோசேப்பு, அந்நாடகத்தை மேற்படி வித்தியாலய வெளியரங்கில் மேடையேற்றி, அதன் அதிபர் திரு. அ. யோண்பிள்ளை அவர்களால் பொன்னாடை போர்த்திக் கௌரவிக்கப் பட்டதுடன், நாட்டுக் கூத்துப் பேராசிரியத்திலகம்' என்ற பட்டத்தையும் பெற்றார். சான்றிதழும் வழங்கப்பட்டது.

கோட்டாறு மேற்றிராணியாரின் ரசனை

1976-ல் சேந்தாங்குளம் புனித அந்தோனியார் ஆலய மைதானத்தில் பெருநாளீற்று நிகழ்ச்சியாக மேடையேறிய 'தேவசகாயம் பிள்ளை' நாடகத்தில் நான்கு நகரைச் சேர்ந்த பிரபல அண்ணாவிமார்கள் நடித்தனர்.

கலாநிதி பூந்தான் யோசேப்பு பின் வன்மேநர் அரசனாகவும், அண்ணாவிமார் பக்கிரி சின்னத்துரை பின் தேவசகாயம் பிள்ளையாகவும் நடித்தனர். கோட்டாறு மேற்றிராணியார் வந்தனைக்குரிய ஆரோக்கியசாமி தலைமையில் இந்நாடகம் நடந்தது. அவர் தலைமை தாங்கி உரையாற்றுகையில் இவ்விதம் கூறினார்:

நான் யாழ்ப்பாணம் வந்து இறங்கியதும் நாட்டுக்கூத்துக் கலைஞர்கள் மத்தியில் பூந்தான் யோசேப்பு அவர்களின் பெயர் என் காதில் அதிகம் விழுந்தது பக்கிரி சின்னத்துரையும் அவரும் சேர்ந்து நடிப்பதாக அறிகிறேன். என் இறைமையின் கீழுள்ள திருவாங்கோடுவில் வசித்த தேவசகாயம்பிள்ளையின் சரிதத்தை இன்று இலங்கையில் இங்கு நாட்டுக் கூத்தாகப் பார்த்ததில் மகிழ்ச்சியடைந்தேன்”

‘இந்நாடகத்தில் அண்ணாவிமார்களே நடித்தும் நாடகம் சோபிக்கவில்லை’ என்று பூந்தான் ஒரு கட்டத்தில் மனங் குமுறியதி லிருந்து அவரின் நேர்மையான கலை விமர்சனத்தையும் அவதானிக்க முடிகிறது.

இந்நாடகத்தில் கலாநிதி பூந்தான் உட்பட குருநகர் பக்கிரி சின்னத்துரை, திரு. சுவாமிநாதர், திரு. சுவாம்பிள்ளை ஆகியோரும் நடத்தனர் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

மேற்றிராணியார் ஆரோக்கியசாமி அவர்கள் தமது தாயகமான இந்தியா திரும்புமுன் பூந்தான் குழுவினர் யாழ் ஆசனக்கோயில் திறந்தவெளியரங்கில் 'சங்கிலியன்' நாடகத்தை மூன்று பணி நேரமாகச் சுருக்கி மேடையேற்றிக் காட்டினர். யாழ் ஆயரும் கோட்டாறு ஆயரும் ஒருசேரவிருந்து நாடகத்தை ரசித்தனர்.

நாடகம் முடிந்தது. கோட்டாறு ஆயர் கலாநிதி பூந்தான் அவர்களை அழைத்து, அவர் வயதினை விசாரித்துவிட்டு "இன்னும் பல்லாண்டு காலம் வாழ்ந்து தமிழ் நாட்டுக் கூத்துக் கலைக்குத் தொண்டு செய்து வளர்ப்பீர்களாக" என்று கூறி ஆசீர்பொழிந்தார்.

சர்க்கரைப் பந்தரில் தேன்மாரி பொழிந்தது

1976-ம் ஊறணி புனித அந்தோனியார் கோயில் கட்டிட நிதிக்காக, பாஷையூர் வளர்பிறை நாடக மன்றத்தின் 'கண்டியரசன்', நடிகமணி திரு. வி. வி. வைரமுத்து குழுவினரின் 'அரிச்சந்திர மயான காண்டம்' சக்கரவர்த்தி திரு. பூந்தான் யோசேப்பு குழுவினரின் 'சங்கிலியன்' ஆகிய மூன்று நாடகங்கள் அங்கு மேடையேற்றப்பட்டன. ஜன சமுத்திரம் கண்கொள்ளாக் காட்சியாகவிருந்தது.

அண்ணாவி மரபு, இசை மரபு, நாட்டுக் கூத்து மரபு என்றும் மரபு நாடகங்களை ஒரே மேடையில் ஒருசேரப் பார்க்கும் ஆவலில் மக்கள் ஆரவாரித்துக் கொண்டேயிருந்தனர்.

முதலிரண்டு 'கண்டியரசன்', 'மயானகாண்டம்' நாடகங்களும் முடிந்தன. இரவு இரண்டு இரண்டரை மணிபோல் 'சங்கிலியன்' தோன்றினான்.

இங்கு ஓர் முக்கிய சம்பவத்தைக் குறிப்பிட வேண்டும். ஏலவே கையில் ஏற்பட்ட வருத்தத்தினால் பூந்தான் யோசேப்பு எழுந்து நடமாட முடியாமலும், குரலெடுத்துப் பாடவோ பேசவோ முடியாமலும் வைத்திய சிகிச்சை பெற்றுக்கொண்டிருந்தவர்.

எனவே, "என்னால் நடிக்க முடியாது" என்று மறுத்துவிட்டார்.

குழுவினர் இதனை ஏற்க மறுத்து அடம் பிடித்தனர்.

"நடிக்காவிட்டாலும் காரியமில்லை. சும்மா எங்களுடன் வாருங்கள். நாங்கள் நடிக்கிறோம்" என்று கூறி யோசேப்புவைத் தூக்கி வானில் ஏற்றிக் கொண்டு போய்ச் சேர்த்தனர்.

முன் இரு நாடகங்களும் 'விறுவிறுப்பாகப் போய்க்கொண்டிருந்தன. இதனைப் பார்த்த கலைஞர் பூந்தான் யோசேப்புவின் கலையுள்ளம் உணர்ச்சிவசப்பட்டுப் பொங்கி எழுந்தது; புதிய ஆவேசம் பிறந்தது; புத்துணர்வு அவரை உசுப்பிவிட்டது.

உடனே ஒப்பனை செய்ய ஆயத்தமானார் பூந்தான்.

ஈற்றில் வெற்றி வீரன்போல் வெகு பிரமாதமாகப் பாடிய பூந்தான் யோசேப்பு, மேடையிலிருந்து ராஜநடையில் நடித்துவிட்டு இறங்கினார்.

ஒரு கட்டத்தில் நாட்டுக் கூத்தின் கிராமியப் பாணியையும், அதன் சிறப்பையும் கவனித்த நடிகமணி வைரமுத்து அவர்கள், கலாநிதி பூந்தான் யோசேப்புவிற்கு இவ்வாறு கூறினார் :

"ஒருமணி நேரமாவது நான் உங்கள் நாடகத்துக்கு ஆர்மோனியம் வாசிக்க விரும்புகிறேன். அனுமதி வழங்க வேண்டும்."

பாம்பின் கால் பாம்பு அறியும். கலைஞன் உணர்வைக் கலைஞனே உணர்வான். பூந்தான் யோசேப்பு அவர்கள் முகமலர்க்கியுடன் நடிகமணியின் ஆசைக்கு இசைந்தார்.

நடிகமணி வைரமுத்து ஆர்மோனியமும், அவர் குழுவினர் மிருதங்கமும் வாசித்தனர். நாடகம் இனிய கான ரசமாக முடிந்தது.

நடிகமணி வைரமுத்து அவர்கள், சக்கரவர்த்தி பூந்தான் யோசேப்பு அவர்களைக் கட்டித் தழுவி ஆனந்தக் கண்ணீர் சொரிய இவ்வாறு வாழ்த்தினார்.

"நீங்கள் உண்மையில் மெச்சத்தகுந்த ஓர் கலைஞர் வித்துவான்; கலையுலகில் என்றும் சக்கரவர்த்தியாகவே விளங்குவீர்கள்"

கலைஞர் பூந்தான் யோசேப்பு அப்படியே ஸ்தம்பித்துநின்றார்.

நாட்டுக் கூத்துப் போட்டி

1972-ல் யாழ் அரசாங்கச் செயலகத்தின் கலை கலாசாரச் செயலதிபராயிருந்த செல்வி தியாகராஜாவின் ஆலோசனைக்கிணங்க யாழ்ப்பாணத்தில் நாட்டுக்கூத்துப்போட்டி ஒழுங்கு செய்யப்பட்டது. பதினான்கு நாடகங்கள் போட்டியில் பங்கு பற்றின. யாழ் ரசிக ரஞ்சன சபாவில் போட்டி இடம்பெற்றது.

கலாநிதி திரு. அ. சண்முகதாஸ், விரிவுரையாளர் திரு. மௌன குரு, ஆசிரியர் திரு. தேவன் - யாழ்ப்பாணம் ஆகிய மூவரும் மத்தியஸ்தர்களாகவிருந்தனர்.

ஈற்றில் கலாநிதி பூந்தான் யோசேப்புக் குழுவான யாழ். நவரச கலாமன்றத்தின் 'சங்கிலியன்' நாட்டுக்கூத்தே முதற் பரிசைத் தட்டிக் கொண்டது. இந்நாடகத்திலும் பூந்தான் யோசேப்பு அவர்களே 'சங்கிலியன்' பாத்திரத்தில் நடித்தார். இவர் குழுவினர்களான நடிகர்கள் திரு. சி. குணசிங்கம், திரு. பேக்மன் ஜெயராசா, திரு. பிரான்சீஸ் ஜெனம், திரு. சேனியர் செல்லத்துரை ஆகியோரும் சிறப்பாக நடித்தனர்.

அடுத்து அரசாங்க அதிபரின் பணிப்பில் இந்நாடகம் வீரசிங்கம் மண்டபத்தில் திரு. பூந்தான் யோசேபுகுழுவினரால் மேடையேற்றப் பட்டது. அரசாங்க அதிபராகவிருந்த திரு. லால் விஜயபாலா 300/- ரூபாயும், அவர் துணைவியார் நற்சான்றிதழும் கலாநிதி பூந்தான் யோசேப்புக்குப் பரிசாக வழங்கப்பட்டன. திரு. பிரான்சீஸ் ஜெனம் இவரும் 'சிறந்தநடிகர்' என்ற விருது பெற்றார்.

இப்படியாக நாட்டுக் கூத்துச் சக்கரவர்த்தி பூந்தான் யோசேப்பு அவர்களின் கலை உச்சமாயிற்று.

கலைஞர்களுக்கு மக்கள் விழா

யாழ்ப்பாண மாநகரம் நாட்டுக்கூத்துக் கலையில் சாதனைகள் புரிந்து வளர்ச்சியடைந்து வருவதைக் கணித்துவந்த யாழ் கலாமன்றம் பல்வேறு சிறப்பான கலைஞர்களைக் கௌரவிப்பதற்காக 1977-ல் யாழ் வீரசிங்கம் மண்டபத்தில் ஓர் கலைவிழாவை வைத்தது.

அவ்விழாவுக்கு கலாநிதி திரு. அ. சண்முகதாஸ் அவர்கள் தலைமை தாங்கினார். கலாநிதி சண்முகதாசின் வேண்டுகோளுக்கிணங்க நமது சக்கரவர்த்தி கலாநிதி பூந்தான் யோசேப்பு, நடிகமணி வி. வி.

வைரமுத்து. இருவரும் சில நாட்டுக்கூத்தின் பாடல்களை அவ்வரங்கில் பாடினார்கள். நடிகமணி வைரமுத்து கர்நாடக இசையிலும் பக்க வாத்தியங்களிலும் சிறப்பான தேர்ச்சியடைந்தவர். பூந்தான் அவரும் நாட்டுக்கூத்துப் பாடல்களை மிக நேர்த்தியாகப் பாடினார். தலைவர் அ. சண்முகதாஸ் அவர்கள் நற்சான்றிதழ் வழங்கிப் பாராட்டுரை நிகழ்த்தினார்.

இவ்விழாவில் பாசையூர் அண்ணாவியார் திரு. தி. இராசேந்திரம் அவர்களும் பாராட்டப்பட்டது குறிப்பிடத்தக்கது.

அவ்வாண்டுக் கடைசியில் வண. பயஸ் அடிகளின் வேண்டு கோளுக்கிணங்க, குருநகர் சந்தியோகுமையோர் பெண்கள் பாடசாலை மாணவிகளுக்கு 'செனகப்பு' நாடகத்தைத் திரு. பூந்தான் யோசேப்பு அவர்கள் பழக்கினார். இதே நாடகத்தை இளவாலை சென் ஹென்றிஸ் கல்லூரி அதிபர் வண. ஏ. பிரன்சீஸ் அடிகளின் வேண்டுதற்பிரகாரம், அக்கல்லூரி மண்டபத்திலும், பின்பு குருநகர் சென் யேம்ஸ் ஆலயக் கட்டிட நிதிக்காக அவ்வாலய முன்றிலிலும் மேடையேற்றி எண்ணு யிரம் ரூபாய்க்கதிசமாக நிதி திரட்டி உதவினார் கலாநிதி பூந்தான் யோசேப்பு.

காற்றினிலே வரும் கீதம்

1977-ல் நாடகக் கலைஞரும் நெறியாளருமான திரு. அ. தாசியஸ் தயாரித்த 'ஜெனோவா' என்னும் 'செனகப்பு' நாட்டுக்கூத்தை இலங்கை வானொலியில் ஒலிபரப்புவதற்காகக் கலைஞர் பூந்தான் யோசேப்பு அழைக்கப்பட்டார்.

அவரின் மன்ற உறுப்பினர்களான பாஷையூர் சி. குணசிங்கம், வளம்புரம் அ. பேக்மன் ஜெயராஜா, கொய்யாத்தோட்டம் பிரான்சீஸ் ஜெனம் ஆகியோருடன் பூந்தான் யோசேப்புவும் வானொலியில் அந் நாடகத்தைப் பாடினார்.

திரு. ஏ. எஸ். அருளானந்தம் ஜே. பி., திரு. ஏ. ஜெயராசா, ஏ. அன்றன் ஐயாத்துரை ஆகிய மூவரும் முறையே ஆர்மோனியம், மிருதங்கம், கட்டம் பக்கவாத்தியங்களாக வாசித்தனர்.

இந்நாடகம் தொடர்ந்து நான்கு வாரங்கள் வானொலியில் ஒலிபரப்பப்பட்டது. இந்நாடகம் ஒலிபரப்பப்படும்போது யாழ்ப்பாணத்தில் மட்டுமன்றிப் பல்வேறு நகரங்களில் உள்ள கலைஞர்களும் வானொலிப் பெட்டிகளுக்கருகில் கூட்டங்கூட்டமாகக் குழுமி நின்று

பூந்தான் யோசேப்புவின் குரலோசையைக் கேட்டு, ரசித்துக்கொள்வார்கள். இவரது பாடல்களை வாடுலி மூலம் கேட்டு ரசித்த இவரின் தென்னிந்தியக் கலையுலக நண்பர்கள் பலர் இவரைப் பாராட்டிக் கடிதங்கள் எழுதி வாழ்த்தியமை குறிப்பிடத்தக்கது.

பலகாலமாகக் கலைஞர் யோசேப்புவால் உருவாக்கப்பட்ட திரு. எஸ். நாதன், இன்று நாட்டுக் கூத்துப் பாடல்களை மிகச் சிறப்பாகப் பாடும் திறமை பெற்றுள்ளார். திரு. நாதன் பல நாட்டுக் கூத்துக் களில் பங்கு பற்றிக் கியாதி' பெற்றமைக்கும், இலங்கை வாடுலியில் அவர் பாடல்களைக் கேட்டு ரசிப்பதற்கும் வித்திட்டு வழிகாட்டியவர் கலாநிதி பூந்தான் யோசேப்பு அவர்களாகும். இப்படியாக நாடக மேடைகளிலும், இலங்கை வாடுலியிலும், விழாக்களிலும், சபாக்களிலும் தானும் பங்குகொண்டு, பல கலைஞர்களையும் பங்களிக்கச் செய்து சகல கலைஞர்களுக்கும் வழிகாட்டியாகவும் திகழ்பவர் பூந்தான் யோசேப்பு என்றால் அது மிகையாகாது.

கலாநிதி பூந்தான் வழங்கிய 'வேந்தன்' விருது

யாழ் - கொழும்புத்துறை புனித செபமாலை மாதா ஆலயக் கட்டிட நிதிக்காக நிதி திரட்டவென, யாழ்ப்பாணம் புங்கன்குளம் வீதியில் அமைத்த அலங்கார மேடையில் பூந்தான் குழுவினரின் 'சங்கிலியன்' நாடகம் நடைபெற்றது.

ஆரம்பத்தில் நான்கு கிராமத்து நாட்டுக் கூத்துக் கலைஞர்களான திருவாளர்கள் சாமிநாதன், சுவாம்பிள்ளை, திரேசம்மா, ஜெயராசா, வ. அல்பிறட், தீ. இராசேந்திரம் ஆகியோர் தனித்தனியே நாட்டுக் கூத்துப் பாடல்களைத் தன்னாசாரம் பாடி இனிமையாகக் கச்சேரி நடத்தினர். கொடியம்புத்துறை திருமதி திரேசம்மா சிறுவர் சிறுமியர்க்கு நெறிப்படுத்தி மேடையேற்றிய 'ஜெனோவா' நாட்டுக் கூத்து முடிந்ததும் கூட்டம் களைக்கடியது.

பூந்தான் குழுவினர் நாடகம் முடிந்தவுடன், சங்கிலியனாக நடித்துப் பாடிய பூந்தான் யோசேப்புவின் திறமையைக் கண்டு வியந்த பாஷையூர் அண்ணாவியார், திரு. இராசேந்திரம் அவர்கள், பூந்தான் யோசேப்புவுக்கு, 'நாட்டுக் கூத்துத் தந்தை' என்ற பட்டம் வழங்கிப் பாராட்டினார்.

அண்ணாவியார் தீ. இராசேந்திரம் அவர்கள் பாராட்டுரை வழங்கும்போது இவ்வாறு கூறினார்.

“கலாநிதி திரு. பூந்தான்யோசேப்பு அவர்கள், ஐம்பத்தைந்து ஆண்டுகளாகத் தனிமனிதராக நின்று நாட்டுக் கூத்துக் கலை வளர்ச்சிக்கு அயராது பாடுபட்டுத் தன்னை அக்கலைக்கே அர்ப்பணித்த பெருங்கலைஞன். அத்தகைய கலைஞான பூபதியாகிய கலாநிதி பூந்தான் யோசேப்பு அவர்களைப் பாராட்டி 'நாட்டுக்கூத்துத் தந்தை' என்ற பட்டமளிப்பதில் பெருமிதப்படுகிறேன்; என் இதயம் பூரித்து நிற்கின்றேன். அவர் நீண்டகாலம் இதன் வளர்ச்சிக்குப் பாடுபட்டவர். அதே போல மேலும் நீண்டகாலம் பாடுபட்டு அதன் வளர்ச்சிக்கு உந்து சக்தியாகத் திகழ்வாராக.”

அப்போது கலைஞர் பூந்தான் யோசேப்புவின் கண்கள் பனிமலரிதழ்கள்போல் கனிந்து பனித்தன:

இதனையடுத்துப் பூந்தான் யோசேப்புவின் கலைக்குழுவான நவரச நாட்டுக்கூத்துக் கலாமன்றத்தில் பல ஆண்டுகளாக அங்கம் வகிப்பவரும் அமிழ்தினுமினிதாக நாட்டுப்பாடல்களைப் பாடுவருமான கலைஞர் பாஷையூர் சி. குணசிங்கம் அவர்களுக்கு, சக்கரவர்த்தி பூந்தான் யோசேப்பு அவர்கள், 'நாட்டுக் கூத்து எழிலிசைவேந்தன்' என்ற பட்டம் வழங்கிக் கௌரவித்தமை குறிப்பிடத்தக்க அம்சமாகும்.

கலைஞனைக் கலைஞன் காழுறுதல் இயல்பு என்பதற்கு இதுவோர் எடுத்துக்காட்டாக அமைந்தது.

திரைப்படத்தில் கலாநிதி பூந்தான்

திரு. பூந்தான் யோசேப்புவின் இதயத்தில் நெடுங்காலமாக வேருன்றிய ஆசை, ஈழத்தின் திரைப்படம் மூலம் ஓரளவு தணிந்தது 1936-ல் அவர் சினிமாவில் நடிக்க வேணவாக் கொண்டு இந்தியா சென்று அலைந்து உலைந்து யாழ்ப்பாணம் திரும்பிய தவக்கோலத்தைப் பற்றி முன் அத்தியாயத்தில் குறிப்பிட்டேன்.

நாட்டுக் கூத்தையும் திரைப்படத்தில் புகுத்த விரும்பிய பூந்தான் அவர்களை திரைப்பட நடிகர் திரு. ஏ. ரகுநாதன் அவர்கள் சந்தித்துத் தமது தெய்வம் தந்த வீடு திரைப்படம் ஒன்றில் நடிக்கும் படி கேட்டது வாய்ப்பாக அமைந்தது. இதன்பேராக, பூந்தான் அவர்கள் அப்படத்தில் இராவணனாக நடித்தார். பொருத்தமான நாட்டுக்கூத்துப் பாடல்களைப் பாடி பல்லாயிரக்கணக்கான ரசிகர்களின் பாராட்டையும் இத்திரைப்படம் மூலம் பெற்றுக்கொண்டார்.

1977 கிளிநொச்சியில் திரு.வி.ஆனந்தசங்கரி எம். பி. தலைமையில் நிகழ்ந்த பண்டாரவன்னியன் நினைவு விழாவில், பாஷையூர் வளர் பிறை நாடக மன்றத்தின் 'கண்டியரசன்' பூந்தானின் நவரச நாட்டுக் கூத்துக் கலாமன்றத்தின் 'சங்கிலியன்', வன்னிப்பகுதி மக்களின் 'பண்டாரவன்னியன்' ஆகிய மூன்று நாடகங்கள் மேடையேற்றப் பட்டன.

'சங்கிலியன்' நாடகத்தில் சோழமன்னனின் மகளாக பாஷையூர், செல்வி அம்புரேஸ் இராசேஸ்வரியும், தோழியாகச் செல்வி பாவினுப்பிள்ளை வனிதாவும் மிகச்சிறப்பாக நடித்தனர். பின் சங்கிலியனாகக் கலாநிதி பூந்தான் யோசேப்பு நடித்தார்.

இந்நாடகத்தில் அங்கு சங்கிலியனாகப் பாடிய பூந்தானின் திறமையைக்கண்டு வியந்த திரு. ஆனந்தசங்கரி எம். பி. அவர்கள், அவரை வெகுவாகப் பாராட்டிப் பேசியதுடன், சங்கிலியன் நாடகத்தைத் தமது தொகுதியிலுள்ள இளைஞர்களுக்கும் பழக்கி மேடையேற்றுமாறு பூந்தானிடம் வேண்டிக்கொண்டார்.

பெருந்தன்மையோடு இணங்கிய பூந்தான் யோசேப்பு, புனித திரேசம்மா ஆலய வண. எட்மன் மைக்கல் அடிகளின் உதவியுடன், அங்குள்ள பாடகர்களுடம் மாணவை மாணவியர்களுக்கு மூன்று மாதம் பயிற்சியளித்து மேடையேற்றினார்.

எந்த நெருக்கடியான வேளையிலும் தாம் ஏற்றுக் கொண்ட கருமத்தை உரிய காலத்தில் முறையாக நிறைவேற்றிவைப்பதில் பூந்தான் யோசேப்புவுக்கு நிகர் பூந்தான் யோசேப்புவேதான். இதனால்தான் யாரும் துணிந்து எந்தப் பொறுப்பையும் - கொடுத்து விடுகின்றார்கள்; அவரும் அச்சொட்டாக அவற்றை நிறைவேற்றி விடுவார்.

கலைஞர் பூந்தானின் கலைக்கோவில் கைதவறியது

1978-ல் கிளிநொச்சி ஆலய வண. எட்மன் மைக்கல் அடிகளின் வேண்டுகோளுக்கிணங்க, அக்கிராமத்து வாலிபர்கள், யுவதிகள், சிறுவர் சிறுமியருள் இருபத்து மூன்று பாடகர்களைத் தெரிந்தெடுத்து, 'சங்கிலியன்' நாட்டுக் கூத்தை மூன்று மாதங்கள் பழக்கி மேடையேற்றினார் பூந்தான் யோசேப்பு.

பின் தொடர்ந்து இளவாலை சென் ஹென்றிஸ் கல்லூரி உயர் வகுப்பு மாணவ மாணவியருக்குக் 'கருங்குயில் குன்றத்துக் கொலை'

நாடகத்தை மூன்று மணி நேரக் கூத்தாகச் சுருக்கிப் பழக்கிக் கொண்டிருந்தார் பூந்தான். அப்போது ஓர் பேரிடி, அவர் வாழ்க்கையில் கோடையடியாகத் 'திடீர்' என்று விழுந்தது.

அவர் எதிர்பாராத விதமாக, அவர்தம் வாழ்க்கைத் துணைவியார் திருமதி எஸ்தர்மமா இயற்கை எய்திய பேரிடியே, அது.

எந்தவோர் கலைஞனுக்கும் அவன் உயிர்நாடியாகத் திகழ்வது அவனுக்கமைந்த - அவன் கரம்பற்றிய வாழ்க்கைத் துணைவி மட்டுமே. அவளின்றேல் இவனால் ஓர் அடிகூடக் கலையுலகில் முறையாக நகர முடியாது. அதன்கண் கலைஞனின் துணைவி நாளடைவில் அவன் தெய்வமாகின்றாள். அப்படி ஓர் தெய்வத்தை - ஓர் கலைக்கோயிலையே நமது கலைஞர் - சக்கரவர்த்தி பூந்தான் யோசேப்பு அவர்கள் இழந்து நின்று தவித்துத் துடித்துப் பதறினார்.

வாழ்ந்த நாட்களெல்லாம் நாட்டுக் கூத்து வளர்ச்சிக்காக - ஐம்பத்து நான்கு ஆண்டுகளாக அவரை ஊக்குவித்த கலைக்கோயில் அவர்தம் துணைவி. பணமுடைவின் போது நாடகம் மேடையேறத் தடைப்படுமாயின் தம் கணவரிடம் தாமே தமது ஆபரணங்களைக் கழற்றி அடைவு வைத்துக் கொடுத்து அவரை உற்சாகப் படுத்துவார். நாடகக் கலைஞர்கள் வீடுதேடி வந்தால், அன்பாகப் பண்பாக - உரிமையோடு வரவேற்று விருந்துபசாரம் செய்து, தேவைப் படுமிடத்துக் 'கைச்செலவு'க்குப் பணவுதவி புரிந்து கலைஞரைக் கௌரவித்த ஒப்பற்ற மாணிக்கம்.

1975-ம் ஆண்டு 'பொன்விழா' மலரில், தம் கலைக்கோயிலான வாழ்க்கைத் துணைவியார் திருமதி எஸ்தர்மமா அவர்கள் பற்றிக் கலைஞர் பூந்தான் யோசேப்பு அவர்கள் இவ்வாறு குறிப்பிடுகின்றார்:

“நாட்டுக் கூத்தில் நடிக்க முயன்ற ஆரம்பத்திலிருந்தே, எனது முயற்சியை ஊக்குவித்து, அதனை மற்றவர்களுக்கும் பழக்கி நடிக்கத் தூண்டி எனனை அயராது உழைக்கச் செய்தவர் எனது அன்புக்கிளிய வாழ்க்கைத்துணைவியார்தான் என்பதில் பெருமிதப்படுகின்றேன். தனது உடல் நலக் குறைவான காலத்திலும் பல பணிகள் புரிந்து நாட்டுக் கூத்துக்கலையை வளர்த்தவரும் - வளர்க்க எனக்கு உதவியரும் கலைக்கோயிலாகிய எனது அன்புப் பாரியாரை எனக்கீந்த எல்லாம் வல்ல பரமதேவனை நாட்டுக்கூத்துக் கலையின்பேரால் வாழ்த்தி வணங்குகின்றேன்”

அன்று துணைவியார் வாழும்போதே துணைவியாரை வணங்கிய கலைஞர் பூந்தான் யோசேப்பு அவர்கள், மூன்று ஆண்டுகள் கழிந்து

1978-11-16-ம் திகதி தன் கலைத் தெய்வத்தை இழந்து தவித்த கோலம், கலைஞர்கள் அனைவரையும் நெஞ்சருக்கிய — சோகத்தி லாழ்த்திய காட்சியாகும்.

அவர் தம் கலைத்தெய்வத்தின் மரணச் செய்தி எட்டியதே தாமதம் பல்வேறு திக்குகளிலிருந்தும் பல்லாயிரக்கணக்கான மக்கள் — கலைஞர்கள், ரசிகர்கள், அநுதாபிகள் — இந்து சமய மக்கள் — இஸ்லாமிய மக்கள் — கத்தோலிக்க மக்கள் — சாரி சாரியாக வந்து அஞ்சலி செலுத்தினர்.

கிளிநொக்கி வண. எட்மன் மைக்கல் அடிகளும் அவர் தம் பாடற் குழுவினரும் இறுதியாத்திரையிற் பங்கு கொண்டனர். பூந்தான் அவர்களின் கலையுலக நண்பர்கள், மாணவர்கள் வீதிகளெங்கும் அலங்கரித்தனர். அவர் கலைக் கோயில், இல்லத்திலிருந்து சேமக்காலாவரை இரங்கற் பாக்கள், ஒப்பாரிப் பாடல்களைக் கலைஞர்கள் பாடினர்.

சகல கலைஞர்களும் தங்களில்லத்துக் கிரிகைகளிற் பங்கு கொண்ட பாசவுணர்வோடு கலைஞர் பூந்தானுக்கு உதவினர். தமது அன்பு மனைவியாம் கலைக் கோயிலின் இழப்பால் சக்கரவர்த்தி பூந்தான் யோசேப்பு அவர்கள் பல மாதங்கள் நாடகங்களிலும் பொதுக் கலை நிகழ்ச்சிகளிலும் பங்குபற்றாமல் துயரத்திலாழ்ந்து கிடந்தார்.

ஆயினும், அவர் கலையுள்ளம் நீறுபூத்த நெருப்பாகக் கனன்று கொண்டேயிருந்தது.

கலையுலகில் மீண்டும் கலைஞர் பூந்தான்

கலையுலகில் காலுன்றி இன்பப் புனலாடியவர்கள் அதனின்றி கரையேறுவது முடியாத காரியம். கலைஞர் பூந்தான் நிலையும் அப்படித் தானிருந்தது. நாளாவட்டத்தில் ஒருவாறு மனந்தேறிக் கூத்தாடவும் பாடவும் மேடையேற்றவும் தொடங்கினார்.

இளவாலையில் ஒத்திகையின்போது இழவுச்செய்தியோடு நிறுத் தப்பட்ட 'கருங்குயில் குன்றத்துக்கொலை'யை மேடையேற்ற வேண்டுமென. கல்லூரி அதிபர் வண. அன்ரன் ராஜநாயகம் அடிகள் விரும்பிய தற்கிணங்க, சென். ஹென்றிஸ் கல்லூரி மாணவ மாணவியரின் சுருக்க நாடகத்தை 1-9-1979 சித்திரையில் - பரிசுத்த பாப்பரசரின் பிரதிநிதி இளவாலைக்கு வருகை தந்த தினத்தன்று பல நிகழ்ச்சிகளுக்கு மத்தியில் பூந்தான் யோசேப்பு மேடையேற்றினார்.

இந்நாடகத்தைப் பார்த்த பாப்பரசரின் பிரதிநிதியான அடிகள், மாணவ மாணவியரையும், பூந்தான் யோசேப்பு அவர்களையும் அழைத்து ஆசியருள் வழங்கினார்.

இதன்பின் இளவாலைக் கன்னியர் மடத்தின் வெளியரங்கில் அதனைச் சிறப்பாக மீண்டும் மேடையேற்றினார்.

விண்ணப்பம் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது

திரு. முத்துக்குமாருப் புலவர் பாடிய 'அலங்காரரூபன்' நாட்டுக் கூத்தின் ஏட்டுப்பிரதியில் பூந்தான் யோசேப்பின் கவனம் சென்றது. இதுவரை எங்குமே அரங்கேறாத இந் நாடகத்தை எப்படியும் மக்களுக்கு அறிமுகப்படுத்த அவர் விரும்பினார்.

அண்ணாவியார் தீ. இராசேந்திரம் துணையுடன் இணைந்து பூந்தான் முன்பு இசையமைத்த சில பாடல்களைச் சில கலைஞர்களுக்குப் படித்துக் காட்டினார். மேற்கூறிய புலவரின் 'தேவசகாயம் பிள்ளை' நாட்டுக் கூத்துப் பாடல்களிலும் பார்க்க, இப்பாடல்களில் கருத்தாழமும், சுவையும், விறுவிறுப்பும் காணப்பட்டன.

எனவே, முதல் இதனை வானொலி நாடகமாக ஒலிபரப்ப விரும்பி, யாழ்ப்பாணம் திரு. வெ. யோகேஸ்வரன் எம். பி. அனுசரணையோடு, இந்நாடகம் வானொலியில் மூன்று மணிநேர நாட்டுக் கூத்தாகப் பாடுவதற்கு ஒதுக்கப்பட்டது. தினம் அரைமணியாக வாரம் மும்முறை இரண்டு வாரங்கள் தொடர்ந்து ஒலிபரப்பப்பட்டது.

நாட்டுக் கூத்து எழிலிசை வேந்தன் சி. குணசிங்கம், பேக்மன் ஜெயராசா, பி. ஜெனம், செல்லத்துரை, செல்விகள் நந்தினி சபாரட்ணம், சைலா மரியாம்பிள்ளை, லங்காதேவி பொன்னுத்துரை ஆகிய கன்னியர்களின் திறமையைப் பயன்படுத்திய கலாநிதி பூந்தான், தாமும் பங்கெடுத்து, 'அலங்கார ரூபன்' நாடகத்தை நெறிப்படுத்தியிருந்தார்.

பூந்தானின் முயற்சியால் வானொலியில் நாட்டுக் கூத்துக்களுக்கான கதவுகள் திறக்கப்பட்டன. எனவே, திறக்கப்பட்ட வானொலிமூலம், பாஷையூர், சொற்கலைப் புலவர் ஏ. சூசைப் பிள்ளை அவர்களின் 'கிளியோபாத்ரா', 'கற்பக மாலா, நாடகங்களையும், கொழும்புத்துறைக் கலைஞர்களின் 'ஹரிச்சந்திரா', சில்லாலைக் கன்னியர்களின் 'சஞ்சுவாம்' ஆணக்கோட்டை நடிக கலாமணி எஸ்.

சிலுவைராசா அவர்களின் குயிலோசை சின்னத்துரை ஆகிய கலைஞர்களால் பல தடவைகள் நடித்துப் புகழ் பெற்று — பின் கலைஞர் சு. தம்பித்துரை — ஆ. ஆரோக்கியநாதன் ஆகியோரின் நெறிப்படுத்தலில் கன்னியர்கள் நடித்த 'பாலசூரன்' போன்ற நாடகங்கள் இன்று ஒலிபரப்பாவகை நினைத்து இறும்பூதெய்தும் கலாநிதி பூந்தான் யோசேப்பு அவர்களில் ஒருகலைஞனின் விசால — பண்பான கலை இதயத்தைப் பார்க்கமுடிகின்றது.

இம்முதுபெருங் கலைஞரால் நாட்டுக்கூத்துகளுக்குத் திறக்கப் பட்ட வாடுகெலிக் கதவுகள் என்றும் அடைபடாமல் சகல சிறந்த நாட்டுக் கூத்துக் கலைஞர்களுக்காகவும் திறந்திருக்க வேண்டும் என்பதே அவர்தம் எதிர்பார்ப்பு.

1978-ல் புங்குடுதீயு புனித அந்தோனியார் ஆலய உறுப்பினர் ஆசிரியர் ச. பூராசாவின் அழைப்பிற்கிணங்கி, 1978-7-22-ம் திகதி புனித அந்தோனியார் ஆலய அரங்கில் பூந்தான் குழுவினரின் சங்கிலியன் நாட்டுக்கூத்து மேடையேற்றப்பட்டது, இதில் சங்கிலியனாக நடித்த பூந்தான் அவர்களுக்கு, அக்கிராம மக்களின் சார்பாக வைத்திய கலாநிதி பிலிப் அவர்கள் பொன்னாடை போர்த்திக் கௌரவித்தார்.

அதனையடுத்து பலாலி அந்தோனிபுரம் என்ற புதுக்குடியிருப்புக் கிராமத்தில், பலாலி, மயிலிட்டி, இளைஞர்கள் யுவதிகளுக்குப் பூந்தான் பழக்கிய 'விஜயமனோகரன்' நாட்டுக்கூத்து இவரால் 'மேடையேற்றப் பட்டது.

1946-ம் ஆண்டிலிருந்து 1979-ம் ஆண்டுவரை இருபத்தொரு நாட்டுக் கூத்துக்களில் - அரசபாத்திரங்களில் நடித்துவரும் முதுபெரும் கலைஞர் திரு. சவிரிமுத்து அவர்களுக்கு, இதே மேடையில் கலாநிதி பூந்தான் பொன்னாடை போர்த்தி, -நாட்டுக் கூத்து மாமன்னன்' என்ற பட்டமும் வழங்கிப் பாராட்டினார்.

கலைஞர்கள் மத்தியில் முடிசூடா மன்னன்

கலைஞர் பூந்தான் நாட்டுக் கூத்துக் கலையுலகில் கெட்டியான சுவடு பதித்துக்கொண்டிருந்த வேளையில், யாழ் - ஆசனக்கோயில் கட்டிட நிதிக்காக 'எஸ்தாக்கியார்' நாடகத்தை மேடையேற்ற எண்ணினார்.

இதன் பொருட்டு, கொழும்புத்துறை, பாஷையூர், குருநகர், நாவாந்துறை, வவுனியா, சுண்டிக்குளி, நாரந்தனை, கொய்யாத்த

தோட்டம், மயிலிட்டி, பலாலி, இளவாலை ஆகிய கிராமங்களிலுள்ள, சிறந்த பாடக நடிகர்களைச் சேர்த்துக் கொண்டார், நாடகம் யாழ் ஆசனக்கோயில் வளவில் உள்ள மேடையில் நடைபெற்றது.

குருக்கள், கன்னியாஸ்திரிகள், நாட்டுக் கூத்துக்களைச் சிறப்பாகப் பழக்கி மேடையேற்றிய அண்ணாவிமார் முதலான பல்வேறு துறையினரும் சலந்து கொண்டனர். மக்கள் கூட்டம் நிரம்பி வழிந்து கொண்டிருந்தது.

பக்கவாத்தியக்காரர் சகிதம் தோன்றிய கலைஞர்களுக்கும் நடிகர்களுக்கும் பூந்தான் யோசேப்பு தம் குழுவினர் சார்பில் வரவேற்புரை நிகழ்த்தினார். வைத்திய கலாநிதி திரு. பிலிப் அவர்கள் சகல கலைஞர்களுக்கும் பொன்னாடை போர்த்தினார். மன்றத் தலைவர் திரு. அருளா னந்தம் நடிகர்களுக்குக் கௌரவப் பட்டங்கள் வழங்கினார்.

பல பெரியோர்களால் தமக்கு வழங்கிய பட்டங்களைப் பகிர்ந்தளித்த பெருந்தகை பூந்தான் யோசேப்புவின் பட்டங்கள் முறையே இவ்வாறு வழங்கப்பட்டன :

குருநகர், ஆ. சுவாம்பிள்ளை — 'கலைக்குரலில்'

நாவாந்துறை தெற்கு, ம. செல்வம் — 'நாட்டுக் கூத்துப் பேரொளி'

நாரந்தனை, அ. அருளப்பு — 'கலைக் காவலன்'

நாவாந்துறை வடக்கு செ. பெலிக்கியான் — 'நாட்டுக் கூத்து மாமேதை'

பாஷையூர், அ. செபஸ்தியாம்பிள்ளை — 'நாட்டுக் கூத்துச் சக்கரவர்த்தி'

சுண்டிக்குளி, எஸ். ஏ. அருளானந்தம் ஜே. பி. — 'இசையரசு'

சுண்டிக்குளி, எ. அன்ரனி ஐயாத்துரை — 'கடச் சக்கரவர்த்தி'

மேற் குறிப்பிட்ட ஏழு கலைஞர்களுக்கும் பட்டங்கள் வழங்கி முடியச் சுமார் ஒருமணிநேரம் எடுத்தது.

'தற்காலம் தகுதிக்கேற்ப பட்டங்கள் வழங்கப்படுகின்றனவா?' என்ற சர்ச்சை கலையுலகில் விமர்சிக்கப்பட்டாலும், கௌரவிக்கப்பட்ட இந்த ஏழு கலைஞர்களும் தங்கள் ஆசானும் குருவுமாகிய நாட்டுக்

கூத்துச் சக்கரவர்த்தி - வெண்கலக் குரலோன் - கலாநிதி பூந்தான் யோசேப்பு அவர்களை ஒருங்குசேரப் பாராட்டிக் கௌரவிக்க விளைந்தனர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

இதன் விளைவாக வந்தனைக்குரிய ஆண்டகை வண. தீயோகுப் பிள்ளை அவர்களால் தமதுகுரலுக்கு 'மலர்க்கிரீடம்' அணிவித்துத் தங்கள் முடிசூடா மன்னனாகப் பூந்தான் அவர்களைப் போற்றி ஏற்றினர்.

அப்போது 'முடிசூடா மன்னன் பூந்தான் யோசேப்பு வாழ்க!' என்ற கோசங்கள் மக்கள் மத்தியில் வானளாவி ஒலித்துப் பரவின்.

இருவாரங் கழிந்து மக்கள் ஒன்று கூடி இவரிடம் நாடகம் அரங்கேற்றமாறு வேண்டினர். 'எஸ்தாக்கியார்' நாட்டுக் கூத்து மீண்டும் அதே திடலில் மேடையேற்றப்பட்டது.

மறுவாரம் நாரந்தனை வடக்கு 'தம்பாட்டி' என்ற கிராமத்து வாசிகசாலை நிதிக்காக இந்நாடகம் பூந்தான் குழுவினரால் மேடையேற்றப்பட்டது.

அங்கு காவலுரர்க் கவிஞர் திரு. எம். செல்வராஜா அவர்கள் பூந்தான் யோசேப்புவை வாழ்த்தியுரைக்கையில் இலக்கிய நயம் சொட்ட இவ்வாறு குறிப்பிட்டார்.

"நமது நாட்டுக்கூத்துச் சக்கரவர்த்தி திரு. பூந்தான் யோசேப்பு அவர்களை வாழ்த்திப் பாமாலை சூட்ட எனக்குக் கிடைத்த சந்தர்ப்பம் போலிகளுக்குக் கசப்பாகவிருக்கலாம். ஆனால், எனக்கு இது சீனி போல் இனிக்கிறது பூந்தான் யோசேப்பு ஒரு வெள்ளடிச் சேவல், இது கூவாது விடின் பேட்டுக் கோழிகள் முட்டையிடமாட்டா. தற்காலம் சேவலில்லாமல் முட்டை யிடுவதாகப் பாசாங்கு செய்யும் பேட்டுக் கோழிகளையும் கலையுலகம் கண்டு வருகிறது. அதாவது, கண்ட பாவனையில் கொண்டை முடித்துவிட்டு அதிகம் பிதற்றிக்கொள்ளும் போக்குக் கலையுலகில் ஒரு தொற்றுநோயாகிவிட்டது. இதனால் சிறந்த கலைஞர்கள் முறையாகப் போற்றப்படுவதில்லை. கண்ட பாவனையில் கொண்டை முடிப்பவர்களால் கலையுலகம் நலிந்து வருகிறது. இதனைக் காப்பாற்றி வலிமைபெறச் செய்துவரும் கலைஞர்களில் பூந்தான் சிறப்பிடம் வகிக்கிறார்"

காவலுரர்க் கவிஞர் திரு. செல்வராசா அவர்களின் கூற்றில் உண்மை அழுத்தம் தெரியத்தான் செய்கின்றது. 'கானமயிலாடக் கண்டிருந்த வான்கோழி' யாகத்தான் கலையுலகம் சீரளிந்துவிட்டது. ஆனால், இது நீடிக்காது. கவிஞர் செல்வராசா காணும் சிறப்பு கலையுலகில் நிலவத்தான் போகிறது என்பது என் திட்டம்.

மேற் குறிப்பிட்ட நாடகத்தில் எஸ்தாக்கியாராகப் பிரதம பாத்திரமேந்தி ஐந்தாவது நடிகராக நடிப்பவர் சமூகங் கொடுக்கத் தவறினார் அதனால் திறையான் அரசு பாத்திரத்தில் நடித்த பூந்தான் யோசேப்புவே ஐந்தாவது எஸ்தாக்கியாராகவும் 'நாடககாரனு'க்கு நடித்துப்பாடினார்.

அப்போது அங்கே பல கலைஞர்கள் இவ்வாறு சம்பாஷித்துக் கொண்டனர். அவர்கள் பேச்சு மொழியில் அப்படியே தருகிறேன் :

'ஆர் வராட்டியும் எங்கட அண்ணாவி பூந்தான் சமன் செய்து போடும். அந்தாளுக்கு எந்தக் கூத்தைக் கொடுத்தாலும் 'விண்' கூவிக்கொண்டு பாடும்.....'

உண்மைதான். பூந்தான் யோசேப்பு 'விண்' கூவிக் கொண்டு நடிப்பவர் மாத்திரமல்ல, அவர் பெரும் விண்ணாகவும் படிப்பவர்தான்.

நாட்டுக் கூத்தும் பிற்பாட்டும் குழப்பமும்

1958 லிருந்தே நாட்டுக் கூத்துக்களில் ஆர்மோனியம் பிரதான பக்கவாத்தியமாகச் சேர்த்து இசைக்கப்பட்டதும், இதற்கு வித்திட்டவர் கலாநிதி பூந்தான் இசைக்குழுவினர் என்பதையும் முன் அத்தியாயங்களில் குறிப்பிட்டுள்ளேன். ஆர்மோனியம் பக்கவாத்தியமாக்கப் பட்டதன் நோக்கம், வாய்ப்பாட்டுக் காறர் பக்கப் பாட்டுக்களைப் பாடாமலே ஆர்மோனியம் அதனைச் செப்பனிடவேண்டும் என்பதற்காகவே. இதனை அனுசரித்துப் பாடுவோர்க்குச் சிறந்த தாள லய சுருதி ஞானம் வேண்டும். இவற்றை முறையாக நெறிப்படுத்திய கலைஞர்களில் பூந்தான் யோசேப்புவின் சிறப்பு மிகவும் போற்றக் கூடியது.

பக்கப்பாட்டுப் பாடுபவர்கள் ஒத்திகையின் போது ஒத்துவராமல் விருந்துவிட்டு, மேடையேற்றத்தில் மட்டும் வந்து பாடுவதால்தான் சிறப்பான நாடகங்களும் சீர்கெடுகின்றன. இது பாடுவோர்க்குப் புரியாது; பார்ப்பவர்க்கே புரியும்.

நடிகர்கள் பாடும் பாடல்களைப் 'பக்கப்பாட்டுக்காரர்' என்ற பிற்பாட்டுக்காரர் அப்படியே தத்ரூபமாகப் பாடமுடியாமல், தாம் விரும்பியபடி சொற்களை வேறுபடுத்திக் கையாண்டு—ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வோர் தினுசில் பாடுவதால் ஏற்படும் குழப்பம் அனந்தம். இதனை விட இன்னொரு நரகவேதனை என்னவென்றால், நடிகன் பாடிக்கொண்

டிருக்கும்போதே, 'கொப்பி' பார்ப்பவர், தன்னையே நடிக்காமனியாகக் கருதிக்கொண்டு, பெரும் உரத்த குரலில் பாடல்களையும் வசனங்களையும் ஒப்புவிப்பதாகும்.

நடிகன் பாடல்களை மனனம்பண்ணிவைத்துப் பாடினும் இந்தக் கொப்பி பார்க்கிற ஆசாமி உரத்த குரலில் சொல்லிக் கொடுத்துக் கொண்டே குழறுபடி செய்துகொண்டிருப்பார். இந்தக் குழறுபடிகளால் பெரும் நடிகனும் நடிக்கமுடியாமல் திக்குமுக்காடுவான். நாடகத்தில் சாபக்கேடான இந்த அசிங்கத்தை நீக்கினாலே நாடகம் உருப்படும். இத்தகைய கொப்பிபார்ப்போரால் பூந்தான் யோசேப்பு எந்தவித இடைஞ்சலும் இராது அவருக்கு எந்த நாடகப்பாட்டும் சொந்தமானதெனலாம். அத்தனையும் மனதில் பதிந்ததே ஆண்டவன் கொடை என எல்லாரும் சொல்லுவார்கள்.

1961-ல் பக்கப்பாட்டுக்காரர்களின் இடத்தை வாத்தியங்கள் நிறைவாக்கும் முறையே அதிகமாகவிருந்தது, வயலின், புல்லாங்குழல், மிருதங்கம், டோலக், கெஞ்சிரா, கடம் — ஆகிய பக்கவாத்தியங்களை பூந்தான் குழுவினரே முதன் முறையாக நாட்டுக் கூத்துக்களில் கையாண்டவர். எனினும், முறையாகப் பாட்டுக்காரர் நடிகர்களுக்குக் கொடுக்கும் ஒத்துழைப்பும் அனுசரணையும் மேற் குறிப்பிட்ட வாத்தியங்களில் விறைப்பாகவிருக்கவில்லை என்பதையும் பூந்தான் யோசேப்பு அனுபவ வாயிலாகக் கண்டுகொண்டார்.

1961 வரை தமது இசைஞானத்தையும், பலத்தையும், குரல் வளத்தையும் நம்பிக் கூத்துப்படித்துவந்த பூந்தான் குழுவினர், 1962-ம் ஆண்டிலேயே முதன் முதல் ஒலிபெருக்கியைக் கையாளத் தொடங்கினர் 1962-ல் தான் நாட்டுக்கூத்துக்கு ஒலிபெருக்கி உபயோகம் ஆரம்பமானது. நடிகர்கள் தங்கள் சொந்தக் குரலில் பாடும்போது பாட்டுகள் மதுரகானமாக இயல்பாய்மைந்த தன்மையில் இன்பமாகவிருக்கும், இவ்வின்ப நாதம் ஒலிபெருக்கியில் கேட்கும்போது இருப்பதில்லை. பிரதிக்கும் பிரதிபிம்பத்துக்கும் உள்ள வித்தியாசம் எப்படியோ அப்படியே அந்நாதம் ஒலிக்கும். பாடல்களை ஒலிபெருக்கியில் கேட்கும் போது சிறந்த அன்யோன்யமான பாட்டுகள் கூட அலறுவதாக ரசிகர்கள் முணுமுணுப்பார்கள். இயற்கையாகப் பாடும் — ஒலி பெருக்கியில்லாத நாடகங்களையே முழுமையாக ரசிக்க முடியும் என்பது உண்மையே.

ஆதலால் அக்காலத்தில் கொட்டகைக்கு எதிரே அணித்தாக மக்கள் இடம் பிடித்துக் கூத்துப்பார்க்கவெனத் தமக்குள் முண்டி

யடித்துக் கொண்டே ரகளைப்படுவார்கள். இவற்றைப்பார்க்கும்போது சற்று வேடிக்கையாகத் தோன்றும்.

சில கிராமங்களில் ஜனங்கள் ஆறு மணிக்கேவந்து பாய் விரித்து அடையாளம் வைத்துவிடுவார்கள். பிற கிராமங்களிலிருந்து கூத்துப் பார்க்கவரும் மக்கள் நடிகர்களின் முகபாவம், கண் சுழற்சி, வாயசைவு உடையலங்காரம், தோற்றப் பொலிவு என்பவற்றைக் கண்டு களிக்க வேண்டுமென்பதற்காக நேரத்துடனே மேடைக்கு முன்னால் பாய்களை விரித்து, குடும்பசமேதரர்களாக அக்களித்து ஆரவாரித்துக் கொண்டு தாங்கள் கொண்டு வந்த இரவுக் கட்டுச்சோற்றையும் சாப்பிட்டு, இருந்து ஓய்வு எடுத்துக்கொள்வார்கள்.

இத்தகைய 'முகப்பாத்தி'க் காட்சிகளை நடிகர்களே மாலையில் வந்து நின்று பார்த்துக்களிப்பார்கள். பூந்தான் யோசேப்பு தமது கட்டம் வரும்வரை இப்படியான காட்சிகளை ரசித்து, மக்களையே குதூகலத்துடன் பார்த்துக்கொண்டு வலம்வருவார்.

முகமாலைக் கோவிற் திருவிழாவில் பூந்தான் கலைக்குழுவினர் நாடகம் படித்த நாட்களில், முதல்நாள் ஐம்பது சதம் விற்பனை ஓலைப் பாய் கூத்திலன்று ஒரு ரூபாயாக உயர்ந்துவிடும். அன்று மாலை ஒரு ரூபாய்க்கு விற்பனை பாய் ஏழு எட்டுமணியளவில் இரண்டு இரண்டரை ரூபாயாக விலை ஏறுவதுண்டு. நாடகம் தொடங்கும் கட்டத்தில் இந்த ஓலைப்பாய்களுக்கே பெருந் தட்டுப்பாடாகிவிடும்.

தற்போது சினிமாவின் தாக்கம் மக்களிடம் அதிகம் ஊடுருவியுள்ளது எனவே, இரவு இரவாக விழித்திருந்து கூத்துப் பார்க்க மக்கள் 'பஞ்சி'ப் படுகின்றனர். இதனையுணர்ந்த கலாநிதி பூந்தான் யோசேப்பு தற்போது நாடகத்தின் நீளத்தைக் குறுக்கி, தேவையற்ற பாத்திரங்களை நீக்கி, காட்சிகளில் புலப்படுத்தும் புதிய உத்தி முறைகளை நாட்டுக் கூத்துக்களில் கையாண்டு வருகிறார்; இந்தப் புதிய உத்திமுறைகள் அவருக்கு வெற்றியுமளித்துள்ளன.

இதன் பிரகாரம் நாட்டுக் கூத்து இப்போதெல்லாம் ஐந்து ஆறு மணித்தியாலங்களை உள்ளடக்கியே நடைபெறுகின்றது! பல்வேறு கிராமங்களிலும் பூந்தான் அவர்களின் புதிய உத்திமுறைகள் வேறு அண்ணாவிமார்களாலும் கையாளப்படுகின்றன. மூன்று மணித்தியாலத்துக்குள் ஒரு நாட்டுக் கூத்தை முழுமையாக மேடையேற்றும் உத்திகள் கையாளப்படின மேலும் நாட்டுக் கூத்துக் கலையுலகம் சிறந்து விளங்கும் என்பது என் அபிப்பிராயம். பூந்தான் அவர்களும் இக்கருத்தினையே கொண்டுள்ளார்.

இத்தகைய சிறப்பு வாய்ந்த கலைஞர் அவர்கள். ஐம்பது ஆண்டுகளாக நாட்டுக் கூத்துக் கலையில் ஈடுபட்டு, சிறப்பாகவும், திறமையாகவும் நாடகங்களை மேடையேற்றிய ஆணைக்கோட்டைக் கலைஞர்களுடன் இணைந்து கலைப்பாலம் அமைத்தோ, அங்குள்ள நாடக நடிகர்களுடன் இணைந்தோ செயற்படாமல் விட்டதனை என்னால் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை.

கலைஞர் பூந்தானின் தனித்துவ தரிசனம்

யாழ்ப்பாணம் ஊர்காவற்றுறை கரம்பனைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட திரு. மனுவேற்பிள்ளை அவர்களின் மூத்த புதல்வராக 1904-3-19 இல் அவதரித்த பூந்தான் யோசேப்பு, யாழ்ப்பாணம் சென் சார்ன்ஸ் பாடசாலையிலும், சம்பத்திரிசியர் கல்லூரியிலும் கல்வி கற்றார்.

தேசிய உற்பத்தித் தொழில் புரிய விரும்பி யாழ்ப்பாணத்துக்கே உரித்தான சுருட்டுத் தொழிலில் ஈடுபட்டார். சொற்ப காலத்தில் அத் தொழில் கசந்தது. மறியற்சாலையில் ஓர் அரசாங்க உத்தியோகத்தில் சேர்ந்தார். அதுவும் கசந்தது. 1925-ம் ஆண்டு சித்திரை மாதம் பெரியவிளாணைச் சேர்ந்த அவரது மாமன் திரு. தவிதுப்பிள்ளையின் புதல்வி எஸ்தரம்மாவைத் திருமணம் புரிந்தார்.

1936-ல் திரு. மு. வி. ஆசீர்வாதம் ஜே. பி. யின் தாய் மாமனும், 'மரியதாசன்', 'விஜயமனோகரன்' நாட்டுக் கூத்துக்களை இயற்றியவரும் நகைவியாபாரியுமான புலவர் திரு. வெ. மரியாம்பிள்ளை அவர்களுடன் நகை வியாபாரத்தில் ஈடுபட்ட திரு. பூந்தான் யோசேப்பு, இன்றும் அதனையே சொந்தத் தொழிலாகக் கொண்டு வருகின்றார்.

இவர் கலைச் செல்வத்துடன் பிள்ளைச் செல்வத்தையும் பெற்ற பேற்றினர். இரண்டு ஆண்களும் இரண்டு பெண்களும் இவர் பிள்ளைச் செல்வங்களாவர். இவர் தம் பேறினால் கலையுலகில் தக்க இடம் பிடித்துக் கொண்ட இவர் தம் பெருமகன் திரு. செபஸ்தியாம்பிள்ளை அவர்கள் இவரின் கலையுலக வாரிசாகத் திகழ்ந்து வருகிறார். பேரமக்களும் பீட்டப்பிள்ளைகளுமாக பல செல்வர் செல்விகளுமுண்டு.

சக்கரவர்த்தி பூந்தான் யோசேப்புவைப் பார்க்கும் போது அக் காலம் தமிழ்த்திரைப்படவுலகில் கொடிகட்டிப் பறந்த நடிக சிகாமணி இசையலங்கார பாகவதர் திரு. பி. யூ. சின்னப்பாவின் உருவமே நமது நினைவிற்கு வரும். பி. யூ. சின்னப்பா நடித்துப் பெரும் புகழ்

ஈட்டிய, 'ஆர்யமாலா', 'கண்ணகி', 'ஐகதலப்பிரதாபன்', 'குபேர குசேலா', 'உத்தம புத்திரன்', 'மனோன்மணி' போன்ற திரைப் படங்களைப் பார்த்தவர்களுக்கு இதன் உண்மை தெரியும்.

இதனோடு போலும் பூந்தான் யோசேப்பு தமது தொழில்ஸ்தாபனத்தில்; நடிகசிகாமணி பி. யூ. சின்னப்பாவின் உருவப் படத்தையும் தமது நடிகபாவப் புகைப்படங்களுடன் இணைத்து வைத்து உள்ளார் என்று நினைக்கத் தோன்றுகின்றது. இந்தியத் தமிழ்த்திரைப் படக்கலையுலகில் நடிக சிகாமணி பி. யூ. சின்னப்பாவென்றால், ஈழத்து நாட்டுக் கூத்துக்கலையுலகில் நடிகவேந்தன் கலாநிதி பூந்தான் யோசேப்பு எனலாம். பி. யூ. சின்னப்பா கட்டையர்; பூந்தான் சற்று நெட்டையர். அது ஒன்றே வித்தியாசம்.

நல்லெண்ணெய்க் கருமை பேந்த பொலிந்த மேனி; பரந்த கம்பீரித்த வட்ட வடிவமான அழகு காந்தும் செளந்தர்ய முகம்; மேல் வாரிவிட்ட சிலுப்பாவாகச் சுருள் மேவிய மயிர் பிடரிவரை அடர்ந்து 'பளபள'த்திருக்கும். கருநீல வெண்காந்த விழிகள்; சற்று விரிசலான வெட்டு மீசை; நேர் எதிர் கொண்ட உறுபார்வை; அகன்ற ஏறு நெற்றி; நெஞ்சு நிமிர்ந்த கொலுவார்ந்த நடை; தூய வெண்ணிற வேஷ்டி உடுத்துத் தமிழ்த் தேசிய ஆபாரம் அணிந்து மார்வாடியாக வீட்டிருக்கும் சருகைச் சால்வை — இப்படியாக ஒரு சுத்தத் தமிழனின் சுய தோற்றமாக நமது கண்ணில் சித்திரமாகத் திகழும் கலாநிதி திரு. பூந்தான் யோசேப்பு, இடது கையைப் பின் புறங் கட்டிய வண்ணம் வலது கரத்தில் சுருட்டுடன் வீதியில் — கலைக் கூடங்களில் — நாடக மன்றங்களில் பவனிவரும்போது பார்த்தால் அன்ன நடையலங்காரமாகவேயிருக்கும்.

சிரிக்கும்போது 'கலகல'த்துச் சத்தமாக ஒலித்துக் குதூகலிப்பார். சம்பாஷிக்கும்போதும் அடிக்கடி சிறு குழந்தைபோல் ஓய்யா ரித்துக் குலுங்கிக் குலுங்கிச் சிரிப்பார். உற்று நோக்கும்போது அவர் முகத்தில் கலையின் மேதைத்தனம் 'பளிச்'சிடும். 'ஆஹ் ஆஹ்' என்று வாய் திறந்து சிரிக்கும்போது வெண்முத்துப் பவளம் போன்ற அவரது பல்வரிசைப் பற்கள் முத்துச்சரங்களாகத் தெரியும். கை கூப்பி வணக்கம் கூறமாட்டார். ஓர் அரசபாவனையில் உடம்பு சரித்து, சிரசைத்தே வணக்கம் தெரிவித்து வாஞ்சை காட்டுவார்.

இத்தகைய தோற்றங்களும் குணவியல்புகளுங் கொண்ட கலைஞர் பூந்தான் யோசேப்பு, நாடகங்களில் மேடையேறிக் கொலுவீற்றிருந்து நாடகம் முடிந்து மேடை விட்டு இறங்கும்வரை கடலேறென இடியுண்டதிரப் பாடி நடிக்கும் விதம் பார்ப்போரை வியப்பிலாழ்த்தும்.

‘பர்ப்பதற்குப் பசுமையுடைத்தான பூந்தான் யோசேப்புவா இப்படி யெல்லாம் அண்டகோளமதிரும்படியாகக் கோடையிடியென முழங்கு கிறார்’ என்று விசயக்க—நினைக்கத் தோன்றும்.

பூந்தான் பற்றி ஏழுத்தாளர்கள்-கவிஞர்கள்-கலைஞர்கள்

‘கல்வெட்டு’ என்னும் உறுக்கு வசன நடையைப் பொறிபற்க்கும் நறுக்குச் சொற்களால் பூந்தான் தமது வெண்கலக் குரலில் அடுக்கி விட்டு, சிந்துத் தருவைப் பாடி எழுந்து வருங்காட்சி பார்ப்போர் உள்ளத்தையே ‘கிறுகிறு’க்க வைத்துவிடும்.

பூந்தான் கொலுவில் வீற்றிருந்து சிந்து பாட ஆரம்பிக்கும் போது, பார்வையாளர்கள் அக்களிப்புக் கொண்டு பரவசப்பட்டு விடுவார்கள். அவர்தம் அகன்றெழுந்து மேலார்ந்து தன்னுகின்ற மார்பகங்கள் விரிந்தெழ, அவர் கெண்டைக் கால்களை இடறிக் கொண்டு அந்தகாரமாகப் பாய்ந்து ஆர்ப்பரித்த வண்ணம் மேடையில் ஆவேகித்துத் தோன்றும் காட்சி... இத்தகைய காட்சிகள் என் மனக்கண்ணில் இன்னும் நிழலாடுகின்றன. பூந்தான் கொலுவால் இறங்கினாரென்றால் கொட்டகை ‘கிடுகிடு’த்து ஆடும்; வாய்திறந்து பாடினால் கண்டாமணி அலறுவதுபோல் அவர் குரலோசை அலை யெழுப்பிப் பாயும்...

ஏழுத்தாளர்கள். கலைஞர்கள், கவிஞர்கள், பிரமுகர்கள்’ பெரியார்கள், அறிஞர்கள் நாட்டுக் கூத்துக் கலைஞர்—கலாநிதி பூந்தான் யோசேப்புப் பற்றி அவ்வப்போது உதிர்த்த கருத்துக்கள் இவை:

‘‘ஐப்பந்தைந்து ஆண்டுகளுக்கு மேலாக நாட்டுக்கூத்துக் கலைக்கு அருஞ்சேவை செய்து பெரும் புகழீட்டிப் பட்டங்கள் -- பரிசுகள் பல பெற்றவர் கலைஞர் ம. யோசேப்பு அவர்கள்’’

— யாழ். ஆயர் வ. தீயோகுப்பிள்ளை

‘‘நடிகவேந்தர் திரு. ம. யோசேப்பு அவர்கள், ‘சின்னப்பர்’, ‘இராயப்பர்’ நாடகங்களை யாழ். ஆசனக்கோவில் மைதானத்தில் பன்னிரண்டு ஆண்டு சித்திரக்காட்சிகளாக நிறைவேற்றியவர். அவரின் முழுமையான தியாக ஊழியம் கிடைத்திராவிட்டால், நாம் ஒன்றுமே செய்யாமல் செயலிழந்திருப்போம். அவர் ஓர் கர்மவீரன்’’

— திருகோணமலை ஆயர் - எல். ஆர். அன்ரனி

‘‘தற்போது திரு. ம. யோசேப்பு போன்றோரின் பணியினால் நாட்டுக்கூத்துப் புத்துயிர் பெற்று வளர்ந்து வருகிறது. இதற்காக அரும்பாடுபட்டுழைத்தவர்களில் ஆதி கர்த்தா அவர் என்பதை நினைத்துப் பெருமைப்படுகின்றேன்.’’

— யாழ். மேலதிக அரசாங்க அதிபர் அமரர் ஏ. ஏ. யோசேப்பு

‘‘திரு. பூந்தான் யோசேப்பு அவர்கள் இரவு பகல் பாராது நாட்டுக் கூத்துக்கள் பழக்குவதிலும், தானே நடிப்பதிலும் சமர்த்தர் நாட்டுக் கூத்துக்கலையை அழிந்துபோகாது காத்துவருகிறவர்களில் அவருக்கு இணையாக எவரும் இல்லை. தனது நேரத்தை -- பணத்தை நாட்டுக்கூத்து வளர்ச்சிக்கு உபகரித்துப் பணியாற்றிய ஓர் வித்தகர்’’

— மாநகரமுதல்வர் அமரர் ஏ. ரி. துரையப்பா

‘‘இன்றைய சிறார்கள் வருங்காலத்தை உருவாக்குபவர்கள் என்பதையுணர்ந்து, அவர்களை ஒன்று சேர்த்து, புதியமுறையில், நவீன பாணியில் நாட்டுக் கூத்து மூலம் அவர்கள் உள்ளங்களில் பதியச் செய்து பல சாதனைகள் புரிந்த பெருமை திரு. பூந்தான் யோசேப்பு அவர்களையே சாரும்.

— வண செல்வராசா அடிகளார்

உலக மக்கள் மத்தியிலுள்ள நெஞ்சங்களில் நாட்டுக்கூத்துப் பாட்டுக்களை இலகுவாகப் ‘புகுத்தி’யபடியால்தான் ‘பூந்தான்’ என்ற பட்டப் பெயரும் வந்தது. அப்படி எமது உள்ளங்களில் புகுந்திருப்பவர் இந்தப் பூந்தான் யோசேப்பு’’

— வண, ஜோய் கிறிசோஸ்தோம் அடிகள்

‘‘பலபேர்கள் நாடகங்கள் ஆடுகின்றார்

பாத்திரத்திற் கிசைந்தபணி சிறந்துபேணார்

சிலபேரில் மிகச்சிலர் தான் அநுபவித்துச்

சிந்தையுளஞ் சுவைக்க நடிக்கின்றார்கள்.

நலமிக்க முகபாவ வேஷமெல்லாம்

நானிலத்தில் அவர்க்கான கொடைதானையா

‘உலகறிந்த நடிகருள்ளே ஒருவரைய

யோசேப்பு’ என்று கூறின் மிகையேயல்ல’’

— சைவப் புலவர் சி. செல்லத்தரை

“பூந்தான் அவர்களின் வசீகரத் தோற்றம், அவர் நடிப்புக்கு அழகு கூட்டுகின்றது. அவர் கல்வெட்டின் சொற்களை உச்சரித்து, அழுத்தி, சந்தவிருத்தத்துடன், எடுப்பையும் தொடுப்பையும் கூட்டிக் குறைத்தும் முடித்துங்காட்டி, அம்முடிப்போடு அவர் பாட்டைத் தொடங்கும் அலாதி யே அற்புதமாகவிருக்கும்”

— அண்ணாவியார் ஆ. சுவாமியின்னை

“பூந்தான் கொலுவால் இறங்கி மேடையில் வந்தானெண்டால் கொட்டகை ‘கிடு கிடு’க்கும். அவன்பாவி வாய் துறந்தானெண்டால் அண்டாமணி அலறினமாதிரி அலை எழுப்பிக் கேக்கும். அந்தாளல்லோ பாட்டுக்காறன்”

— ஆணைக்கோட்டைக் கலைஞர் அமரர் - ஆசீர்வாதம்

“நாட்டுக்கூத்தின் நற்றமிழ்ப் பாவால்
நாட்டவர் நெஞ்சில் நன்றாய்ப் புகுந்தே
‘பூந்தான்’ என்ற பெயரையும் பெற்றோன்
கருங்குன்றத்தின் கொலையுடன் கனமுடிப்
பெருங்கோ மாற்றார் பேதுறச்செய்த
சங்கிலி மன்னவன்
பொங்கு தமிழ்க்காவலன்
யாழின் பாணன் பெற்ற யாழ்ப்பாடித்
தோளரணுகத் துடிப்புடன் நின்றவன்
வீரகாவியம் வியந்தமிழாலே
ஆரமாய்ப்பாடி ஆடிய வண்ணலன்
செனகப் பெஸ்தாக்கி
கனகசபையுடன் எம்பரதோர்
கதையாம் கண்ட நாடகம் பலவாம்
சிதைவிலாப்பாடி யாவரின் சிந்தையைப்
பிணித்தவன் யோசேப் பொருவனே
அணிந்தவன் அரங்கு ஆரணங்கெனவே.

— வித்துவான் புலவர் வேல்மாறன்

“மரபு வழிவந்து பரம்பரை பரம்பரையாக வளர்ந்து வந்த தமிழ் நாட்டுக்கூத்துக்களைப் போற்றிக் காப்பாற்றிப் பராமரித்து வந்த ‘புகுந்தான்’ யோசேப்பு அவர்கள், நாட்டுக்கூத்துக்கள் மங்கி மறைந்து மாண்டுபோகாது செவ்வனே வாழவைக்க ஓர் வாரிசை வளர்த்திருக்

கிறார். தித்திக்கும் தமிழுக்குச் சொந்தமாக நிலவிவந்த தென்மோடிக் கூத்தில் புகழ்பெற்ற கலாநிதி புகுந்தான் யோசேப்பு மேடையில் ஒரு கர்ஜனைச் சிங்கம்”

— அமரர் கலாஜோதி எஸ். சண்முகநாதன்

“பல எதிர்ப்புகளுக்கு மத்தியில் எதிர்நீச்சலடித்துத் தங்கள் கலைத்திறனின் பெருமை குன்றாது பாதுகாத்துத் தந்த யாழ்ப்பாணக் கலைஞர்களுள் புகுந்தான் யோசேப்பு அவர்கள் முக்கியமானவர். அவருடைய கூத்துப் பாடல்களையும் நாடகங்களையும் வாளுலியில் கேட்கும்போது அவர் திறமை அப்படியே தெரிகிறது.”

—களுவாஞ்சிக்குடி அண்ணாவியார் ந. தங்கராசா

“நாட்டுக் கூத்துக் கலை வடிவத்தை அழிய விடாது காப்பாற்றி வரும் ஒரு கலைப் பொக்கிஷமாக நாட்டுக் கூத்துச் சக்கரவர்த்தி பூந்தான் யோசேப்பு இருக்கிறார் என்பதில் பெருமைப்படலாம்”

—நாடக நெறியாளர்; கே. எம். வாசகர்

“மகுடியி னிசையினாலே
மயங்கிய நாகம்தானும்
மிகுதமிழோசை கேட்டு
மென்படம் விரித்தேயாடும்
கிள்ளைகள் கூடிவந்து
கிளையினி மமர்ந்து தாமும்
தெள்ளிய பூந்தானிசையைத்
தேனெனச் சுவைத்தே மீளும்”

—கவிஞர் முல்லைநாதன்

“நாட்டுக் கூத்துச் சக்கரவர்த்தி பூந்தான் யோசேப்பு போன் றவர்களின் அயராது உழைப்பினாலும், ஆற்றலினாலும் இக்கூத்துக்கள் அழியாவண்ணம் பாதுகாக்கப்பட்டு நகரப்புறங்களிலும் புதுமெருகுடன் மேடையேறுகின்றன. ‘சங்கிலியன்’, ‘ஞானசவுந்தரி’ நாடகங்களில் பூந்தான் அவர்கள் பாடி நடித்த பாங்கு என்றும் மெச்சக்கூடியது”

—நடிகமணி வி. வி. வைரமுத்து

“திரு. ம. யோசேப்பு அவர்கள் நாடகத்துக்கென்றே பிறந்தவர். அவர் நடிக்கும்போது அவரின் நடிப்புத்திறன் பிரதிபலிப்பதை அவதானிக்கலாம். அவரின் திறமை எல்லோருக்கும் எளிதில் வராது”

—ஆசிரியர் க. சி: குலரத்தினம்

“திரு. பூந்தான் யோசேப்பு பாடினால் காதலுளிரக் கேட்கலாம்; சலியாது கண்விழித்துப் பார்க்கலாம். இத்தகைய ஓர் சிறந்த கலைஞன் மக்களின் அன்றாடப் பிரச்சினைகளை வைத்து நல்ல கருத்துக்களைக் கொண்ட நாடகம் போட்டால் மேலும் எடுப்பாகவிருக்கும்; மக்களுக்கும் பயன் தரும். இவர் பாடும்போது இவரின் முழுத் திறமைகளும் வெளிப்படுவதை அவதானிக்க முடிகின்றது.”

— எழுத்தாளர் கே. டானியல்

“பூந்தான் என்ற பதத்தைப் பிரித்தெடுத்தால் ‘பூ சக ஈந்தான்’ சமன் பூந்தான் என்கிறது. இதனைச் சொல்லும் போது ‘என்ன பூ ஈந்தான்?’ என்ற கேள்வி எழுகிறது. செடி கொடிகளில் வளர்கின்ற பூவா? இல்லை இல்லை. இந்த யோசேப் பூ படிப்பு நடிப்பு ஆகிய கலைப் பூக்களை மக்கள் மத்தியில் தேன் சொரிவது போல் அள்ளி அள்ளிச் சொரிந்து கொண்டு வருகிறார்.”

— ஓய்வுபெற்ற ஆசிரியர் ஏ. எஸ். அருளாநந்தம் ஜே.பி.

“நாட்டுக்கூத்துக்கலை ஈழத்தமிழரின் தனித்துவக்கலை. சர்வ தேசிய ரீதியில் ஒரு கலை விழா நிகழ்மாயின் தமிழினத்தின் கலைத் திறனைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்த வல்லது இந்நாட்டுக்கூத்து ஒன்றுதான். இக்கலையில் அண்ணாவியார் பூந்தான் யோசேப்பு ஆற்றியபணி காலத்தால் அழியாதது. அவர் மேடைகளிலே பாடி நடிப்பதைப் பார்த்தால், பொப் இசைப் பக்கம் தலை வைத்துப் படுக்க மனம் வராது.”

— எழுத்தாளர் ‘சொக்கன்’

“நவீனம், யதார்த்தம், புதுமை என்பனவற்றால் நாட்டுக் கூத்தின் வரைவிலக்கணம் கெட்டுவிடாமல் புதுமையைப் பழமையாகவே கொண்டு நாட்டுக்கூத்தை வளர்த்து வரும் நல்ல நடிகர்களை உருவாக்கி வருபவர் கலைஞர் பூந்தான் யோசேப்பு அவர்கள். யாழ்ப்பாணத்துத் தென்மோடி நாட்டுக்கூத்தின் இசையையும் இசைக்கேற்ற தாள லய கருதியையும் இலங்கை வாளுவியிலும் அறிமுகஞ் செய்தவர் நாட்டுக் கூத்து மாமன்னன் திரு. ம. யோசேப்பு அவர்களே.”

பாஷையூர் நாடகக்கலைமணி அமரர் ம. பாவிலுப்பிள்ளை

“வெண்கலத்திற் கடைந்த மணிஒலியைப் போலும்

வீணைபல சேந்திசைக்குங் கானம்போலும்

பண்கலந்து வாய்திறந்தாற் பலளஞ் சிந்தும்

பாலாறுந் தேனாறுங் கலந்து கொஞ்சம்

புண்படர்ந்த நெஞ்சங்கள் மகிழ்ச்சிவெள்ளப்

புனலாடிக் களிகூரப் புதுமை செய்வான்

கண்படுமோ என்றுருக நாடகத்திற்

கவினெழுதும் மேதையிவன் கலைஞன் என்பேன்”

— ஆசிரியர் விட்டர் - யாழ் ‘ஜெயம்’

நாட்டுக் கூத்துக்களில் கலை வனப்பு

பல்லாண்டுகாலமாக பூந்தான் யோசேப்பு குழுவினர் மேடையேற்றிய நாடகங்களில் ‘கருங்குயில் குன்றத்துக் கொலை’யே ஈழத்தின் பல பாகங்களிலும் பிரபல்யமாகியது. அது ஓர் துப்பறியும் நாவலாதலால் பாமர மக்களைக் கவர்வதில் வியப்பில்லை. ‘திடீர்’ சம்பவங்கள், எதிர்பாராத முடிவுகள், ‘திகில்’ காட்சிகள் இயற்கைக்கு மாறாக, மர்மநாவலுக்குள்ள இயல்பாகவே காட்சிகள் இடம்பெறும். இதன் காரணமாக இந் நாடகம் காலகதியில் பாமரமக்கள் மத்தியில் மாத் திரமன்றி சமூகவியல்புத் தெளிவுற்ற படித்த சில இளம் வாலிபர்கள் மத்தியிலும் செல்வாக்குப் பெறலாயிற்று.

இந் நாடகத்தில் பங்குபற்றிய அனைவரும் மிகச் சிறந்த நடிகர்களாகவும், அண்ணாவிமார்களாகவும், புலமையுள்ள பாடகர்களாகவும் விளங்கியதே இதன் பிரபல்யத்துக்கு இன்னோர் காரணமாகும். இதில் முக்கிய பாத்திரமேந்தி நடித்த பூந்தான் யோசேப்பு புகழ்க்கொடிகட்டிப் பறந்தார் எனலாம்.

இந்நாடகத்தில் பெரும் பங்குபற்றி மிகச் சிறப்பாக நடித்துப் பாடிய அண்ணாவிமார்களுள் சிலர் சிற்சில காலங்களுக்கு முன்னர் அமரர்களாகிவிட்டனர். இருந்தும், கலைஞர் பூந்தான் இந்நாடகத்தைத் தொடர்ந்தும் மேடையேற்றி வருகின்றார். இதன்மூலம் அவரின் இலட்சியக் கலையுள்ளத்தின் ‘திண்மை’யை அவதானிக்கமுடிகிறது.

1980-ல் யாழ். கொஞ்சேஞ்சி மாதா ஆலயக் கட்டிட நிதிக் காக மேற்படி நாடகம் பூந்தான் கோஷ்டியினராலும் வேறு பல கிராமங்களிலுள்ள சிறந்த கலைஞர்கள் சிலரும் கலாநிதி தலைமையில் தமிழர்தம் தேசிய விழாவான தைப்பொங்கல் உழவர் விழாவன்று திட்டமிடப்பட்டது. பாடகர்களுக்கான பாட்டுக் கொப்பிகளும் கொடுக்கப்பட்டது. எனினும் பழக்கம் போதாமையால் குறித்த தினத்தன்று நாடகத்தை திட்டமிட்டபடி மேடையேற்றமுடியவில்லை. ஆயினும், தொடர்ந்து மூன்று மாதங்கள் அவர்களால் பயிற்சி அளிக்கப்பட்டது.

இப்படியாக இந்நாடகம் மூன்று மாதங்களாக 'இழுபறிப்பட்டு' மேடையேறாமலிருந்ததையறிந்த கிளிநொச்சி புனித திரேசம்மா ஆலய பங்கு கட்டளைக் குரவர் வண. ஞா. எட்மன் மைக்கல் அடிகளின் ஆலோசனையின்பேரில், அவ்வாலயக் கட்டட நிதிக்காக, அந்நாடகம், 13-4-1980 ல் அதே ஆலயத்தில் பிரமாண்டமாக அமைக்கப்பட்ட போது மேடையில், குறிப்பிட்ட அடிகள் தலைமையில் மேடையேற்றப் பட்டது.

இதில் பிரதம விருந்தினராக கிளிநொச்சி பாராளுமன்ற உறுப்பினர் திரு. வி. ஆனந்தசங்கரி கலந்துகொண்டார். இந்நாடகத்தில் பூந்தான் யோசேப்பு அனந்தரஞாகவும், முன் பிஞ்சகஞாகவும் இரு வேடங்களில் நடித்து மக்களின் அமோக ஆதரவைப் பெற்றமை குறிப்பிடத்தக்கது. ஆனந்தசங்கரியவர்களின் வேண்டுகோளின்படி பிஞ்சகன் வேடத்தில் ஆட்டமாடிப் பாட்டுப்பாடி அன்றை மகிழ்ச்சியுற வைத்தார் பூந்தான். 76 வயதிலும் இப்படி ஆடுகிறீர்களே என மகிழ்ந்தார் பாராளுமன்ற உறுப்பினர் வீ. ஆனந்தசங்கரி.

இதனையடுத்து 23-6-1980-ல் வண. கிங்ஸ்லி சுவாம்பிள்ளை அடிகள் தலைமையில் சம்பத்திரிசியார் கல்லூரி திறந்தவெளியரங்கில் இக் 'கருங்குயில் குன்றத்துக் கொலை' பூந்தான் குழுவினரால் மேடையேற்றப்பட்டதுடன், இதில் வகுவிக்கப்பட்ட பணம் ஆசனக்கோயில் கட்டிட நிதிக்காக வழங்கப்பட்டது.

இதன்பின் 24-6-1980-ல் பூந்தான் யோசேப்புவின் குடும்ப லூராகிய பெரியவிளான் சஞ்சுவானியார் கோயில் பங்குக்குரவர் வண. இ. யோசேப்பு அடிகள் தலைமையில் மேற்படி ஆலய முன்றலில் மூன்றாந்தடவையாகவும் 'கருங்குயில் குன்றத்துக் கொலை' நாட்டுக் கூத்து இவரால் மேடையேற்றப்பட்டது.

இங்கு இந்நாடகம் பல்லாயிரக்கணக்கான மக்களின் ஏகோபித்த பாராட்டைப் பெற்றது குறிப்பிடத்தக்கது.

இங்கு மேடையேற்றப்பட்ட இந்நாடகத்தை பார்ப்பதற்காக இளவாலை, சில்லாலை, பண்டத்தரிப்பு, மாதகல், மாரீசன்கூடல், சேத்தான்குளம், வலித்தூண்டல், பெரியவிளான், சிறுவிளான், அளவெட்டி, ஒட்டகப்புலம், அச்சுவேலி ஆகிய கிராமங்களிலுள்ள நாட்டுக் கூத்து ரசிகர்களும் கலைஞர்களும் ஒருங்கிணைந்து கலைஞர் யோசேப்புவைப் பாராட்டிய சம்பவம் நாடகவுலகில் ஓர் புதுமையான நிகழ்ச்சி என்று கூறவேண்டும். அங்கு மேடையேற்றப்பட்ட இந்நாடகத்தில் கொழும்புத்துறை, பாஷையூர், குருநகர், வடக்கு நாவாந்துறை, தெற்கு நாவாந்துறை, இளவாலை, மாணிப்பாய்,

நாரத்தளை, வவுனிபா முதலான வசிப்பிடங்களிலிருந்து தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட கலைஞர்கள் அனைவரும் ஒருவருக்கொருவர் 'கோசு' போகாமல் தோதாக நடித்த பாங்கு மெச்சத்தக்கது. இதன் சிறப்பு கலைஞர் பூந்தான் யோசேப்புவையே சாரும்.

பூந்தான் அண்ணாவியார் ஸ்தானத்திலிருந்து நாடகம் பயிற்சியளித்தபோது முன் குறிப்பிட்ட கிராமங்களிலிருந்து வந்து இணைந்து கொண்ட நடிகர்கள் பூந்தானுக்குக் காட்டிய பணிவும், ஒத்துழைப்பும் இந்நாடகம் வெற்றியடையக் காரணமாகவிருந்தன.

நாடகம் முடிந்தபின் மேற்குறிப்பிட்ட நடிகர்கள் தங்கள் திறமைகளைப் புலப்படுத்துவதற்குக் காரணமாயிருந்த கலாநிதி பூந்தான் யோசேப்புவுக்குப் பாராட்டும் வாழ்த்தும் தெரிவித்துக் கொண்டனர். இதிலிருந்து பூந்தான் நாடகத்தை நெறிப்படுத்தும் திறமையைப் புலப்படுத்த முடிகின்றது.

இந்நாடகத்தை அழகுபடுத்தி மெருகூட்டியவை பக்கவாத்தியங்களே. மிருதங்க வித்துவான் சங்கீத பூஷணம் நாவாந்துறை திரு. எம். ராஜலிங்கம் அவர்களுக்கும், இசையரசு. ஏ. எஸ். அருளானந்தம் ஜே. பி. அவர்களுடன் பாஷையூர் ஆர்மோனியக் கலைஞர் அ. யேசுதாசன் அவர்களும் இந்நாடகத்தின் வெற்றிக்கு இன்னோர் காரணமென்றால், இந்நாடகத்துக்குத் தேவையான உடையலங்காரங்களைத் தேர்ந்து அவ்வப் பாத்திரங்களுக்குத் தக்கபடி அவ்வப் பாத்திரங்ளைத் 'தத்ரூப'மாக்கிவிட்ட ஒப்பனைக் கலைஞர் - மேஸ்திரி திரு. பெஞ்சமின் அவர்களின் கைவண்ணம் மற்றோர் காரணமாகும்.

முதறிஞர் எஸ். யே. வி. வாரிசுகளின் வாழ்த்து

பல காலம் பாராளுமன்றப் பிரதிநிதியும், சமஷ்டி-தமிழரசுக் கட்சியின் ஒப்பற்ற தலைவரும், தமிழர் விடுதலை முன்னணிக்கு அத்திவாரமிட்டவரும், இயக்கஅபிமானிகளால் 'தமிழீழத் தந்தை-முதறிஞர்' என்றெல்லாம் பெரும் பாசத்தோடு அழைக்கப்பட்டவருமான நேர்மை மிகு பண்பாளர் பெரியார் மாண்புமிகு திரு. எஸ். ஜே. வி. செல்வநாயகம் கியூ. சி. அவர்கள், ஈழத்தில் மட்டுமன்றித் தமிழர் தம் நெஞ்சங்களில் உறைந்து கிடப்பவர் அத்தகைய பெரியாரின் ஆசி பெற்றுச் சென்ற பின்பே எம். ஜி. ராமச்சந்திரன் தமிழகத்தின் முதல்வர் ஆனார் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. அத்தகைய பெரியாரின் மறைவு ஈழத்தமிழர்களின் இதயங்களையே நெக்குருக வைத்த சம்பவ

மாயினும், அவர் மறைவினடியாக ஈழத்தமிழர்கள் புத்துணர்வு பெற்று விடுதலை வேட்கை கொள்ளவாரம்பித்தார்கள். இதில் கலைஞர்கள் முக்கிய இடம் வகித்தனர்.

பெரியார் திரு. எஸ். ஜே. வி. அவர்கள் கர்நாடக சங்கீதம் —பரதநாட்டியம்— தமிழர் தம் பாரம்பரியச் செல்வமான நாட்டுக் கூத்து ஆகிய இயல் இசை நாடகக் கலைகளின் பெரும் ரசிகரானார்.

அத்தகைய பெரியார் இழப்பின் பின் அவர்தம் ஸ்தூபித் திறப்பு விழா யாழ்ப்பாணத்தில் மூன்று தினங்கள் பெரு விழாவாக அனுஷ்டிக்கப்பட்டது. அதனைத் தொடர்ந்து 27-5-1980-ம் ஆண்டு மாலே மேற்படி இயக்கத் தலைவர்களில் ஒருவரான திரு. எம். திருச்செல்வம் கியூ. சி. அவர்களின் சிலை திறப்புவிழாவும் நடைபெற்றது. இதன் பின் யாழ். திறந்த வெளியரங்கில் கலைஞர் பூந்தான் யோசேப்பு கோஷ்டியினரின் 'சங்கிலியன்' நாடகம் மேடையேற்றப்பட்டது.

திரு. எஸ். ஜே. வி. யின் இசைஞான இலட்சியதாக நினைவாகவும் அமைந்த இந்தச் 'சங்கிலியன்' நாடகத்தைக் கண்டு களிக்கப் பலலாயிரக்கணக்கான மக்கள் கூடினர்.

திரு. பூந்தான் யோசேப்புவின் நாடகக் கோஷ்டியினரான திருவாளர்கள் சி. குணசிங்கம், ஏ. பேக்மன் ஜெயராசா, எஸ். என். சி. நாதன், ஏ. சேவியர் செல்லத்துரை, பெ. இம்மனுவேல், ஏ. பிரான் சீஸ் ஜெனம், சின்னக்கிளி, ஏ. மரியதாஸ், பெலிக்கான் சின்னத்தம்பி ஆகிய கலைஞர்களால் 'சங்கிலியன்' மேடையேற்றப்பட்டது.

இந்நாடகத்துக்கு, தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணித் தலைவர் திரு. எம். சிவசிதம்பரம் எம். பி. அவர்கள் தலைமை வகித்தார். வேறு சில எம். பி. க்களும் சமூகமளித்தனர்.

நாடகம் முடிந்தபின் தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணித் தலைவரும், இலங்கைப் பாராளுமன்றத்தின் எதிர்க் கட்சித் தலைவருமான திரு. அ. அமிர்தலிங்கம் எம். பி. அவர்களும், அவர்தம் வாழ்க்கைத் துணையார் மதிப்பிற்குரிய திருமதி. மங்கையர்க்கரசி அமிர்தலிங்கம் அவர்களும் தத்தம் பாராட்டுக்களைத் தெரிவித்துத் தனித்தனியாகக் கலாநிதி பூந்தான் யோசேப்பு அவர்களை வாழ்த்திய சம்பவம் குறிப்பிடத்தக்கது.

திருமதி. மங்கையர்க்கரசி அமிர்தலிங்கம் அவர்கள் சங்கீத ஞானமும், கவிதைப் பயிற்சியுமுள்ள பெண்மணியென்பதைப் பலர் அறிந்திருக்கலாம். நான் பல வைபவங்களில் நேரில் சந்தித்திருக்கிறேன்.

கலைஞர் பூந்தானும் தரிசித்திருக்கின்றார். இத்தகைய சங்கீத இசை ஞான நெஞ்சங் கொண்ட ஓர் தமிழ்ப் பெண்மணி வாழ்த்திய நிகழ்ச்சியை அவர் இன்றும் நினைவு கூர்ந்து களிப்படைகின்றார். நாமும் பெருமிதத்துடன் அகமகிழ்வடைகின்றோம்.

கலைஞர் பாதுகாத்துள்ள பொக்கிஷங்கள்

இதனையடுத்து ஆனி மாதம் 1980 -ல் 'இதய வீணை' நூல் வெளியீட்டு விழா நடைபெற்றது. அப்போது 'திருமழுக்கருளப்பர்' என்னும் நாட்டுக் கூத்தை, சென் சார்ள்ஸ் மாகாவித்தியாலயத்தின் மாணவ மாணவியருக்குப் பழக்கி 'அருளப்பர்' என்ற தலைப்பில் யாழ். வீரசிங்கம் மண்டபத்தில் கலைஞர் பூந்தான் யோசேப்பு மேடையேற்றினார்.

1980 ஆனிமாதயீற்றில் இலங்கை ஒலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபனத்தில் கலைஞர் யோசேப்புவின் 'சங்கிலியன்' நாட்டுக் கூத்து, அவர் குழுவினருடன் பாடப்பட்டு ஒலிபரப்பப்பட்டது.

இந்நாடகத்தில் திருவாளர் சி. குணசிங்கம், பேக்கன் ஜெயராசா, சேவியர் செல்லத்துரை, ஆபிரகாம் ஆகியோர் பூந்தான் யோசேப்பு வுடன் இணைந்து பாடிச் சிறப்பித்தனர்.

இதன்பின் அச்சவேலி சஞ். குசையப்பர் கோவிற் பற்றைச் சேர்ந்த சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் கலாமன்றத்தினருக்கு 'கருங்குயில் குன்றத்துக் கொலை' நாடகத்தை மூன்று மாதங்களாகத் தொடர்ந்து நெறிப்படுத்திய நான்காவது மாதத்தில் மேடையேற்றினார்.

பின் இந்நாடகத்தை இலங்கை ஒலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபனம் ஏற்றுத் தயாரித்து ஐந்து தடவைகள் தொடர்ச்சியாக ஒலிபரப்பியது.

அத்துடன் 13-9-80-ல் ஞானப்பிரகாசர் கலாமன்றத்தின் எட்டாவது ஆண்டு நிறைவு விழாவின் சிறப்பு நிகழ்ச்சியாக இந் நாடகம் வண. நோபேட் அடிகள் தலைமையில் பூந்தான் அவர்களால் மேடையேற்றப்பட்டது.

அப்போது சங்க அங்கத்தவர்களான திரு. செல்வராசா, திரு. யோசேப்பு ஆகிய இருவரும் கலைஞர் அவர்களுக்குப் பொற்கிழி வழங்கிப் பொன்னாடை போர்த்திக் கௌரவித்தமை இங்கு குறிப்பிடத் தக்கது.

இப்படியாக ஈழத்தின் சகல பிரதேசங்களிலும் உள்ள மக்களால் பல்வேறு பாராட்டும் வாழ்த்தும் வழங்கப் பெற்ற சக்கரவர்த்தி பூந்தான் யோசேப்பு பல நாடக நூல்களையும், அவற்றினைப் போன்று பல ஏட்டுப் பிரதிகளையும் தமது பொக்கிஷங்களாக இன்றும் பாதுகாத்து வைத்துள்ளார். வசதியுள்ள தமிழ்க் கலாசார அனுதாபிகளாவது இவற்றை அழியவிடாது புத்தக வடிவில் கொண்டு வருவார்களாயின் போற்றக் கூடியதே.

பழம் பெரும் புலவர்களால் எழுதப்பட்ட நாட்டுக் கூத்து ஏட்டுச் சுவடிகள்—கையெழுத்துப் பிரதிகள் கிராமப்புறங்களில் கிடந்து மறைந்து ஒழிந்துபோகாவண்ணம் காப்பாற்றி வைத்திருக்கும் இம் முதுபெருங் கலைஞருக்குக் கலையுலகம் ஊழி ஊழிகாலமாக நன்றிக் கடன் செலுத்தியேயாகவேண்டும். அவரிடம் பொக்கிஷங்களாகவுள்ள நாட்டுக் கூத்து ஏட்டுப் பிரதிகளும் கைப்பிரதிகளும் மக்கள் சொத்தாக மாற்ற வேண்டிய பொறுப்பை வசதி படைத்த பெரியார்களின் கரங்களில் ஒப்படைக்கவும் தயாராகியுள்ளார் கலைஞர் பூந்தான் யோசேப்பு அவர்கள்.

“அலங்காரரூபன்”, “அணு உருத்திரன்”, “மூவிராசாக்கள்”, “ஊசோன் பாலந்தை”, “சங்கிலியன்”, “செனகப்பு”, “சம்பேதுரு சம்பாவிலு”, “மத்தேஸ் மவுறம்மா”, “திருஞானதிபன்”, “இம்மனுவேல்”, “நொண்டி”, “கருங்குயில் குன்றம்”, “நொருங்குண்ட இதயம்”, “சஞ் சுவாம்”, “யூதகுமாரன்”, “கற்பரூபவதி”, “பங்கிராஸ்”, “செபஸ்தியார்”, “மருதநாட்டு இளவரசி”, “ஞானசவுந்தரி” ஆகிய இருபது நாடகங்களை இவர் பொக்கிஷங்களாகப் பேணிக் காத்து வருகின்றார். இந்த இருபது நாடகங்களை விட, “எஸ்தாக்கியார்”, “தேவசகாயம் பிள்ளை”, “விஜயமனோகரன்”, “மரியதாசன்”, “மனம்போல் மாங்கல்யம்”, “ஞானசவுந்தரி” ஆகிய ஆறு நாடகங்களே நூல்வடிவில் வந்துள்ளன. நூல் வடிவில் உருப்பெறாத சில நாடகங்களை நூலுருவில் கொண்டுவர யோசேப்பு அவர்கள் எடுத்த முயற்சி அமரர் திரு. மு. வி. ஆசீர்வாதம் அவர்களின் மறைவினால் தடைப்பட்டு நிற்கின்றது. நாட்டுக் கூத்துக் கலையுலகம் இவற்றை நூலாக்கித் தங்கள் பொக்கிஷங்களாக்கியருள வேண்டுமென மீண்டும் வேண்டுகின்றேன். இது காலத்தால் செய்த அரும்பணியாக அமையும்.

கலையுலகில் கல்வியூட்டிய கலைஞன்

முதியோர் கல்வித் திட்டங்களில் சோஷலிஸ நாடுகளைத் தவிர முதலாளித்து நாடுகளில் அரசோ தனியார் துறைகளோ கவனம் செலுத்துவதில்லை; யாவும் திட்டங்களே தவிர எதுவும் சாத்தியமாகக் கப்படுவது மில்லை; முதலாளித்துவ நாடுகளின் கல்விகளும் சமுதாய நலன்களைப் பேணுவதற்கான கோட்பாடுகளைக் கொண்டிருப்பதில்லை; முதலாளித்துவ வர்க்க நலன் பேணும் உற்பத்திப் பண்டங்களாகவே கல்விக்கூடங்கள் கருதப்படுகின்றன; பயன்படுத்தப்படுகின்றன. இந்த லட்சணத்தில் முதியோர் கல்வித்திட்டங்கள் பற்றி முதலாளித்துவ நாடுகளில் கனவும் காணமுடியாது. தெரிந்தோ தெரியாமலோ கலையுலகில் இது ஓரளவு சாதிக்கப்பட்டுள்ளது. சாதாரண ஓர் பிரஜை கலை இலக்கியவுலகில் பெரும் தத்துவ — சித்தாந்த — இலக்கிய வாதியாக — இசைஞானியாக உலகில் சுடர்விட்டிருப்பதை பார்க்கலாம். நமது பூந்தான் யோசேப்புவும் தன்னாலியன்றவரை நாட்டுக் கூத்துக்கலையுலகில் தாம் சார்ந்த கலையுலகின் நன்மை — வளர்ச்சி கருதி இதனை ஓரளவு சாதித்துள்ளார் என்று சொல்லலாம்.

நாட்டுக் கூத்து நாடகங்கள் மூலம் ஐம்பது வருஷங்களுக்கு மேலாக அறுபது எழுபது கிராமங்களிலுள்ள படிப்பு வாசனையற்ற கலையுணர்வு கொண்டவர்களுக்கு — அவர்களின் கலை வளர்ச்சிக்கு இவர் ஆற்றியசேவை குறிப்பிடத்தக்கது.

இவர் பல கிராமங்களுக்குச் சென்று அம்மக்களை ஒன்று சேர்த்து நாட்டுக் கூத்துக்களைப் பழக்கி அவற்றின் பாடல்களை எழுதி, ஒவ்வோர் பாத்திரங்களுக்குத் தனித்தனியாக வர்ணமெட்டுகள் அமைத்துப் பயிற்றுவித்தார். பாட்டுகளுக்கேற்ற ராக தாளங்களையும், தாள ராகங்களுக்கேற்ற பாட்டுக்களையும் முறையாக அமைத்துப் பயிற்றுவிப்பார்.

எழுத்து வாசனையின்றி அவதிப்படும் கலைஞர்களுக்கு — கலையார்வத்தினர்க்கு எழுதப்பழக்கி, வசனங்கள் பாட்டுக்களின் கருத்துக்களை விளக்கி, அவற்றை எழுதவும், வாசிக்கவும், மனனம் பண்ணவும் ஆக்கியதுடன், அவர்களைச் சிறந்த கலைஞானமுள்ளவர்களாகவும் விளங்க வைத்தார். இத்தகைய பயிற்சிகளை அவர்களுக்கு அளிப்பதற்காக அவர் மாதக் கணக்கில் அவர்கள் மத்தியில் ஓர் தமிழ் ஆசிரியர் போன்றும் விளங்கி வந்தார்.

இப்படியாக இலக்கணங் கற்பித்து, பாட்டுக்கள், ராகங்கள், வசனங்களைப் புரிந்து பாடக் கூடிய அளவிற்குப் பல கிராமங்களிலுள்ள கலைஞர்கள் பூந்தான் யோசேப்புவால் உருவாகினர். இவ்விதம் உரு

வாகிய கலைஞர்களில் கட்டிய காரர்கள், சேனாதிபதிகள், சேவகர்கள், வேடர்கள், கள்வர்கள், பசாசுகள், சாம்புவன்கள் போன்ற சிறுசிறு விறுவிறுப்பான உப பாத்திரங்களிலிருந்து, அரசன், நாடக காரன், பெண்கள், மந்திரி பிரதானிகள் என்று முழுமையான பாத்திர நடிகர்களாகவும் உருவெடுத்தனர்.

இவர்களின் சில கலைஞர்கள் இன்று அண்ணாவி மார்களாகவும், நெறியாளர்களாகவும் திகழ்கின்றனர்.

பெரியவிளான் சஞ்சுவாம் கோவில் பங்குத்தந்தை அருள் திரு. ஏ. யோசேப் அடிகளாரின் பணிப்பின்பேரில் தமது சொந்தக் கிராமமாகிய பெரியவிழானில் வசிக்கும் இளைஞர்களை ஒருங்கு சேர்த்து ஒரே ஒரு மாதத்தில் சஞ்சுவாம் நாடகத்தைப் பழக்கி மேடையேற்றியதுடன் பல கிராம மக்களாலும் பாராட்டப்பட்டார்கள் இந்நாடகம் 29-8-81 நடந்தேறியது.

இக்கலைஞர்கள் இத்தகைய தகமைகளைப் பெற்று வளர்ச்சியடைவற்குமுன் ஆரம்பத்தில் இவர்களின் ஆசான் பூந்தான் யோசேப்பு வால் இவர்கள் பல தடவை 'அடி, உதை, பேச்சு' ஆகிய பரிசுகளை வாங்கிக் கட்டிக்கொண்டதுமுண்டு. சில நேரங்களில் ஆசான் பூந்தானின் 'சம்பல் அடி'களைச் சகிக்கவொண்ணாத சிலர் நாடகங்களில் நடிக்ாமல் விட்டதுமுண்டு, நாட்டுக் கூத்து நாடகப் பக்கங்களை எட்டிப் பார்க்காமல் ஓடி மறைந்தவர்களுமுண்டு. சில 'அண்ணாவி'மார் இவரைத் துஷீத்ததுமுண்டு.

அந்தக் கட்டத்தில்தான் — சுமார் ஐம்பத்தைந்து ஆண்டுகளுக்கு முன் ஒரு முக்கிய சம்பவம் எதிர்பாராமல் நிகழ்ந்தது. அச்சமயம் ஒருமுறை பூந்தானியோசேப்பு ஓர் நாட்டுக் கூத்தில் ஏரோது அரசனாக நடத்ததுடன் ஏனைய கலைஞர்களுக்கும் பழக்கிக்கொண்டிருந்தார்.

நாடகம் பழக்கும் அண்ணாவியான இவரை, பார்வையாளர்கள் குறை கூறிக்கொண்டும், இவர் பார்த்துக் கொண்டிருந்த கொப்பியையும் பறித்தெடுக்க முயன்றனர்.

இவர் அரசபாத்திரத்தில் நடிப்பது ஏற்றதல்லவென்றும், இதனை அனுமதிப்பதற்கில்லை என்றும் அடம் பிடித்தனர். இதனைக் கேள்விப்பட்ட புலவர் பொன்னையா அவர்கள்தானே முன் வந்து, பூந்தான் யோசேப்புவே இந்நாடகத்தைப் பழக்கி மேடையேற்றத் தகுதியானவர் என்றும், இவரே இதனை நன்றாக நெறிப்படுத்தக் கூடிய வல்லமையுடையவர் என்றுங் கூறி, இவரிடமே அந்தப் பொறுப்பைக் கையளித்தார்.

இதனை மனமுவந்து ஏற்ற பூந்தான் யோசேப்பு தமது மைத்துனர் திரு. வஸ்தியாம்பிள்ளையுடன் இணைந்து ஒரு வீட்டில் வைத்து நடிக்கப் பழக்கி இரண்டு மாதங்களில் 'சஞ்சுவாம்' என்ற அந்த நாட்டுக் கூத்தை அற்புதமாக மேடையேற்றினர்.

இந்நாடகத்தில் பூந்தான் யோசேப்புவே ஏரோது அரசனாக நடித்தார். எந்த அண்ணாவிமார் இவர் அரசனாக நடிக்கத் திறமையற்றவர் என்று கூறி இவர் கொப்பியையும் பறித்தனரோ, அந்த அண்ணாவிமாரே, இவர் நாடகம் நடித்து முடிந்து வெளியே வந்ததும், "பூந்தான் யோசேப்புதான் அரசன்; இவனுல்தான் இப்படி நடிக்க முடியும் — பாட முடியும்" என்று புகழாரம் சூட்டியதுடன் பூமலைகளும் அணிந்து பாராட்டி வாழ்த்தினர்.

இப்படியாகத் திரு. பூந்தான் யோசேப்புவின் கலைப்பணி பல இடையூறுகளுக்கு மத்தியிலும் தொடர்ந்து கொண்டது.

நாட்டுக் கூத்துக்கு இலக்கணம் வகுத்தவர்

அன்று அநேக புலவர்கள் கத்தோலிக்க மறை பரப்பும் நாட்டுக் கூத்துப் பாடல்களையே அதிகம் பாடினர். கத்தோலிக்க வேதத்தைப் பரப்புவதற்கெனத் தங்கள் உயிர்களைத் தத்தம் செய்த வேதசாட்சிகள், அர்ச்சியசிடர்கள், கன்னியர்கள் முதலாளித்துவ தன்னகங்கார ஆட்சியதிகாரம் பூண்ட மன்னர்களால் உயிர்நீத்து வேதத்துக்காக மரித்த வரலாறுகளைப் பல்வேறு கிராமங்களுக்கு எடுத்துச் சென்று, அத்தகையோரின் சரித்திரங்களைத் தேர்ந்து எம்மதத்தினரும் பார்த்து ரசிக்கும்படியாக நாட்டுக் கூத்துக்களாக அமைத்துப் பாடி மேடையேற்றியவர்களில் கலைஞர் பூந்தான் யோசேப்புவே முக்கிய இடம் வகிக்கின்றார்.

இவைமட்டுமல்ல. பத்துப் பன்னிரண்டு பாடசாலை மாணவ மாணவியர்க்கும் பல நாட்டுக் கூத்துக்களை மூன்று மணி நேர நாடகங்களாகச் சுருக்கி அமைத்துப் பல மாதங்களாக அலைந்துலைந்து பழக்கி மேடையேற்றினவர் பூந்தான் யோசேப்பு.

இதன்பால் அப்பாடசாலை மாணவ மாணவியர்களின் அன்பையும் பாராட்டையும் பெற்ற பூந்தான் யோசேப்பு, யாழ் கன்னியர் மடத்திலுள்ள மாணவிகளுக்கும், மாட்டின் குருமட மாணவர்களுக்கும் 'ஞானப்பிரகாசியார்' பாடகர் குழுவினருக்கும் கட்டளைக் குருவாயிருந்த வண. எல். ஆர். அன்ரன் அடிகள் காலத்திலிருந்தே பல நாடகங்களையும் பழக்கி மேடையேற்றினார்.

அப்போது இதுபோன்ற கலைச் சேவை இவரால் அங்கு நடைபெற்றதுண்டு. அப்போதெல்லாம் அநேக குருமார்கள், கன்னியாஸ்திரிகள் பூந்தான் யோசேப்புவுக்குப் பொன்னாடைகளும் வாழ்த்துப் பத்திரங்களும் வழங்கிக் கௌரவித்த சம்பவங்கள் நினைவுகூரத்தக்கவை; பசுமையான சுவடுபதிப்பித்தவை; மனசைவிட்டகலாக் காட்சிகள்.

சுமார் ஐம்பது ஆண்டுகளாக இப்படியெல்லாம் உடல் பொருள் ஆவி என்று பாராது கலைஞர் பூந்தான் யோசேப்பு பணியாற்றியும் கலையுலகில் சிலர் அவர்மீது 'பெருங்குறை' ஒன்றைச் சுமத்தினர்.

இவர் தம்மைப்போல் ஏனைய கலைஞர்களையும் உருவாக்குவதில்லை: தமது திறமைகளை ஏனைய கலைஞர்களுக்குப் பயிற்றுவிப்பதில்லை என்பதே அப்பெருங் குற்றச்சாட்டுப் பத்திரமாகும்.

இத்தகைய குற்றப் பத்திரங்கள் கலையுலகில் கலையை நெறிப் படுத்துவோர்க்குப் புதியவையல்ல. எனவே, பூந்தான் யோசேப்பு அந்தக் குற்றச்சாட்டுகளுக்கு முறையான தக்க பதிலளித்ததிலிருந்து, அவர் தாம் ஓர் நற்கலைஞன் என்பதையும் நிரூபித்துள்ளார்.

திரு. பூந்தான் யோசேப்பு அவர்கள் தமது நிலைப்பாட்டினை இவ்விதம் விளக்குகின்றார்; அவர் கூற்றினை இங்கே தருகின்றேன் :

“நான் பல நாடகங்களில் பல்வேறு வேடங்களில் நடித்துப் படித்தும் வருவதை மக்கள் அறிவார்கள். நாடகங்களில் நான் படிக்கும் போதும் நடிக்கும்போதும் ஆற்றும் கிருத்தியங்களை நோக்கும்போது இது புரியும். எதிலும் பொறுமையும் நிதானமும் இருப்பதை அவதானிக்கலாம். நாடகம் பழகுவோர் பாடல்களைப் படிக்கும்போது கசடறக் கற்கவேண்டும். ரசிகர்கள் விளங்கிக் கொள்ளத்தக்கவாறு வசனங்களைப் பேசவேண்டும் பாட்டுகளும் சொல் விளப்பமாகப் பாடவேண்டும்.

‘பாட்டில் ஓர் அடியும் வசனத்தில் ஓரடியும் பாடமாக்கிவிட்டு நடிக்கத்’ தொடங்கினால் அது முடியாத காரியம். நடிக்கும்போது தனக்கு வழங்கிய பாத்திரத்தின் குணம்சங்களையும், இயல்புகளையும் மனசில் உருப்போட்டுக்கொண்டு அப்பாத்திரங்களாகவே தன்னையும் நினைத்துவிடவேண்டும்.

“நான் ஓர் அரசன், நான் ஓர் சேனாதிபதி, நான் ஓர் சேவகன் நான் ஓர் வேடன், நான் ஓர் பசாசு, நான் ஓர் சாம்புவன் —

என்று அவ்வப்பாத்திரங்களின் குண இயல்பினராக மாறவேண்டும். பாட்டோ வசனமோ பாடமின்றி மேடையேறி, பாட்டுக்கொப்பி பார்ப்பவரை எதிர்பார்த்துக் கொள்ளக் கூடாது.

“மேடையில் ஏறியவுடன் வெட்கம், துக்கம், கூச்சம் எதுவுமின்றி நடிகர் சுய திருப்தியாய் நின்று படிக்கவேண்டும். பொதுவாக எந்தப் பாத்திரமேந்தும் நடிகர்களும் இவற்றைக் கண்டிப்பாகக் கவனிக்கவேண்டும். இவற்றைக் கவனிக்காமல் அரைகுறையாய்ப் பழகிவிட்டு, ‘எல்லாம் தெரியும்’ என்ற நினைப்பில் மேடையில் நின்று ‘திக்குமுக்காடி’விட்டு பழக்கிய அண்ணாவியில் ‘நொட்டை’ சொல்வது அர்த்தமற்றது”

பூந்தான் அவர்களின் இக்கூற்றை எவரும் நினைவில் வைத்திருப்பது நல்லது. இதற்கு உதாரணமாக ஒரு சம்பவத்தை இங்கே குறிப்பிடுவது அவசியம் என்று கருதுகிறேன்.

முல்லைத்தீவில் பூந்தான் குழுவின் ‘எஸ்தாக்கியார்’ நாடகத்தை மேடையேற்றினர். இந்நாடகத்தில் பூந்தான் ‘திறையான்’ என்ற அரசனாக நடித்தார். சேனாதிபதி அரசனுக்குத் தெரியாமல் பிறநாடு சென்றுவிட்டனர். மந்திரி இதனை அரசனுக்கு மறைத்துவிட்டான் என்பதைத் தெரிந்ததும் அரசன் சீற்றங்கொள்கிறான். மந்திரியை நெருக்கி வெருட்டி அவன் அணிந்திருந்த மணிமாலையைப் பிடுங்கி எறிந்து ‘கோட்டி’ செய்கின்றான்.

இந்தக்கட்டத்தில் அரசனாக நடித்த பூந்தான் கண்களில் பொறி பறக்க, கால்கள் நிலம்பாவாதபடி அந்தகாரமாகத் துள்ளிக் கிளம்பி ஆவேசமாகப் பாடி நடித்த விதம் பார்ப்போரை மெய்சிலிர்க்கவைத்த காட்சியாகும்.

தாம் ஏற்றுக்கொண்ட பாத்திரங்களை இடத்துக்கேற்ற விதத்தில் உணர்ச்சி பாவம் பொங்க நடிக்கவேண்டும் என்பதற்கு அன்று அதில் நடித்த பூந்தான் யோசேப்பு ஓர் எடுத்துக்காட்டாக விளங்கினார்.

இப்படிப்பட்ட ஓர் நாட்டுக்கூத்து நடிகளை, ஓர் பாடகனை, ஓர் தமிழ் மகனைப் பெற்ற நமது இனம் நிச்சயம் பெருமிதப்படலாம்.

நாட்டுக் கூத்துச் சக்கரவர்த்தி, நடிகபூபதி, களங்கமற்ற கலைஞானி, கலாநிதி பூந்தான் யோசேப்பு அவர்கள், ஐம்பத்தைந்து ஆண்டுகளாக - எழுபத்தாறு வயதிற்குள் இத்தனை தகமைகளை - இத்தனை சிறப்புக்களை - இத்தனை பாராட்டுக்களை - இத்தனை வாழ்த்துக்களைப் பெற்று நாட்டுக்கூத்துக்கலையுலகில் பல சாதனைகள் புரிந்து வெற்றி

கண்ட முதுபெரும் கலைஞர் என்பதில் சந்தேகமில்லை. இவர் கலையுலக வாழ்க்கை இளங்கலைஞர்களுக்கு ஓர் பல்கலைக்கழகமாகத் திகழும் என்பது என் நம்பிக்கை. இத்தகைய முதுபெரும் நாட்டுக்கூத்துக் கலைஞனைப் பற்றி இந்நூல் மூலம் சொல்லிவிட்டதில் என் மனம் சாந்தியடைகின்றது.

கலாநிதி பூந்தான் யோசேப்பு சிறந்த தமிழ் மகன்; ஒப்பற்ற கலைஞன்; தசவிருது காவலன்; தன்னேரில்லாத் தவக்கலைஞன். தான் தோன்றிவந்த கலையரசன். ஆமாம், நாட்டுக்கூத்துக் கலையுலகில் ஓர் அரசனேதான்.

தன் நடிப்பாற்றலால், பாட்டுத்திறத்தால், தாழ்ந்து நடக்கும் தன்மையால், தன்மையான பண்பால் அரசு செய்த தங்கத்தமிழன்.

மேடைகளில் மட்டுமல்ல, நம் இதயங்களிலும் அன்பென்னுங் கோலால் ஆட்சிபுரியும் அரசன். ஈழத்து நாட்டுக் கூத்துக்கலையுலகில் இவ்வரசன் பூந்தான் ம. யோசேப்புவின் நாமமும், அவர்தம் கலைச் செங்கோலும் எஞ்ஞான்றும் அழியாது நீடுழி வீற்றிருக்கும் என்பது திண்ணம். இக்கலைஞர் பெரு மகனுக்கு மக்கள் சார்பாக என் கவிதை யால் முடிசூட்டுகின்றேன்.

முத்தமிழ்ப் பிரிவொன்றான
முற்கலை நாட்டுக்கூத்தில்
வித்தக ஞாயிளங்கி
நற்கள மமைத்த ஆசான்
'சத்துரு கலையில் வேண்டா மக்
கலையதற் கப்பா' லென்று
தத்துவம் சொன்ன ஞானக்
கலைக்காவிற் பூந்தான் வாழி.

நாடகக் கலையில் வேணன்
நற்கலைக் களம மைத்தோன்
தேடநற் கரிய கூத்தை
ஏடுகள் போன்ற வைத்தோன்
'நாட்டிடைவிக்க லைகள்
நடமாடவேண்டு' மென்னக்
கேட்டநம் கலைஞர் பூந்தான்
நீடுழி வாழி வாழி வாழி.

